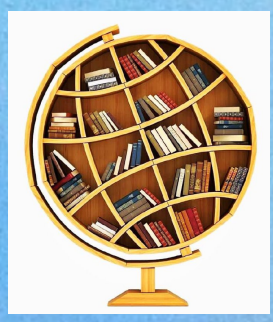
SENDEN GERİYE KALAN

COLLEEN HOOVER

Epsilon®

Senden Geriye Kalan
Orijinal Adı: *Reminders Of Him*
Colleen Hoover
Çeviri: Nil Bosna

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Yasemin Büte
Düzelti: Bengü Impram
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Özkan Köse

1. Baskı: Nisan 2023
ISBN: 978-625-414-348-9

© Colleen Hoover, 2022
Bu eser, kitabın özgün yayıncısı Atria Books (Simon & Schuster, Inc.) ile Akcalı Telif Hakları Ajansı arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1
Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2
34310 Haramidere/İstanbul
Tel: (212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

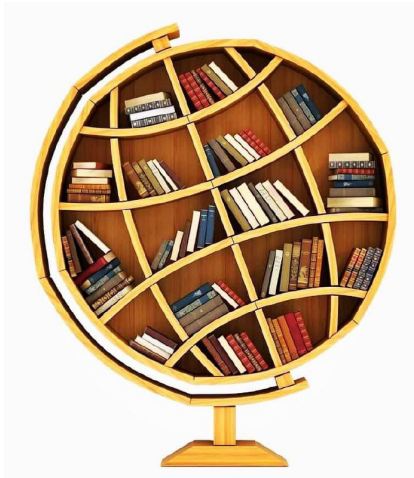
SENDEN GERİYE KALAN

COLLEEN HOOVER

Çeviri
Nil Bosna

epsilon

Tasara'ya...

BÖLÜM BİR

KENNA

Yolun kenarında yere çakılmış, üzerinde ölüm tarihi yazılı küçük bir tahta haç vardı.

Scotty bundan nefret ederdi. Bahse girerim bunu buraya annesi koymuştu.

"Kenara çekebilir misin?"

Sürücü yavaşlayarak taksiyi durdurdu. Arabadan inip haçın olduğu yere geri yürüdüm. Sağa sola sallayarak çevresindeki toprağı gevşettim, çekip topraktan çıkarttım.

Tam bu noktada mı ölmüştü? Yoksa yolda mı ölmüştü?

Ön duruşma sırasında detaylara dikkat etmemiştim. Sürünerek arabadan birkaç metre uzaklaştığını duyduğumda, savcının diğer söylediklerini duymamak için mırıldanmaya başlamıştım. Daha sonra davanın mahkemede görülmesi hâlinde ayrıntılara girmek zorunda kalmamak için suçumu kabul etmiştim.

Çünkü teknik olarak öyleydim.

Onu eylemlerimle öldürmemiş olabilirdim ama kesinlikle eylemsizliğimle öldürmüştüm.

Öldüğünü sanıyordum, Scotty. Ama ölüler sürünemez.

Elimde haçla taksiye geri yürüdüm. Arka koltuğa oturup yanıma koydum ve sürücünün yola koyulmasını bekledim ama yapmadı. Dikiz aynasından ona bakınca şüpheli bir ifadeyle beni incelediğini fark ettim.

"Yol kenarındaki anıtları çalmak bir çeşit kötü karma olmalı. Bunu almak istediğinden emin misin?"

Bakışlarımı çevirerek yalan söyledim. "Evet. Bunu oraya ben koymuştum." Tekrar yola çıkarken bana hâlâ dikkatle baktığını hissedebiliyordum.

Yeni dairem buradan yaklaşık dört kilometre uzaklıktaydı ama eskiden yaşadığım yerin tam tersi yöndeydi. Arabam yoktu, bu yüzden bu sefer işe yürüyerek gidebilmek için şehir merkezine daha yakın bir yer bulmaya karar vermiştim. Tabii, bir iş bulabilirsem. Geçmişim ve tecrübesizliğim yüzünden zor olacaktı. Ayrıca taksi şoförüne göre, muhtemelen şu anda yanımda taşıdığım kötü karma yüzünden de.

Scotty'nin anıtını çalmak kötü bir karma olabilirdi, ancak yol kenarındaki anıtlara duyduğu nefreti dile getiren biri için anıt bırakmanın da kötü karma olabileceği düşünülebilirdi. Şoförün arkadan, bu dolambaçlı yoldan geçmesini bu yüzden istemiştim. Grace'in muhtemelen kaza yerine bir şey bıraktığını biliyordum ve onu kaldırmayı Scotty'ye karşı borç biliyordum.

"Nakit mi, kredi kartı mı?" diye sordu şoför.

Taksimetreye bakıp çantamdan para ve bahşiş çıkardım, park ettikten sonra ona verdim. Bavulumu ve az önce çaldığım ahşap haçı alarak taksiden inip binaya yürüdüm.

Yeni dairem büyük bir kompleksin parçası değildi. Bir tarafında terk edilmiş araba parkı, diğer tarafta bir marketle çevrili tek başına duran bir binaydı. Alt katta bir pencere kontrplakla kapatılmıştı. Çürümenin çeşitli aşamalarındaki bira kutuları mülkü çöplüğe döndürmüştü. Bavulumun tekerleklerine sıkışmasın diye birini ayağımla kenara ittim.

Bina internettekinden daha kötü görünüyordu ama bu kadarını bekliyordum. Boş yerleri var mı diye aradığımda ev sahibi adımı bile sormamıştı. "Her zaman boş yerimiz vardır. Nakit getir, bir numaralı dairedeyim," demişti. Sonra da telefonu kapatmıştı.

Bir numaralı dairenin kapısını çaldım. Pencerede bir kedi bana bakıyordu. O kadar hareketsizdi ki heykel mi diye merak etmeye başlamıştım, ama o sırada gözlerini kırpıştırarak çekip gitti. Kapı açıldı, yaşlıca, ufak tefek,

kendinden hoşnutsuz bir kadın dikkatle bana bakıyordu. Saçları bigudiliydi, burnuna ruj bulaşmıştı. "Sattığın hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Ağız çevresindeki kırışıklara bulaşmış ruja baktım. "Geçen hafta bir daire için aramıştım. Müsait bir daire olduğunu söylemiştiniz."

Kadının kuru erik gibi yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. Beni baştan aşağı süzerken *hımm* diye bir ses çıkardı. "Böyle görünmeni beklemiyordum."

Yorumuna ne anlam vereceğini bilememiştim. Kotumla tişörtüme bakarken kadın birkaç saniyeliğine kapıdan uzaklaştı. Fermuarlı bir cüzdanla geri döndü. "Ayda beş yüz elli. İlk ve son ayın kirasının bugün ödenmesi gerekiyor."

Parayı sayıp ona verdim. "Kira kontratı yok mu?"

Kadın gülerek parayı cüzdanına koydu. "Altı numaralı dairedesin." Parmağıyla yukarıyı işaret etti. "Benim tam üstümde, bu yüzden sessiz ol, ben erken yatıyorum."

"Hangi yan hizmetler dahil?"

"Su ve çöp ama elektriği sen üstleniyorsun. Şu anda açık... Kendi üstüne alman için üç günün var. Elektrik şirketine depozito iki yüz elli. "

Lanet olsun. İki yüz elli dolar bulmak için üç gün mü? Bu kadar erken geri dönme kararımı sorgulamaya başlamıştım ama geçici barınaktan serbest bırakıldığımda iki seçeneğim vardı: Tüm paramı o kentte yaşamaya çalışarak harcamak ya da yaklaşık beş yüz kilometre yol katedip tüm paramı burada harcamak.

Bir zamanlar Scotty'yle alakalı olan herkesin yaşadığı kentte olmayı tercih etmiştim.

Kadın dairesine bir adım geri attı. "Cennet Apartmanı'na hoş geldin. Yerleştikten sonra sana bir kedi yavrusu getireceğim."

Kapıyı kapatmaması için elimi hemen kapıya dayadım. "Bekle. Ne? Kedi yavrusu mu?"

"Evet, *kedi yavrusu*. Kedi ama daha küçük."

Sanki beni az önce söylediklerinden koruyacakmış gibi kapıdan uzaklaştım. "Hayır, teşekkür ederim. Kedi yavrusu istemiyorum."

"Bende çok var."

"Kedi yavrusu istemiyorum," diye tekrarladım.

"Kim kedi yavrusu istemez ki?"

"*Ben.*"

Sanki yanıtım son derece mantıksızmış gibi ofladı. "Seninle bir anlaşma yapalım," dedi yaşlı kadın. "Bir kedi yavrusu alırsan elektriği iki hafta açık bırakırım." *Burası ne biçim bir yerdi böyle?* "Pekâlâ," dedi, sessizliğime sanki bir pazarlık taktiğiymiş gibi karşılık vererek. "*Bir ay.* Eğer bir yavru kedi alırsan bütün ay elektriği açık bırakacağım." Eve girdi ama kapıyı açık bıraktı.

Kesinlikle bir yavru kedi istemiyordum, ancak bu ay elektrik depozitosuna iki yüz elli dolar harcamak zorunda kalmamak birkaç kedi yavrusuna değerdi.

Kadın küçük siyah-turuncu bir kedi yavrusuyla geri gelerek yavruyu ellerimin arasına bıraktı. "Al bakalım. Bir şeye ihtiyacın olursa benim adım Ruth, ama bir şeye ihtiyacın olmamasına çalış." Tekrar kapıyı kapatmaya girişti.

"Bir dakika. Nerede ankesörlü telefon bulabileceğimi söyleyebilir misin?"

Kadın kıkırdadı. "Evet, geçmişte 2005'te." Kapıyı tamamen kapattı.

Yavru kedi miyavladı ama tatlı bir miyavlama değildi. Daha ziyade bir yardım çağrısı gibiydi. "Sen ve ben ikimiz," diye mırıldandım.

Bavulum, çantam ve... kediyle birlikte merdivene yürüdüm. Belki de buraya geri dönmeden önce birkaç ay daha dayanmalıydım. İki bin doların biraz üzerinde para biriktirmeye çalışmıştım ama büyük kısmı buraya taşınmak

için harcanmıştı. Daha fazla biriktirmeliydim. Ya hemen iş bulamazsam? Şimdi bir de yavru kediyi hayatta tutma sorumluluğuyla görevlendirilmiştim.

Hayatım düne göre on kat zorlaşmıştı.

Bluzuma yapışan yavru kediyle daireye gittim. Anahtarı kilide soktum, kapıyı çekip anahtarı çevirmek için iki elimi de kullanmam gerekiyordu. Yeni dairemin kapısını iterek açarken nasıl kokacağından korkarak nefesimi tuttum.

Elektrik düğmesini çevirip etrafa bakınırken yavaşça soluğumu bıraktım. Pek fazla koku yoktu. Bu hem iyi hem de kötüydü.

Oturma odasında bir kanepe vardı ama hepsi bu kadardı. Küçük bir oturma odası, daha da küçük bir mutfak, yemek odası yoktu. Yatak odası yoktu. Bir dolap ve tuvaleti küvete değecek kadar küçük banyosuyla tek odalı bir daireydi.

Ev bir mezbelelikti. Kırk beş metrekarelik berbat bir yer olsa da benim için terfi demekti. Bir oda arkadaşımla on metrekarelik bir hücreyi paylaşmaktan, altı oda arkadaşımla geçici barınakta yaşamaya, oradan kendi evim diyebileceğim kırk beş metrekarelik bir daireye geçmiştim.

Yirmi altı yaşındaydım ve ilk kez resmen bir yerde yalnız yaşayacaktım. Bu beni hem korkutuyor hem de özgür hissettiriyordu.

Bir ay dolduktan sonra burayı madden karşılayabilir miydim bilmiyordum ama uğraşacaktım. Bu, rastladığım her işe başvurmak anlamına gelse bile.

Kendi evimin olması davamı Landrylere savunurken yardımcı olabilirdi. Artık bağımsız olduğumu gösterecekti. Bu bağımsızlık bir mücadele olsa bile.

Yavru kedi aşağıya inmek istiyordu, onu oturma odasında yere koydum. Etrafta dolanıyor, aşağı katta bıraktığı bir şey için ağıt yakıyordu. Köşelerde bir çıkış yolu arama-

sını izlerken içimde bir sızı hissettim. Eve dönüş yolunu arıyordu. Annesine ve kardeşlerine dönüş yolunu.

Siyah ve turuncu lekeleriyle yabanarısına ya da Cadılar Bayramı'ndan çıkmış bir şeye benziyordu.

"Sana ne isim koyalım?"

Ben düşünürken büyük ihtimalle birkaç gün isimsiz kalacağını biliyordum. İsim verme sorumluluğunu çok ciddiye alıyordum. En son birine isim vermekten sorumlu olduğumda, hiç olmadığı kadar ciddiye almıştım. Bunun nedeni hamileliğim boyunca hücremde otururken tek yaptığım bebek isimlerini düşünmek olabilirdi.

Diem ismini seçmiştim çünkü serbest kalır kalmaz buraya geri dönüp onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum.

İşte buradaydım.

*Carpe Diem**.

* Latin Edebiyatı'nın ünlü ozanı Horatius'un bir dizesinde geçen, gününü gün et, zamanın tadını çıkar, günü yakala, anı yaşa veya günü yaşa gibi anlamlardaki özdeyiştir. (ç.n.)

BÖLÜM İKİ

LEDGER

Kamyonetimi barın arkasındaki ara sokağa çektiğimde sağ elimin tırnaklarında hâlâ oje olduğunu fark ettim. *Kahretsin.* Dün gece dört yaşında bir çocukla süslenme oyunu oynadığımı unutmuştum.

En azından mor iş gömleğime uyuyordu.

Kamyonetten indiğimde Roman çöp torbalarını çöp kutusuna atıyordu. Elimdeki hediye paketini görünce kendisi için olduğunu anlayarak elini uzattı. "Dur tahmin edeyim. Kahve kupası mı?" İçine baktı.

Kahve kupasıydı. Hep öyleydi.

Teşekkür etmedi. Hiç etmezdi.

Bu kupaların ayıklığı simgelediğini itiraf etmiyorduk fakat ona her cuma bir kupa alıyordum. Bu ona aldığım doksan altıncı kupaydı.

Muhtemelen buna bir son vermeliydim çünkü dairesi kahve fincanlarıyla doluydu ama artık vazgeçemeyecek kadar yol almıştım. Neredeyse yüz haftadır ayıktı ve ben bir süredir elimde yüzüncü dönüm noktası kupasını tutuyordum. Bir Denver Broncos kupasıydı. Roman'ın en sevmediği takım.

Roman barın arka kapısını işaret etti. "İçeride diğer müşterileri rahatsız eden bir çift var. Onlara göz kulak olmak isteyebilirsin."

Bu garipti. Normalde akşamın bu kadar erken saatlerinde serkeş insanlarla uğraşmamız gerekmezdi. Saat daha altı bile değildi. "Nerede oturuyorlar?"

"Müzik kutusunun yanında." Gözleri elime ilişti. "Güzel tırnaklar dostum."

"Değil mi?" Elimi kaldırıp parmaklarımı oynattım. "Dört yaşındaki bir kıza göre oldukça iyi iş çıkardı." Barın arka kapısını açtım ve hoparlörlerden Ugly Kid Joe tarafından katledilen en sevdiğim şarkının kulak tırmalayan sesiyle karşılaştım.

Kesinlikle olamaz.

Mutfaktan geçip bara gittiğimde onları hemen gördüm. Müzik kutusunun üzerine eğilmişlerdi. Yavaşça yanlarına gidince kadının defalarca aynı dört numaraya bastığını gördüm. Yaramaz çocuklar gibi kıkırdarlarken omuzlarının üzerinden ekrana baktım. "Cat's in the Craddle" arka arkaya otuz altı kez çalacak şekilde ayarlanmıştı.

Boğazımı temizledim. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz? Beni önümüzdeki altı saat boyunca aynı şarkıyı dinlemek zorunda mı bırakacaksınız?"

Babam sesimi duyunca arkasına döndü. "Ledger!" Beni çekip kucakladı. Bira ve motoryağı kokuyordu. Ve limon, belki? Sarhoşlar mıydı?

Annem müzik kutusundan geri çekildi. "Düzeltmeye çalışıyorduk. Bunu biz yapmadık."

"Elbette, siz yapmadınız." Onu kucakladım.

Ne zaman geleceklerini hiç bildirmezlerdi. Sadece geliverirler, bir, iki ya da üç gün kalırlar, sonra yine karavanlarıyla yola koyulurlardı.

Ama sarhoş olmaları yeni bir şeydi. Omzumun üzerinden göz attım, Roman şimdi barın arkasındaydı. Annemleri işaret ettim. "Onlara bunu sen mi yaptın, yoksa bu şekilde mi geldiler?"

Roman omuz silkti. "İkisinden de biraz."

"Bu bizim yıldönümümüz," dedi annem. "Kutluyoruz."

"Umarım buraya arabayı kullanarak gelmemişsinizdir."

"Kullanmadık," dedi babam. "Arabamız karavanla birlikte dükkânda rutin bakımda, bu yüzden Lyft'ten bir

araba çağırdık." Hafifçe yanağıma vurdu. "Seni görmek istedik ama iki saattir gelmeni bekliyoruz ve şimdi acıktığımız için gidiyoruz."

"İşte, bu yüzden şehre uğramadan önce beni uyarmalıydınız. Benim bir hayatım var."

"Yıldönümümüzü hatırlıyor muydun?" diye sordu babam.

"Aklımdan çıkmış. Üzgünüm."

"Sana söylemiştim," dedi anneme. "Parayı sökül, Robin."

Annem elini cebine sokup ona on dolarlık bir banknot verdi.

Hemen hemen her şey için bahse giriyorlardı. Benim aşk hayatım. Hangi bayramları hatırlayacağım. Oynadığım her futbol maçı. Ama yıllardır aynı on dolarlık banknotu ileri geri geçirdiklerinden neredeyse emindim.

Babam boş bardağını kaldırıp salladı. "İçkimizi tazele barmen."

Bardağını aldım. "Buzlu suya ne dersiniz?" Onları müzik kutusunun yanında bırakıp barın arkasına geçtim.

İki bardağa su doldururken bara biraz perişan görünen bir kız girdi. Daha önce hiç buraya gelmemiş gibi etrafta göz gezdirdi, barın karşı ucunda boş bir köşe fark edince doğruca oraya gitti.

Bardan geçerken sürekli ona bakıyordum. O kadar dikkatle bakıyordum ki yanlışlıkla bardakları taşırdım, her taraf su oldu. Bir bez alıp dağınıklığı temizledim. Anneme bakınca kızı incelediğini fark ettim. Sonra gözlerini bana çevirdi. Ardından tekrar kıza baktı.

Kahretsin. İhtiyacım olan son şey bir müşteriyi bana ayarlamaya çalışmasıydı. Ayıkken bol bol çöpçatanlık yapmaya çalışırdı, birkaç içkiden sonra bu merakının ne kadar kötü olabileceğini hayal bile edemiyordum. Onları buradan çıkarmam gerekiyordu.

Onlara sularını götürdüm ve anneme kredi kartımı verdim. "Jake's Steakhouse'a gidip benden akşam yemeği yemelisiniz. Oraya yürüyerek gidin, yolda ayılırsınız."

"Çok naziksin." Annem elini dramatik bir şekilde göğsüne götürerek babama baktı. "Benji, onunla çok iyi iş çıkardık. Gidip kredi kartıyla ebeveynliğimizi kutlayalım."

"Onunla iyi iş çıkardık," dedi babam onaylayarak. "Daha fazla çocuğumuz olmalı."

"Menopoz, tatlım. Bir yıl boyunca senden nefret ettiğimi unuttun mu?" Annem çantasını aldı, giderlerken su bardaklarını da yanlarında götürdüler.

"Madem ödüyor, kemiksiz pirzola yemeliyiz," diye mırıldandı babam, dışarı çıkarlarken.

Derin bir oh çekerek bara geri döndüm. Kız sessizce köşeye sıkışmış, bir deftere bir şeyler yazıyordu. Roman o sırada barın arkasında değildi, bu yüzden henüz kimsenin sipariş almadığını düşündüm.

Saygı ifadesi olarak seve seve *gönüllü* olurdum.

"Sana ne getirebilirim?" diye sordum.

"Su ve diyet kola, lütfen." Başını kaldırıp bana bakmadı, bu yüzden siparişini getirmek için geri döndüm. İçeceklerle geri geldiğimde hâlâ defterine yazıyordu. Yazdıklarına bir göz atmaya çalıştım ama defterini kapatıp bakışlarını kaldırdı. "Teşekkür..." *Teşekkür etme* girişimi olduğunu düşünürken ortasında durdu. *Ederim* kelimesini mırıldanarak pipeti ağzına soktu.

Tedirgin görünüyordu.

Ona adı, nereli olduğu gibi sorular sormak istiyordum fakat buranın sahibi olduğum yıllar boyunca bir barda yalnız insanlara sorular sormanın çabucak sonlandırmam gereken sohbetlere dönüşebileceğini öğrenmiştim.

Öte yandan buraya gelen çoğu kişi onun gibi dikkatimi çekmiyordu. İki içeceği işaret ederek, "Başka birini mi bekliyorsun?" dedim.

İki içkiyi de daha yakına çekti. "Hayır. Sadece susadım." Benimle göz temasını keserek arkasına yaslandı, defterini kendisine çekip tüm dikkatini ona verdi.

Bundan anlam çıkarabilirdim. Onu yalnız bırakmak için barın diğer ucuna yürüdüm.

Roman mutfaktan dönerek başıyla kızı işaret etti. "Kim bu kız?"

"Bilmiyorum ama alyansı var, bu yüzden senin tipin değil."

"Çok komik."

BÖLÜM ÜÇ

KENNA

Sevgili Scotty,

Eski kitapçıyı bara çevirmişler. Bu saçmalığa inanabiliyor musun?

Her pazar oturduğumuz kanepeye ne yaptıklarını merak ediyorum.

Yemin ederim, sanki bütün bu kent kocaman bir Monopoly oyun tahtası ve sen öldükten sonra biri gelip tahtayı almış da tüm parçaları karıştırmış gibi.

Hiçbir şey aynı değil. Her şey yabancı görünüyor. Son birkaç saattir her şeyi kavramak için şehir merkezinde dolaştım. Markete giderken cayıp eskiden oturup dondurma yediğimiz banka yürüdüm. Oturup bir süre insanları izledim.

Bu şehirde herkes çok kaygısız görünüyor. Buradaki insanlar sanki dünyaları düzen içindeymiş gibi –sanki kaldırımdan inip gökyüzüne konmak üzere değillermiş gibi– ortalıkta dolaşıyorlar. Sadece bir andan diğerine geçiyorlar, kızları yanında olmadan dolaşan annelerin farkında bile değiller.

Muhtemelen bara gelmemeliydim, özellikle de geri döndüğüm ilk gecemde. Alkolle sorunum olduğundan değil. O korkunç gece bir istisnaydı. Ama ailenin öğrenmesi gereken son şey, evlerine uğramadan önce bir bara uğradığım.

Ama buranın hâlâ kitapçı olduğunu sanıyordum ve kitapçılarda genellikle kahve vardır. İçeri girdiğimde büyük hayal kırıklığına uğradım çünkü otobüsle, ardın-

dan taksiyle buraya gelirken uzun bir gün geçirmiştim. Diyet koladakinden fazla kafein almayı umuyordum.

Belki barda kahve vardır. Henüz sormadım.

Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ancak söz veriyorum, bu mektubu bitirmeden bir anlam ifade edecek ama bir keresinde bir gardiyanı öptüm.

Yakalandık, gardiyan başka bir birime transfer edildi ve başını derde soktuğum için kendimi suçlu hissettim. Ama benimle bir sayı değil de bir insanmışım gibi konuşmuştu ve ondan etkilenmesem de benden etkilendiğini biliyordum, bu yüzden beni öpmek için eğildiğinde ben de onu öptüm. Bu benim teşekkür etme şeklimdi, bence bunu biliyordu ve bir sakınca görmemişti. Sana dokunmayalı iki yıl olmuştu, bu yüzden belimi kavrayıp beni duvara bastırdığında daha fazla bir şeyler hissedeceğimi düşünüyordum.

Hissetmeyince üzüldüm.

Sana bunu söylüyorum çünkü ağzında kahve tadı vardı ama mahkûmlara ikram ettikleri hapishane kahvesinden daha iyi bir kahveydi. Karamelli, köpük kremalı ve vişneli, Starbucks'tan gelen pahalı, sekiz dolarlık kahve gibi bir tadı vardı. Bu yüzden onu öpmeye devam ettim. Öpüşmekten, ondan ya da belimdeki elinden hoşlandığımdan değil pahalı aromalı kahveyi özlediğim için.

Ve seni. Pahalı kahveyi ve seni özledim.

Sevgiler,

Kenna

"Tazelememi ister misin?" diye sordu barmen. Gömleğinin kollarına kadar uzanan dövmeleri vardı. Gömleği koyu mordu, hapishanede pek sık görülmeyen bir renkti.

Oraya gidene kadar bunu hiç düşünmemiştim ama hapishane gerçekten tekdüze, renksiz bir yerdi ve bir süre sonra ağaçların sonbaharda nasıl göründüğünü unutmaya başlıyordunuz.

"Kahveniz var mı?" diye sordum.

"Elbette. Krema ve şeker?"

"Karameliniz var mı? Ve köpük krema?"

Omzuna bir bez parçası attı. "Tabii. Soya sütü, badem sütü, yağsız veya tam yağlı süt?"

"Hepsi."

Barmen güldü. "Şaka yapıyordum. Burası bir bar; dört saatlik bir kahvem var ve seçimine göre krema ya da şeker veya her ikisi ya da hiçbiri."

Gömleğinin rengi ve ten rengiyle uyuşması artık hiç de etkileyici gelmiyordu. *Pislik.* "Ne varsa onu ver," diye mırıldandım.

Barmen, temel hapishane kahvemi getirmeye gitti. Demliği kaldırıp burnuna yaklaştırarak koklamasını izledim. Yüzünü buruşturdu, sonra lavaboya döktü. Suyun düğmesine basıp açtı, bir adamın birasını tazelerken, yeni bir demlik kahve hazırlarken, bir başkasının hesabını kapatırken pek fazla olmasa da yeterince gülümsüyordu.

Hiç bu kadar akıcı hareket eden birini görmemiştim, sanki yedi kolu ve üç beyni varmış, hepsi aynı anda hareket ediyormuş gibiydi. İşini iyi yapan birini izlemek büyüleyiciydi.

Ben hangi konuda iyi olduğumu bilmiyordum. Bu dünyada zahmetsiz görünmesini sağlayabileceğim bir şey var mıydı bilmiyordum.

İyi olmak istediğim şeyler vardı. İyi anne olmak istiyordum. Gelecekteki çocuklarım için; ama daha ziyade dünyaya getirmiş olduğum kızım için. Bir şeyler ekip dikebileceğim bir bahçem olsun istiyordum. Gelişecek ve ölmeyecek şeyler. İnsanlarla söylediğim her kelimeyi geri alabilmeyi

dilemeden nasıl konuşulacağını öğrenmek istiyordum. Bir erkek belime dokunduğunda bir şeyler hissetmek istiyordum. Hayatta iyi olmak istiyordum. Zahmetsiz görünmesini istiyordum ama şimdiye dek yaşamın her yönünü ilerleyemeyecek kadar zorlaştırmıştım.

Kahve hazır olunca barmen yanıma geldi. Kupamı doldururken ona baktım ve bu sefer gördüklerimi kavradım.

Kızının velayetini almaya çalışan bir kadının uzak durmak isteyeceği kadar yakışıklıydı. Bir iki şey görmüş gözleri, muhtemelen bir iki adama vurmuş elleri vardı.

Saçları da hareketleri gibi akıcıydı. Gözlerine inen, hareket ettiği yönde hareket eden uzun, koyu renk tutamlar. Saçlarını ellemiyordu; buraya oturduğumdan beri ellememişti. Gözlerinin önüne düşmesi onu rahatsız etmiyordu ama ara sıra küçük, hafif bir hareketle başını sallıyor, saçları gitmesi gereken yere gidiyordu. Gür saçlar, ellerimi arasına sokmak istediğim güzel saçlar.

Kupam artık kahve dolmuştu ama parmağını kaldırıp, "Bir saniye," dedi. Dönüp mini bir buzdolabını açtı, tam yağlı süt çıkardı. Kupaya biraz doldurdu. Sütü geri koyup başka bir buzdolabını açtı –sürpriz, köpük krema. Arkasına uzandı, eli tekrar göründüğünde tuttuğu tek bir kirazı özenle içeceğimin üzerine yerleştirdi. Yakınıma itti ve sanki bir sihir yaratmış gibi kollarını iki yana açtı.

"Karamel yok," dedi. "Kahve dükkânı olmayan bir yerde elimden gelenin en iyisi."

Muhtemelen her gün sekiz dolarlık kahve içmeye alışmış şımarık bir kız için gösterişli bir içecek hazırladığını düşünüyordu. İyi bir fincan kahve içmeyeli ne kadar zaman olmuştu hiç bilmiyordu. Geçici barınakta geçirdiğim aylarda bile hapishane geçmişleri olan hapishane kızlarına hapishane kahvesi ikram ediyorlardı.

Ağlayabilirdim.

Ağlıyordum.

Barmen dikkatini barın diğer tarafındaki birine çevirir çevirmez kahvemden bir yudum aldım, gözlerimi kapatarak ağladım çünkü hayat çok acımasız ve zor olabiliyordu, birçok kez yaşamaktan vazgeçmek istemiştim ama sonra bunun gibi anlar bana hepimizin hayatta elde etmeye çalıştığımız mutluluğun kalıcı bir şey olmadığını, sadece ara sıra ortaya çıktığını, hayatımıza devam etmemize yetecek kadar ufak dozlarda olabildiğini hatırlatıyordu.

BÖLÜM DÖRT

LEDGER

Bir çocuk ağladığında ne yapacağımı biliyordum ama yetişkin bir kadın ağladığında ne yapacağımı bilmiyordum. Kadın kahvesini içerken ondan olabildiğince uzak durdum.

Bir saat önce buraya geldiğinden beri onun hakkında pek bir şey öğrenememiştim fakat kesin olarak bildiğim bir şey vardı ki buraya birisiyle buluşmaya gelmemişti. Yalnız kalmak için gelmişti. Son bir saat içinde üç kişi ona yaklaşmaya çalışmış, elini kaldırarak hiçbiriyle göz teması kurmadan geri çevirmişti.

Sessiz sessiz kahvesini içiyordu. Saat daha akşamın yedisiydi, bu yüzden alkollü içkiye terfi edecek olabilirdi. Öyle olmadığını umuyordum. Bir bara gelip de nadiren servis ettiğimiz şeyleri sipariş etmesi, hiç göz teması bile kurmadan erkekleri geri çevirmesi ilgimi çekmişti.

Mary Anne'le Razi gelene kadar sadece Roman'la ikimiz çalışıyorduk. Mekân gittikçe kalabalıklaşıyordu, bu yüzden ona vermek istediğim ilgiyi, *tüm* dikkatimi veremiyordum. Onun alanına fazla girmişim gibi görünmesin diye dikkatimi yaymaya çalışıyordum.

Kahvesini bitirir bitirmez ona sırada ne olduğunu sormak istedim ama bunun yerine boş bardağıyla tam on dakika kadar oturmasını bekledim. Ona geri dönmeden önce on beş dakika bekleyebilirdim.

Bu arada göz ucuyla ona bakıyordum. Yüzü sanat eseri gibiydi. Bir yerlerde bir müzede asılı bir resmi olsun isterdim, böylece karşısında durup istediğim kadar bakabilirdim. Bunun yerine sadece ara sıra kaçamak bakışlar atıyor,

dünyadaki diğer yüzleri oluşturan parçaların onda bu kadar uyumlu görünmesine hayranlıkla bakıyordum.

İnsanlar bir hafta sonu akşamının başında bara nadiren böyle yalın hâlde gelirlerdi ama o giyinip kuşanmamıştı. Solmuş Mountain Dew yazılı bir tişörtle kot pantolon giyse de tişörtteki yeşil gözlerinin yeşiliyle öylesine mükemmel bağdaşıyordu ki sanki tüm çabasını mükemmel tişört rengi bulmak için harcamış gibiydi ama ben tişörtü hiç düşünmediğinden oldukça emindim. Saçları kızıl kahverengiydi. Hepsi tek güçlü bir renk. Hepsi aynı boyda, tam çenesinin altındaydı. Arada sırada ellerini saçlarından geçiriyor, her yaptığında yıkılıp içine kapanacakmış gibi görünüyordu. Bu, barın etrafından dolaşıp onu kaldırmak, sarılmak istememe neden oluyordu.

Bu kızın hikâyesi neydi?

Bilmek istemiyordum.

Öğrenmeme gerek yoktu.

Bu barda tanıştığım kızlarla flört etmiyordum. Kuralı iki kez bozmuştum, bedeli ağır olmuştu.

Ayrıca bu konuda beni ürküten bir şeyler vardı. Tam olarak tanımlayamasam da bu kızla konuştuğum zaman sesim göğsümde sıkışıp kalıyor gibi geliyordu. Ve onun yüzünden nefesim kesilmiş gibi değildi, daha somut bir şekilde, sanki beynim onunla etkileşime geçmemem için beni uyarıyordu.

Kırmızı bayrak! Tehlike! Dur!

Ama neden?

Kupasına uzandığımda göz göze geldik. Bu gece başka kimseye bakmamıştı. Sadece bana. Gururum okşanmalıydı ama korku hissediyordum.

Profesyonel futbol oynamıştım ve bir bar sahibiydim ama güzel bir kızla göz teması kurmaktan korkuyordum. Bu benim Tinder profilim olmalıydı. *Broncos'da oynadı. Bir barı var. Göz temasından korkar.*

"Sıradaki ne?" diye sordum.

"Şarap. Beyaz."

Bar sahibi olmak ve ayık kalmak zor bir dengeydi. Herkesin ayık olmasını istiyordum ama aynı zamanda müşterilere de ihtiyacım vardı. Şarabını hazırlayıp önüne koydum.

Bir bezle dünden beri kuru olan bardakları kuruluyormuş gibi yaparak yanında kaldım. Şaraba bakarken sanki emin değilmiş gibi yutkunduğunu fark ettim. Bu bir anlık tereddüt veya belki de pişmanlık, onun alkolle mücadele edebileceğini düşünmeme yetmişti. İnsanların ayıklıklıktan ne zaman uzaklaştıklarını bardağına nasıl baktıklarından her zaman anlayabilirdim.

İçki içmek sadece alkolikler için stresliydi.

Ama şarabı içmiyordu. Yavaş yavaş boşalıncaya kadar kolasını yudumladı. Onunla aynı anda boş bardağa uzandım.

Parmaklarımız değdiğinde göğsümde sesimden başka bir şeyin sıkıştığını hissettim. Belki fazladan birkaç kalp atışıydı. Belki patlayan bir volkandı.

Parmaklarını parmaklarımdan çekip ellerini kucağına koydu. Hem boş kola bardağını hem dolu şarap kadehini çekip ondan uzaklaştırdım, başını kaldırıp bana neden diye bile sormadı. İçini çekti, sanki şarabı uzaklaştırmamla rahatlamıştı. Neden sipariş etmişti ki?

Kolasını tazeledim ve bakmadığı sırada şarabı lavaboya döküp bardağı yıkadım.

Bir süre kolasını yudumladı ama göz temasını kesmişti. Belki de onu kızdırmıştım.

Roman ona bakıp durduğumu fark etmişti. Dirseğini tezgâha dayayarak "Boşanma mı, ölüm mü?" dedi.

Roman her zaman insanların yalnız gelmelerinin ve yerini yadırgamış görünmelerinin sebebini tahmin etmeyi severdi. Kız buraya boşanma yüzünden gelmiş gibi görünmüyordu.

Kadınlar genellikle boşanmalarını barlara arkadaş gruplarıyla gelerek, *Eski Eş* yazan fularlar takarak kutlarlardı.

Bu kız üzgün görünüyordu ama yas tuttuğunu gösterecek şekilde bir üzüntü değildi bu.

"Ben boşanma derdim," dedi Roman.

Ona cevap vermedim. Onun trajedisini tahmin etmek doğru gelmiyordu çünkü boşanma, ölüm ya da kötü bir gün olmadığını umuyordum. Onun için iyi şeyler istiyordum çünkü uzun zamandır iyi bir şey yaşamamış gibi görünüyordu.

Diğer müşterilerle ilgilenirken ona bakmayı bırakmıştım. Bunu ona mahremiyet sağlamak için yapmıştım ama bu fırsatı kullanarak bara para bırakıp gizlice sıvışmıştı.

Birkaç saniye boş bar taburesiyle bıraktığı on dolarlık bahşişe baktım. Gitmişti, adını, hikâyesini, onu bir daha görüp görmeyeceğimi bilmiyordum. İşte, bu yüzden telaşla barın etrafından dolanıp barın içinden geçerek az önce çıktığı ön kapıya doğru koşturdum.

Dışarı çıktığımda gökyüzü yanıyordu. Ellerimi gözlerime siper ettim, karanlık çökmeden bardan çıktığımda ışığın her zaman ne kadar rahatsız ettiğini unutmuştum.

Tam onu fark ettiğim sırada arkasına döndü. Benden üç metre kadar uzaktaydı. Elini gözlerine siper etmesi gerekmiyordu çünkü güneş arkasında kalıyor, tepesinde bir hale varmış gibi başını çevreliyordu.

"Parayı bara bıraktım," dedi.

"Biliyorum."

Sessizce birbirimize bakıyorduk. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Orada aptal gibi duruyordum.

"Ne o zaman?

"Hiçbir şey," dedim. Ama anında, "*Her şey,*" demiş olmayı istedim.

Dikkatle bana bakıyordu, bunu hiç yapmazdım, yapmamalıydım ama eğer gitmesine izin verirsem, bahşiş vere-

cek parası olmadığını düşünürken bana on dolar bahşiş bırakan üzgün kızı düşünmeden edemeyeceğimi biliyordum.

"Bu gece saat on birde tekrar gelmelisin." Ona hayır deme ya da neden yapamayacağını açıklama fırsatı vermedim. İsteğimin onu bu gece gelecek kadar meraklandırmasını umarak bara geri döndüm.

BÖLÜM BEŞ

KENNA

İsimsiz kedimle şişme yatakta oturup o bara geri dönmemek için tüm nedenleri düşündüm.

Bu şehre erkeklerle tanışmak için gelmemiştim. Hatta barmen kadar yakışıklı erkeklerle bile. Buraya kızım için gelmiştim, hepsi bu kadardı.

Yarın önemli bir gündü. Yarın kendimi Herkül gibi güçlü hissetmem gerekiyordu ama barmen şarap kadehimi önümden çekerek istemeden kendimi güçsüz hissetmeme neden olmuştu. Yüzümde ne görmüştü de şarabı benden almak istemişti bilmiyordum. Şarabı içecek değildim. Sadece içmeyerek bir kontrol duygusu hissetmek için sipariş etmiştim. Şaraba bakıp koklamak, sonra da oraya oturduğum zamankinden daha güçlü hissederek çıkıp gitmek istemiştim.

Şimdi sadece huzursuzluk hissediyordum çünkü şaraba nasıl baktığımı görmüştü ve çekip almasından etkin bir alkol sorunum olduğunu düşündüğü aklıma geliyordu.

Sorunum yoktu. Yıllardır alkol almıyordum çünkü bir gece alkolle karışık bir trajedi hayatımın son beş yılını mahvetmiş ve hayatımın son beş yılı beni bu şehre geri getirmişti, bu şehir beni geriyordu, sinirlerimi yatıştıran tek şey hayatımı ve kararlarımı hâlâ kendim kontrol ediyormuşum gibi hissettiren şeyler yapmaktı.

Kahretsin, işte bu yüzden şarabı reddetmek istemiştim.

Artık bu gece rahat uyuyamazdım. Kendimi başarılı hissetmek için hiçbir nedenim yoktu, barmen bana tam tersini hissettirmişti. Eğer bu gece iyi uyumak istiyorsam, istediğim başka bir şeyi reddetmek gerekiyordu.

Ya da *birini.*

Uzun, çok uzun zamandır kimseyi istemiyordum. Scotty'yle ilk tanıştığımdan beri. Ama barmen fazlasıyla seksiydi, harika bir gülümsemesi vardı, harika kahve yapıyordu ve şimdiden beni geri çağırmıştı, bu yüzden gidip onu reddetmek kolay olacaktı.

O zaman güzelce uyuyacak ve uyanıp hayatımın en önemli günüyle yüzleşmeye hazır olacaktım.

Keşke yeni kedimi de yanımda götürebilseydim. Bir yardımcıya ihtiyacım varmış gibi geliyordu ama kedi yavrusu daha önce mağazadan aldığım yeni yastıkta uyuyordu.

Fazla bir şey satın almamıştım. Şişme yatak, birkaç yastık ve çarşaf, biraz kraker ve peynir, biraz da kedi maması ve kedi kumu. Bu şehirde her seferde sadece iki gün yaşayacağıma karar vermiştim. Yarının ne getireceğini öğrenene kadar altı aydır biriktirmek için çalıştığım parayı boşa harcamamın bir anlamı yoktu. Param şimdiden azalıyordu, bu yüzden taksi çağırmamaya karar verdim.

Bara geri gitmek için evden çıktım ama bu sefer yanıma çantamı ya da defterimi almadım. Sadece ehliyetimle evimin anahtarına ihtiyacım vardı. Bar evimden bir buçuk millik yürüme mesafesindeydi ama dışarısı güzeldi ve yol iyi aydınlatılmıştı.

Birinin beni barda, hatta oraya yürürken tanıyabileceğinden biraz endişeliydim ama beş yıl öncesine göre tamamen farklı görünüyordum. Eskiden kendime bakmayı daha çok önemserdim ama beş yılı hapiste geçirince saç boyası, postişler, takma kirpikler ve takma tırnaklar beni pek de ilgilendirmiyordu.

Bu şehirde Scotty dışında pek arkadaş edinecek kadar uzun yaşamamıştım, bu yüzden pek çok kişinin kim olduğumu bildiğinden bile kuşkum vardı. Eminim birçoğu benden haberdardı ama özleyen bile olmayınca tanınmak zordu.

Patrick'le Grace beni görürlerse tanıyabilirlerdi fakat onlarla hapse girmeden önce sadece bir kez karşılaşmıştım.

Hapishane. Bu kelimeyi söylemeye hiç alışamayacaktım. Sesli söylemesi çok zor bir kelimeydi. Harfleri tek tek kâğıda döktüğünüzde, o kadar da sert görünmüyordu. Ama "*hapishane*" kelimesi sesli söylendiğinde çok sert oluyordu.

Son beş yılı geçirdiğim yeri düşündüğümde, kafamda *tesis* olarak adlandırmayı seviyordum. Yoksa orada geçirdiğim zamanı *ben uzaktayken* olarak düşünüp orada bırakacaktım. "*Hapisteyken*" demek kesinlikle alışacağım bir şey değildi.

Bu hafta iş ararken söylemek zorunda kalacaktım. "Hiç bir suçtan hüküm giydin mi?" diye soracaklardı. "Evet, kasıtsız adam öldürmekten beş yıl hapis yattım," demek zorunda kalacaktım.

Beni işe ya alacaklar ya da almayacaklardı. Muhtemelen almayacaklardı.

Kadınlar için parmaklıklar ardında bile çifte standart vardı. Kadınlar hapse girdiklerini söylediğinde insanlar *işe yaramaz, fahişe, bağımlı, hırsız* diye düşünüyorlardı. Ama erkekler hapse girdiklerini söylediğinde, insanlar olumsuz düşüncelere işe yaramaz ama *yetenekli,* bağımlı ama *sağlam*, hırsız ama *etkileyici* gibi onur rozetleri ekliyorlardı.

Erkeklerde hâlâ bir etiketlenme vardı fakat kadınlar asla damgalanma *ve* onur rozetleriyle anılmıyordu.

Adliyedeki saate göre, şehir merkezine on bir buçukta geri dönüyordum. Yarım saat gecikmeme rağmen hâlâ orada olduğunu umuyordum.

Barın adına daha önce dikkat etmemiştim, muhtemelen gün ışığı olduğundandı ve artık bir kitapçı olmadığı için şok olsam da kapının üzerinde WARD's yazan küçük bir neon tabela vardı.

İçeri girmeden önce biraz tereddüde kapıldım. Dönüşüm bu adama az çok bir mesaj verecekti. Almasını istediğimden emin olmadığım bir mesajdı. Ancak alternatifi eve dönüp düşüncelerimle baş başa kalmaktı.

Son beş yıldır düşüncelerimle baş başa yeterince zaman geçirmiştim. İnsanları, gürültüyü, sahip olmadığım her şeyi özlüyordum ve dairem bana biraz hapishaneyi hatırlatıyordu. Orada çok fazla yalnızlık ve sessizlik vardı.

Barın kapısını açtım. Öncekinden daha gürültülü, daha dumanlı ve biraz daha karanlıktı. Hiç boş yer yoktu, bu yüzden kalabalığın arasından geçerek tuvaleti buldum, koridorda bekledim, dışarıda bekledim, biraz daha dolandım. Sonunda bir stantta yer açıldı. Alanı geçip oraya tek başıma oturdum.

Barmenin barın arkasındaki akıcı hareketlerini izledim. Bu kadar kayıtsız görünmesi hoşuma gidiyordu. İki adam tartışmaya girdi ama umursamadı, sadece kapıyı işaret etti ve çekip gittiler. Bunu pek sık yapıyordu. Bir şeyleri işaret ediyor, insanlar da kendilerine işaret ettiği şeyi yapıyorlardı.

Diğer barmenle göz teması kurarak iki müşteriyi işaret etti. O barmen yanlarına giderek hesaplarını kapattı.

Boş bir rafı işaret edince garson kızlardan biri başını salladı ve birkaç dakika sonra raf yeniden dolmuştu.

Yeri işaret etti, diğer barmen çift kanatlı kapıdan gözden kayboldu, bir paspasla geri dönerek yere dökülenleri temizledi.

Duvardaki bir kancayı işaret etti, hamile olan başka bir garson kız, "*Teşekkür ederim,*" diye fısıldayarak önlüğünü asıp evine gitti.

Adam işaret ediyor, insanlar yapıyordu, sonra kapanma zamanı geldi. İnsanlar birer ikişer dışarı çıkıyordu. Kimse içeri girmiyordu.

Bana hiç bakmamıştı. Bir kez bile.

Buraya gelmemi sorguluyordum. Barmen meşgul görünüyordu, belki de önceden onu yanlış anlamıştım. Bana geri dönmemi söylediğinde bunun bir sebebi olduğunu düşünmüştüm ama belki de tüm müşterilerine söylüyordu.

Belki benim de dışarı çıkmam gerektiğini düşünerek ayağa kalksam da hareket ettiğimi görünce işaret etti. Parmağıyla basit bir hareket yaparak tekrar oturmamı işaret etti, ben de oturdum.

Sezgilerimin doğru olduğunu öğrenince rahatlamıştım ama bar boşaldıkça gerginliğim artıyordu. Olgun bir kadın olduğumu düşünüyordu fakat kendimi hiç yetişkin gibi hissetmiyordum. Yirmi altı yaşında tecrübesiz, sıfırdan başlayan bir gençtim.

Doğru nedenlerle burada olduğumdan emin değildim. İçeri girip onunla flört edeceğimi, sonra da çekip gidebileceğimi düşünmüştüm ama barmen fiyakalı bir kahveden daha çekiciydi. Buraya onu geri çevirmek için gelsem de bütün gece işaret edeceğini ya da bana işaret edeceğini hiç bilmiyordum. *İşaret etmenin seksi olduğunu bilmiyordum.*

Beş yıl önce bunu seksi bulur muydum, yoksa şimdi bu kadar kolay memnun edilecek kadar acınası bir hâlde miydim, bilmiyordum.

Gece yarısı olduğunda sadece iki kişi kalmıştık. Diğer çalışanlar gitmişti, kapı şimdi kilitliydi ve arka tarafa bir kasa boş bardak taşıyordu.

Bacağımı yukarı çekip kollarımı doladım. Gergindim. Bu şehre bir erkekle tanışmak için gelmemiştim. Çok daha büyük bir amaç için bu şehirdeydim. Adam bir parmak işaretiyle raydan çıkarabilecek gibi görünüyordu.

Ama ben sadece insandım. İnsanların yoldaşlara ihtiyacı vardı ve bu şehre birileriyle tanışmak için dönmemiş olsam da bu adamı görmezden gelmek zordu.

Üstünde farklı bir gömlekle çift kanatlı kapıdan geçti. Artık üstünde diğer çalışanların da giydiği kolları sıvanmış mor yakalı tişört yoktu. Beyaz bir tişört giymişti. Çok sade ama çok karmaşık.

Bana doğru gelirken gülümseyince tebessümünün ağır bir battaniyenin sıcaklığı gibi beni sarmaladığını hissettim. "Geri geldin."

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım. "Sen istedin."

"İçecek bir şey ister misin?"

"Böyle iyiyim."

Saçlarına dokundu, geriye iterek bana baktı. Gözlerinde bir savaş vardı ve ben hiçbir şekilde tarafsız değildim, yine de yanıma gelip oturdu. *Tam* yanıma. Kalp atışlarım hızlanmıştı, hatta yıllar önce Scotty dördüncü kez kasamda sıraya girdiği zamankinden bile daha hızlı atıyordu.

"Adın ne?" diye sordu.

Adımı öğrenmesini istemiyordum. Scotty hayatta olsaydı şu an olacağı yaşlarda gibiydi, bu da adımı veya beni tanıyabileceği ya da olup bitenleri hatırlayabileceği anlamına geliyordu. Kimsenin beni tanımasını, hatırlamasını ya da Landryleri şehirde olduğum konusunda uyarmasını istemiyordum.

Burası ne küçük ne de büyük bir şehirdi. Varlığım uzun süre fark edilmeden kalmazdı. Sadece *yeterli* bir süre fark edilmemek istiyordum, bu yüzden bir nevi yalan söyleyerek ona göbek adımı verdim. "Nicole."

Ona adını sormadım çünkü umurumda değildi. Hiç kullanmayacaktım. Bu geceden sonra buraya hiç gelmeyecektim.

Bunca zaman sonra birine bu kadar yakın olmanın verdiği gerginlikle saçımdan bir tutamı çekiştirdim. Ne yapacağımı unutmuşum gibi geliyordu, bu yüzden buraya söylemek için geldiğim şeyi ağzımdan kaçırıverdim. "O içkiyi içmeyecektim."

Başını yana yatırdı, itirafıma şaşırmıştı, ben de açıkladım.

"Şarap. Ben bazen..." Başımı iki yana salladım. "Aptalca ama alkolü uzak durmak için sipariş ediyorum. İçki sorunum yok. Sanırım daha ziyade kontrolle ilgili bir mesele. Kendimi daha az güçsüz hissettiriyor."

Gözleri çok hafif bir gülümsemeyle yüzümde dolaştı. "Buna saygı duyuyorum," dedi. "Nadiren benzer nedenlerle içerim. Her gece sarhoş insanlarla birlikteyim ve ne kadar fazla birlikte olursam, o kadar az aralarında olmak istiyorum."

"İçmeyen bir barmen mi? Bu çok nadir olur. Öyle değil mi? Alkolizmin barmenlerde en yüksek oranda olduğunu sanırdım. Kolay erişim."

"Aslında o inşaat sektörü. Muhtemelen benim avantajıma değil. Yıllardır bir ev inşa ediyorum."

"Kendini gerçekten başarısızlığa mahkûm ediyorsun."

Gülümsedi. "Öyle görünüyor." Bölmede biraz daha rahat oturdu. "Sen ne yapıyorsun, Nicole?"

Çekip gitmem gereken an gelmişti. Fazla bir şey anlatmadan, barmen fazla bir şey sormadan. Ama sesi ve varlığı hoşuma gidiyordu, burada kalarak oyalanacağımı hissediyordum ve şu anda gerçekten oyalanmaya ihtiyacım vardı.

Sadece konuşmak istemiyordum. Konuşmak bu şehirde sadece başımı belaya sokardı.

"Geçinmek için ne yaptığımı gerçekten öğrenmek istiyor musun?" Şu anda bir kızın söylediklerini dinleyeceğine elini gömleğimde gezdirmeyi tercih edeceğinden emindim. Beş yıldır hapiste olduğum için işsiz olduğumu itiraf etmemek için kucağına doğru kaydım.

Bu onu şaşırtmıştı, sanki gerçekten burada oturup bir saat sohbet etmemizi bekliyormuş gibiydi.

İfadesi hafif bir şoktan kabullenmeye dönüştü. Ellerini kalçama indirerek kavradı. Bu temasla titredim.

Beni biraz daha yukarıya oturacak şekilde ayarladı, kotundan onu hissedebiliyordum ve birdenbire, çekip gidebileceğimden beş saniye önceki kadar emin olamadım. Onu öpüp iyi geceler diyebileceğimi ve gururla eve dönebileceğimi düşünmüştüm. Sadece kendimi yarından önce biraz daha güçlü hissetmek istemiştim ama şimdi parmaklarını tenimde gezdirdikçe kendimi giderek daha zayıf ve *pervasız* hissediyordum. Umursamamaktan kaynaklı pervasızlık değildi, kafamın içinde oluşan bir pervasızlıktı. Sanki içimde ateşten bir top oluşuyormuş gibi her şeyi göğsümde hissediyordum.

Sağ eli sırtımdan yukarı çıkarken soluğum kesildi, temasının içimden cereyan gibi geçtiğini hissediyordum. Bu adam şimdi yüzüme dokunuyordu, parmaklarını elmacık kemiğimden geçirip parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi. Beni nereden tanıdığını anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle bakıyordu.

Belki de sadece paranoyam iş başındaydı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Ona daha önce söylemiştim ama ikinci adımı tekrarladım. "Nicole."

Gülümsedi ama sonra tebessümü kaybolarak "Adını biliyorum," dedi. "Ama nereden geldin? Neden bu geceden önce hiç karşılaşmadık?"

Sorularını istemiyordum. Dürüst cevaplarım yoktu. Ağzına biraz daha yaklaştım. "*Sen* kimsin?"

"Ledger," dedi geçmişimi deşmeden, kalbimden geriye kalanları çekip çıkararak yere bırakmadan hemen önce, sonra da beni öptü.

İnsanlar aşka *düştü* diyorlardı ama düşününce *düşmek* çok üzücü bir kelimeydi. Düşüşler hiçbir zaman iyi olmazdı. Yere düşülürdü, geriye düşülürdü, düşerek ölünürdü.

Aşka düştüğünü söyleyen ilk kişi her kimse aşkı çoktan bitmiş olmalıydı. Aksi hâlde buna daha iyi bir şey söylerdi.

Scotty ilişkimizin yarı yerinde beni sevdiğini söylemişti. En yakın arkadaşıyla ilk tanışacağım geceydi. Ailesiyle daha önce tanışmıştım ve bunun için heyecanlanmıştı ama beni kardeşi olarak gördüğü adamla tanıştıracağı için olduğu kadar heyecanlanmamıştı.

Bu buluşma hiç gerçekleşmemişti. Nedenini hatırlamıyordum; uzun zaman olmuştu. Ama arkadaşı iptal etmek zorunda kalmış, Scotty çok üzülmüştü, bu yüzden ona kurabiyeler pişirmiştim, esrar içmiştik, ona oral seks yapmıştım. Gelmiş geçmiş en iyi kız arkadaş.

Ta ki ben onu öldürene kadar.

Ama bu, ölmeden üç ay önceydi ve o gece, üzgün olmasına rağmen çok canlıydı. Kalbi çarparak, nabzı hızlanarak, göğsü inip çıkarak, gözlerinde yaşlarla, "*Seni çok seviyorum Kenna,*" demişti. "*Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Seni hep özlüyorum, birlikteyken bile.*"

Bu aklımdan çıkmamıştı. "*Seni hep özlüyorum, birlikteyken bile.*" O geceden aklımda kalan tek şeyin bu olduğunu sanıyordum ama yanılmıştım. Bir şey daha aklımda kalmıştı. Bir isim. *Ledger.*

Hiç gelmeyen en yakın arkadaş. Hiç tanışamadığım en yakın arkadaş.

Az önce dilini ağzıma, elini gömleğime sokan ve içimde adı olan en yakın arkadaş.

BÖLÜM ALTI

LEDGER

Çekiciliği anlamıyordum.

İnsanları birbirine çeken neydi? Nasıl oluyordu da bu barın kapısından her hafta onlarca kadın giriyor ve ben hiçbirine ikinci kez bakma dürtüsü hissetmiyordum? Ama sonra bu kız umursamaz bir tavırla geliyor ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Şimdi de dudaklarımı ondan ayıramıyordum.

Kendime koyduğum kuralı neden çiğnediğimi bilmiyordum: "Müşteri peşinde koşmak yok." Ama bu kızda sadece tek bir şansım olduğunu gösteren bir şeyler vardı. Ya şehirden sadece geçiyormuş ya da buraya geri dönmeyi planlamıyormuş hissine kapılıyordum. Normal rutini her neyse, bu gece bir istisna gibi görünüyordu ve onunla birlikte olma fırsatını kaçırmak, yaşlı bir adam olduğumda hâlâ düşüneceğim hayattaki tek pişmanlığım olacak gibi geliyordu.

Sessiz birine benziyordu ama utangaçlıktan sessizliğe benzemiyordu. Kızgın bir şekilde sessizdi –gizlice yaklaşan ve gökgürültüsü kemiklerinizi zangırdatana kadar bihaber olduğunuz bir fırtına gibi.

Sessizdi, ama sözlerinin geri kalanını istememe yetecek kadar konuşmuştu. Daha önce kahve içtiği hâlde elma tadı vardı ve elma en sevdiğim meyveydi. Şu anda, muhtemelen en sevdiğim meyve buydu, nokta.

Birkaç saniye öpüştük, ilk hamleyi kendisi yaptığı hâlde onun dudaklarına yapıştığımda şaşırmış görünüyordu.

Belki onun tadına bakmadan önce biraz daha beklememi bekliyordu ya da böyle hissetmeyi beklemiyordu –öyle

hissettiğini umuyordum– ama dudaklarım dudaklarıyla buluşmadan hemen önceki o hafif inleme, öpüşmeyi istemediği için değildi.

Geri çekilerek bir an kararsız kaldı ama sonra belli ki karar vermişti çünkü eğilip beni daha da kararlılıkla tekrar öptü.

Sonra bu kararlılık kayboldu. Büyük bir hızla. İkinci kez geri çekildi, bu sefer gözleri pişmanlıkla doluydu. Hızla başını iki yana sallayarak ellerini göğsüme koydu. Tam elimi ellerinin üstüne koymuştum ki "Üzgünüm," dedi.

Üstümden inerken uyluğunun iç tarafı fermuarıma sürtündü, beni daha da sertleştirerek bölmeden çıktı. Eline uzandım ama parmakları parmaklarımın arasından kayıp giderek masadan uzaklaştı. "Geri gelmemeliydim."

Benden uzaklaşıp kapıya yöneldi.

Havam sönmüştü.

Yüzünü aklıma kazımamıştım, bensiz gitmesi, az önce dudaklarımdaki dudaklarının tam şeklini hatırlamak hoşuma gitmiyordu.

Bölmeden çıkıp peşinden gittim.

Kapıyı açamadı. Kapı kolunu sallıyor, benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi itmeye çalışıyordu. Kalması için yalvarmak ama aynı zamanda kaçmasına yardım etmek istiyordum, bu yüzden üst kilidi aşağı indirirken ayağımı önüne uzatıp aşağıdaki emniyet kilidini yukarı ittim. Kapı açıldı, dışarı çıktı.

Havayı derin derin içine çekerek dönüp bana baktı. Fotoğrafik bir hafızam olmasını dileyerek dudaklarına baktım.

Gözleri artık gömleğiyle aynı renk değildi. Şimdi daha açık yeşildi çünkü gözleri yaşlıydı. Kendimi bir kez daha ne yapacağımı bilemez hâlde bulmuştum. Hiçbir yerde bu kadar kısa sürede böyle bir kız görmemiştim, hiçbir davranışı zoraki ya da dramatik gelmiyordu. Yaptığı her hareketi, hissettiği her duyguyu, sanki geri sarmak ve saklamak istiyormuş gibiydi.

Utanmış görünüyordu.

Güçlükle nefes alıyordu, belirmeye başlayan birkaç damla gözyaşını silmeye çalışırken ne diyeceğimi bilemedim, sadece ona sarıldım.

Başka ne yapabilirdim?

Onu kendime çektim, bir an kasıldı, ama hemen sonra içini çekerek rahatladı.

Etrafta bizden başka kimse yoktu. Saat gece yarısını geçmişti, herkes evinde uyuyor, film seyrediyor, sevişiyordu. Ama ben burada, Main Street'te gerçekten üzgün bir kıza sarılmış, neden üzgün olduğunu merak ediyor, onun ne kadar güzel olduğunu düşünmemeyi diliyordum.

Yüzünü göğsüme bastırmış, sımsıkı belime sarılmıştı. Alnı tam ağzıma geliyordu ama çenemin altına sokulmuştu.

Kollarını ovaladım.

Kamyonetim hemen köşedeydi. Her zaman ara sokağa park ediyordum, ancak kız üzgün görünüyordu ve ağlarken beni bir ara sokağa kadar takip etmesini önermek istemiyordum. Bir tente direğine yaslanıp onu yanıma çektim.

İki, belki üç dakika geçti. Bırakmıyordu. Bana dayanmış, kollarımın, göğsümün, ellerimin verdiği tesellinin tadını çıkarıyordu. Bir aşağı bir yukarı sırtını ovuşturdum, sesim hâlâ boğazımda takılıp kalmıştı.

Kızda ters giden bir şeyler, bu noktada bilmek istediğimden bile emin olmadığım ama onu öylece kaldırımda bırakıp uzaklaşamayacağım bir şeyler vardı.

"Eve gitmem gerek," dedi, artık ağladığını sanmıyordum.

"Seni bırakayım."

Başını iki yana sallayarak benden uzaklaştı. Ellerimi kollarından çekmemiştim, kollarını göğsünde kavuştururken iki parmağıyla sağ elime dokunduğunu fark ettim. Sadece hızlı bir hareketti ama kasıtlıydı, sanki gitmeden önce beni son bir kez daha hissetmek istiyormuş gibiydi.

"Uzakta yaşamıyorum. Yürüyeceğim."

Eve yürümeyi düşünüyorsa delirmiş demekti. "Tek başına yürümek için çok geç." Ara sokağı işaret ettim. "Kamyonetim birkaç metre ileride." Belli nedenlerle bu jest tereddüt etmesine neden oldu ama sonra yardımı kabul ederek köşeyi dönerken peşimden geldi.

Kamyonetim görüş alanına girince yürümeyi bıraktı. Arkama döndüm, gözlerinde endişeyle kamyonetime bakıyordu.

"İstersen sana bir Uber çağırabilirim. Ama yemin ederim, sana sadece eve bırakmayı teklif ediyorum. Beklenti yok."

Ayaklarına baksa da kamyonetime doğru yürümeye devam etti. Onun için yolcu kapısını açtım, kamyonete bindiğinde öne dönmedi. Hâlâ bana dönüktü, bacakları kapıyı kapatmamı engelliyordu. Bana paramparça olmuş gibi bakıyordu. Kaşları çatılmıştı. Daha önce hiç bu kadar üzgün birini gördüğümden emin değildim.

"İyi misin sen?"

Başını koltuğa yaslayıp bana baktı. "Olacağım," dedi usulca. "Yarın benim için çok önemli bir gün. Sadece gerginim."

"Ne var ki yarın?" diye sordum.

"Benim için çok önemli bir gün."

Belli ki detaylandırmayı düşünmüyordu, bu yüzden mahremiyetine saygı duyarak başımı salladım.

Dikkati koluma çevrildi. Gömlek kolumun ucuna dokununca elimi dizine koydum çünkü elimin üzerinde bir yerde olmasını istiyordum ve başka nereye koymamı istediğini bildirene kadar dizi en güvenli yer gibi görünüyordu.

Niyetinin ne olduğunu bilmiyordum. Çoğu kişi barlara gelir ve niyetlerini belli ederlerdi. Kimin ilişki için, kimin zil zurna sarhoş olmak için geldiği anlaşılırdı.

Bu kızda anlamıyordum. Görünüşe göre kazara kapıyı açıp barıma girmişti ve bu geceden ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Belki de bu geceyi atlatıp yarın ne gibi büyük bir işi varsa doğrudan ona başlamak istiyordu.

Bundan sonra ne yapmamı istediğine dair ondan bir işaret bekliyordum çünkü onu eve götüreceğimi sanıyordum ama önüne dönmemişti. Onu tekrar öpmemi ister gibiydi. Ancak onu gene ağlatmak istemiyordum. *Ama onu tekrar öpmek istiyordum.*

Yüzüne dokundum, elime yaslandı. Hâlâ rahat olduğundan emin değildim, bu yüzden bana yaklaşana kadar tereddüt ettim. Bacaklarının arasına yerleşince uyluklarıyla kalçamı sıktı.

Bundan anlam çıkarabilirdim.

Dilimi dudaklarında gezdirdim, tatlı nefesini ağzımda hissedene kadar beni kendine çekti. Hâlâ elma tadı vardı ama ağzı daha tuzlu ve kararlıydı. Dudaklarıma doğru eğildi, kamyonete yaslanıp ona eğildim, beni de kendisiyle birlikte çekerek yavaş yavaş koltukta geriye yaslandı. Yukarısında durdum, bacaklarının arasında durarak ona yüklendim.

Onu öperken hafif hafif soluması beni deliye döndürüyordu.

Elimi gömleğinden yukarı yönlendirince göğsünü kavradım, bacaklarını bana doladı, kot pantolonum onunkine değiyor, liseliymişiz ve yapabileceğimiz tek şeymiş gibi ileri geri sallanıyorduk.

Onu çekip bara geri götürmek, giysilerini çıkarmak istiyordum ama bu kadarı yeterliydi. Bundan fazlası çok fazla olacaktı. Onun için. Ya da belki benim için çok fazlaydı. Bilmiyordum, sadece dudaklarının ve bu kamyonetin çok fazla olduğunu biliyordum.

Karanlıkta biraz öpüştükten sonra geri çekildiğimde gözlerinin kapalı, dudaklarının aralık olduğunu gördüm. Onunla ritmimi sabit tuttum, kalçalarını kaldırdığında yemin ederim giysilerimizin sürtünmesi gerçek bir ateş yakmaya yeterliydi. Uyluklarının arası çok sıcaktı, bu şekilde bitirebileceğimi sanmıyordum. Onun da yapabileceğinden emin değildim. Daha da yakınlaşmanın ya da tamamen durmanın bir yolunu bulamazsak kendimizi delirtecektik.

Onu evime davet ederdim ama annemle babam şehirdeydi ve o ikisinin yanına kimseyi yaklaştırmıyordum.

"Nicole," diye fısıldadım. Bunu önermek bile beni rahatsız ediyordu fakat onunla bir yatağa değmezmiş gibi ara sokakta sevişmeye devam edemezdim. "İçeriye geri dönebiliriz."

Başını iki yana sallayarak, "Hayır. Kamyonetini sevdim," dedi, tekrar dudaklarımı dudaklarına çekmeden hemen önce.

Madem kamyonetimden hoşlanmıştı, ben de kamyonetime bayılıyordum. Kamyonetim şu anda dünyadaki ikinci favorimdi.

Nicole'ün dudakları birinciydi.

Dilimi dilinde gezdirirken elimi kotunun düğmesine götürünce mecburen düğmelerini açtım. Parmaklarım külotuna değene kadar elimi kotunun ön tarafına soktum. İnledi, bu uykulu kentin sessiz film müziğinde çok gürültülü bir inlemeydi.

Külotunu parmaklarımla kenara çektim, pürüzsüz bir cilt, sıcaklık ve bir iniltiyle karşılaştım. Nefes alırken kendi nefeslerimin titreşimini duyabiliyordum.

Tam dudaklarımı boynuna gömmüştüm ki sokakta hemen yanımıza araba farları çevrildi.

"Kahretsin." Kamyonetim ara sokağa park edilmişti, ama caddenin görüş alanından gizlenmiş değildik. Birden

kendimizi kargaşa içinde bularak hızla gerçeğe geri döndük. Elimi kotundan çıkarırken Nicole düğmelerini ilikledi. Doğrulmasına yardım ettim, ileriye bakarak saçlarını düzeltti.

Kapısını kapattım, kamyonetin etrafından dolaşırken araba yaklaştı, yavaşlayarak tam ara sokağın önünde durdu. Arabaya göz atınca polis arabasında Grady'yi gördüm. Pencere camını indirince kamyonetimden uzaklaşıp yanına gittim.

"Yoğun bir gece öyle mi?" diye sordu, beni görebilmek için sürücü tarafından yolcu koltuğuna doğru eğilmişti.

Arkama kamyonetteki Nicole'e, sonra ona baktım. "Evet. Yeni kapattık. Sen sabaha kadar çalışıyor musun?"

Radyosunun sesini kıstı. "Whitney hastanede yeni bir vardiyaya başladı, bu yüzden şimdilik geceye döndüm. Bunu sevdim. Sessiz, sakin."

Hafifçe kaputuna vurdum, sonra bir adım geri çekildim. "Bunu duymak güzel. Gitmem gerek. Yarın sahada görüşür müyüz?"

Grady bir şeyler döndüğünü anlayabilirdi. Genelde onu bu kadar çabuk başımdan savmazdım. Öne eğilip etrafıma bakınırken kamyonetimde kim olduğunu görmeye çalışıyordu. Sağ tarafa eğilerek görüşünü engelledim. "İyi geceler, Grady." Yolu işaret ederek devriyesine devam edebileceğini belirttim.

Sırıttı. "Evet. Sana da."

Nicole'ü gizlemeye çalışmıyordum. Sadece karısının dedikoducu olduğunu biliyordum ve yarın T-ball* sahasının gündemi olmak istemiyordum.

Kamyonetime bindim, Nicole ayaklarını ön panele kaldırdı. Pencereden dışarı bakarak benimle göz temasından

* T-ball, dört ile altı yaş arası çocuklar için basitleştirilmiş bir beyzbol veya softbol formuna dayanan bir takım sporudur. (ç.n.)

kaçındı. Kendisini garip hissetmesini istemiyordum. Bu istediğim son şeydi. Uzanıp bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. "İyi misin?"

Başını salladı ama baş sallamasından, ifadesinden ve gülümsemesinden gergin olduğu anlaşılıyordu. "Cefco'nun yanında yaşıyorum."

O benzin istasyonu neredeyse iki mil uzaktaydı. Bana daha önce yakınlarda oturduğunu söylemişti ama gece yarısı iki mil hiç yakın değildi. "Bellview'nun oradaki Cefco mu?"

Omuz silkti. "Sanırım. Sokak isimlerini hatırlayamıyorum. Buraya daha dün taşındım."

Bu neden tanıdık gelmediğini açıklıyordu. "*Nereden geldin? Seni şehre getiren ne?*" gibi bir şeyler söylemek istiyordum. Ama hiçbir şey söylemedim çünkü bir şey söylememi istemiyor gibi görünüyordu.

Trafik olmadığında üç kilometre sadece iki dakika sürüyordu ve iki dakika hiç uzun değildi, ancak neredeyse becereceğiniz bir kızla kamyonette geçirildiğinde sonsuzluk gibi geliyordu. Üstelik iyi bir sevişme de olmayacaktı. Kesinlikle hızlı, özensiz, bencil, kız için iyi olamayacak bir sevişme olurdu.

Özür dilemek istiyordum ama ne için özür dileyeceğimden emin değildim ve onun pişman olduğumu düşünmesini istemiyordum. Pişman olduğum tek şey onu kendi evime değil de evine götürüyor olmaktı.

"Şurada yaşıyorum," dedi Cennet Apartmanı'nı işaret ederek.

Şehrin bu kesimine pek sık gelmiyordum. Evimin ters yönündeydi, bu yüzden bu yoldan pek geçmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse burayı kamulaştırdıklarını sanıyordum.

Otoparka girdim, motoru kapatıp onun kapısını açmayı planlıyordum ama ben daha motoru bile kapatmadan çoktan kamyonetten inmişti.

"Getirdiğin için teşekkürler," dedi. "Ve... kahve için." Kapıyı kapattı ve sanki ayrılmamız gerekiyormuş gibi hızla arkasını döndü.

Kapımı açtım. "Hey. Bekle."

Duraksadı ama arkasını dönmek için ben yanına gidene kadar bekledi. Kollarını kendine dolamış bir hâlde dudağını kemiriyor, gergin bir şekilde kolunu kaşıyordu. Bana baktı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... ne olduğunu biliyorum." Elini sallayarak kamyonetimi işaret etti. "Numaramı istemene gerek yok, telefonum bile yok."

Ne olduğunu nereden biliyordu? Ben bilmiyordum. Aklım hâlâ işlemden geçirmeye çalışıyordu. Belki de ona sormalıydım. "*Neydi bu? Ne anlama geliyor. Tekrar olabilir mi?*"

Alışılmadık bir durumdaydım. Daha önce tek gecelik ilişkilerim olmuştu ama seksten önce bazı şeyler konuşulur ve kabullenilirdi. Her zaman bir yatakta ya da buna benzer bir yerde olmuştu.

Ama onunla sevişme kendiliğinden gelişmiş, sonra kesintiye uğramıştı ve onca yer arasında bir ara sokakta gerçekleşmişti. Kendimi pislik gibi hissediyordum.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum çünkü ona sarılarak veda etmeliyim gibi geliyordu, ancak görünüşe göre artık beni yanında istemiyordu. Ellerimi kotumun ceplerine soktum. "Seni tekrar görmek istiyorum." Bu yalan değildi.

Gözleri gözlerimden apartmanına kaydı. "Ama ben..." İçini çekti, sadece, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Bunu o kadar kibarca söylemişti ki bozulmadım bile.

Apartmanının önünde durdum, merdivenlerden çıkıp bir daireye girerek gözden kaybolana kadar onu izledim.

O zaman bile durduğum yerde kaldım çünkü sanırım şok olmuş ya da en azından sarsılmıştım.

Onu hiç tanımıyordum ama uzun zamandır tanıdığım herkesten daha ilgi çekici bulmuştum. Ona daha fazla soru sormak istiyordum. Hayatıyla ilgili sorduğum tek soruya bile cevap vermemişti. Kimdi bu kadın?

Neden onun hakkında daha fazla şey öğrenme ihtiyacı duyuyordum?

BÖLÜM YEDİ

KENNA

Sevgili Scotty,

Dünya küçük dediklerinde şaka yapmıyorlar. Çok küçük. Minik. Çok kalabalık.

Bunu sana sadece aslında bu mektupları okuyamadığını bildiğim için söylüyorum ama bu gece Ledger'ın kamyonetini gördüm ve ağlayacağımı sandım.

Aslında adını söylediği ve kim olduğunu anladığım için zaten ağlıyordum, onu öpüyordum ve kendimi çok suçlu hissettim, bu yüzden utanç verici bir şekilde dışarı koştum, az kalsın panik atak geçiriyordum.

Ama evet. Şu lanet kamyonet. Hâlâ onda olduğuna inanamıyorum. Beni ilk buluşmamıza götürmek için kamyonetle yolda durduğun geceyi hâlâ hatırlıyorum.

Gülmüştüm çünkü rengi öyle parlak turuncuydu ki ne tür birinin bu rengi bile isteye seçeceğini anlayamamıştım.

Sana üç yüzden fazla mektup yazdım, ancak bu gece mektuplara göz atarken hiçbirinde ilk tanıştığımız anın ayrıntılarının verilmediğini fark ettim.

Gerçek ilk randevumuz hakkında yazmıştım ama birbirimizi ilk gördüğümüz andan hiç bahsetmemiştim.

Dollar Days'de kasiyer olarak çalışıyordum. Denver'dan taşındığımda başvurduğum ilk işti. Kimseyi tanımıyordum ama umurumda değildi. Yeni bir eyalette, yeni bir şehirdeydim ve kimse benim hakkımda

önyargılı fikirlere sahip değildi. Annemi kimse tanımıyordu.

Benim kasamdan geçerken seni hemen fark etmedim. Müşterilere pek bakmazdım, özellikle de benim yaşımdaki erkeklere. Akranım erkekler o noktaya kadar beni sadece hayal kırıklığına uğratmışlardı. Belki daha yaşlı erkeklere, hatta belki kadınlara ilgi duymam gerektiğini düşünüyordum çünkü tanıdığım hiçbir erkek akranım kendimi iyi hissettirmemişti. Laf atmalar ve cinsel beklentiler arasında kendi jenerasyonumdaki erkeklere güvenimi tamamen kaybetmiştim.

Küçük bir dükkândık ve dükkândaki her şey sadece bir dolardı, bu yüzden insanlar genellikle eşya dolu arabalarla gelirdi. Sen benim sırama tek bir yemek tabağıyla gelmiştin. Tek bir yemek tabağını nasıl biri alır diye merak etmiştim. Kuşkusuz çoğu kişi ara sıra arkadaşları olmasını bekler ya da en azından arkadaş edinme umudu vardır. Ama tek tabak alınca her zaman yalnız yemeyi bekliyormuşsun gibi gelmişti.

Tabağı yazar kasadan geçirdim, paketleyip torbaya koyarak sana verdim.

Birkaç dakika sonra kasamdan ikinci kez geçtiğinde nihayet yüzüne baktım. İkinci bir yemek tabağı alıyordun. Bu senin için daha iyi hissetmemi sağladı. İkinci tabağı kasadan geçirdim, sen birkaç banknotla biraz bozukluk verdin, ben sana torbayı verdim ve o zaman gülümsedin.

İşte o anda beni yakaladın ama muhtemelen farkında değildin. Tebessümün üzerimi kaplayan bir sıcaklık gibiydi. Tehlikeli ve rahattı, bu çatışan duygularla ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden senden başka tarafa baktım.

İki dakika sonra üçüncü tabakla tekrar sıraya girmiştin.

Tabağı kasadan geçirdim. Paranı ödedin. Tabağını paketleyip torbayı sana verdim ama bu sefer konuştum. "Yine bekleriz," dedim.

"Madem ısrar ediyorsun," dedin sırıtarak.

Kasanın etrafından dolaşıp tabakların durduğu koridora geri döndün. Başka müşterim yoktu, bu yüzden dördüncü tabakla tekrar ortaya çıkıp kasaya getirene kadar koridoru izledim.

Tabağı kasadan geçirerek, "Biliyorsun, aynı anda birden fazla malzeme satın alabilirsin," dedim.

"Biliyorum," dedin. "Ama sadece bir tabağa ihtiyacım var."

"O hâlde bu dördüncüyü neden aldın?"

"Çünkü sana çıkma teklif etmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

Bunun için olduğunu ummuştum. Torbanı sana verirken parmaklarının parmaklarıma değmesini istiyordum. Değmişti. Tam hayal ettiğim gibi hissettim, sanki ellerimiz manyetikti. Elimi çekmek çok çaba gerektirmişti.

Flörtün konusunda kayıtsız davranmaya çalıştım çünkü erkeklere hep öyle davranıyordum, bu yüzden, "Çalışanların müşterilerle çıkması mağaza politikasına aykırı," dedim.

Sesimde hiç sertlik ya da doğruluk yoktu ama sanırım oynadığımız oyunu beğendin, o yüzden, "Tamam. Bunu düzeltmem için bana bir dakika ver," dedin. Dükkândaki diğer tek kasiyere doğru yürüdün. Sadece birkaç metre uzaktaydın, bu yüzden söylediklerini duydum. "Lütfen, bu tabakları iade etmem gerekiyor."

Diğer kasiyer sen dört kez kasaya gidip gelirken bir müşteriyle telefondaydı, bu yüzden şaka yaptığını anlamış mıydı emin değilim. Kasasından bana bakarak yüzünü buruşturdu. Dört tabak için dört farklı makbuzu olan adamın ne yaptığını bilmiyormuş gibi omuz silktim ve başka bir müşteriyle ilgilenmek için başımı çevirdim.

Birkaç dakika sonra benim sırama girerek tezgâhın üzerine bir iade makbuzu bırakıverdin. "Artık müşteri değilim. Şimdi ne olacak?"

Makbuzu alıp dikkatle okuyormuş gibi yaptım. Sana geri vererek, "İşten saat yedide çıkıyorum," dedim.

Makbuzu katlayıp bana bakmadan, "Üç saat sonra görüşürüz," dedin.

Sana saat altıda demeliydim çünkü işten erken çıktım. Fazladan bir saatimi bitişik dükkânda yeni bir kıyafet alarak geçirdim. Yediyi yirmi geçe hâlâ gelmemiştin, tam vazgeçmiş arabama doğru yürüyordum ki sen park yerine girip yanıma yanaştın. Camını indirerek, "Geç kaldığım için özür dilerim," dedin.

Ben sürekli geç kalırdım, bu yüzden seni gecikmen için yargılayacak durumda değildim ama seni kamyonetine istinaden yargıladım. Belki delirmişsin ya da kendine fazla güveniyorsun diye düşünmüştüm. Eski bir Ford F-250'ydi. Büyük iki kişilik araç, hayatımda gördüğüm en çirkin turuncu renk. "Kamyonetini beğendim." Doğru mu söylüyordum, yoksa yalan mıydı bilmiyordum. O kadar çirkin bir kamyonetti ki nefret etmeme neden olmuştu. Ama bu kadar çirkin olduğu için beni onunla alman hoşuma gitmişti.

"Benim değil. En yakın arkadaşımın kamyoneti. Benim arabam dükkânda."

Senin olmadığı için hem rahatlamış hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştım çünkü rengi çok eğlenceli

bulmuştum. Kamyonete binmemi işaret ettin. Gururlu görünüyor ve baston şeker gibi kokuyordun.

"Bu yüzden mi geç kaldın? Araban mı bozuldu?"

Başını iki yana sallayıp, "Hayır. Kız arkadaşımdan ayrılmam gerekiyordu," dedin.

Başımı hızla senden tarafa çevirdim. "Kız arkadaşın mı var?"

"Artık yok." Bana mahcup bir bakış attın.

"Ama daha önce bana çıkma teklif ettiğinde biri vardı öyle mi?"

"Evet, ama üçüncü yemek tabağımı aldığımda ondan ayrılacağımı biliyordum. Vadesi geçmişti," dedin. "Bir süredir ikimiz de sonlandırmak istiyorduk. Sadece ilişkiyi bitiremeyecek kadar rahattık." Sinyal lambasını açarak bir benzin istasyonuna girip pompaya yanaştın. "Annem üzülecek. Annem ondan gerçekten hoşlanıyor."

"Anneler genellikle beni sevmez," diye itiraf ettim. Ya da belki daha ziyade bir uyarıydı.

Gülümsedin. "Bunu anlayabiliyorum. Anneler oğullarını iffetli görünen kızlarla düşünmeyi severler. Sen bir annenin rahat edemeyeceği kadar seksisin."

Bana seksi diyen bir adama alınacak biri değildim. O gün seksi görünmek için çok uğraşmıştım. Göğüslerimi ortaya çıkarmak için otuz dakika önce aldığım sutyen ve dekolte gömleğe çok para harcamıştım.

Biraz adice olmasına rağmen iltifatın hoşuma gitmişti.

Arkadaşının kamyonetine benzin doldurmak için dışarı çıktığında, sırf seninle çıkmayı kabul ettiğim için kalbini kırdığın iffetli görünen kızı düşündüm ve o anda kendimi biraz yılan gibi hissettim.

Ama kendimi yılan gibi hissetmeme rağmen sıvışıp gitmeyi planlamamıştım. Enerjini o kadar sevmiştim ki sana sarılmayı ve asla bırakmamayı planladım.

Bu gece Ledger dudaklarımda ismini söylediğinde az kalsın, "Scotty'nin Ledger'ı mı?" diyecektim. Ama bu soru anlamsız olurdu çünkü o anda senin Ledger'ın olduğunu biliyordum. Kaç Ledger olabilirdi ki? Daha önce onunla hiç karşılaşmamıştım.

Sorulara boğulmuştum ama Ledger beni öperek ikiye böldü çünkü onu öpmek istiyordum ama bundan da çok ona senin hakkında sorular sormak istiyordum. "Scotty çocukken nasıldı? Onun neyini seviyordun? Benden hiç bahsetti mi? Ailesiyle hâlâ görüşüyor musun? Kızımla tanıştın mı? Parçalanmış hayatımın tüm parçalarını bir araya getirmeme yardım eder misin?" demek istiyordum.

Ama konuşamıyordum çünkü en iyi arkadaşının yakıcı sıcak dili ağzımdaydı ve bana SAHTEKÂR kelimesiyle damga vuruyormuş gibi geliyordu.

Neden seni aldatıyormuşum gibi hissettim bilmiyorum. Beş yıldır ölüsün ve gardiyanı öptüm, bu yüzden son öpücüğüm bile değilsin. Ama gardiyanla öpüşmem seni aldatıyormuşum gibi hissettirmemişti. Bunun nedeni, gardiyanın en iyi arkadaşın olmaması olabilir.

Veya belki de Ledger'ın öpüşünü hissettiğim için kendimi sahtekâr gibi hissettim. Öpüşü eskiden senin öpüşlerin gibi tüm vücuduma yayıldı ama buna sahtekâr, yalancı ya da süprüntü gibi hissetme unsuru da eklendi çünkü Ledger beni hiç tanımıyordu. Ledger'a göre, bütün gece bakmadan duramadığı gelip geçici bir kız tarafından öpülüyordu.

Bense en iyi arkadaşı benim yüzümden ölen seksi barmen tarafından öpülüyordum.

Her şey infilak etti. Parçalanıyormuşum gibi hissettim. Ledger'ın bana dokunmasına izin verirken kim olduğumu bilseydi muhtemelen beni bıçaklamayı tercih edeceğini gayet iyi biliyordum. Öpüşünden uzaklaşmak, bir orman yangınını nükleer bombayla söndürmeye çalışmak gibiydi.

Özür dilemek istedim, kaçmak istedim.

Ledger'ın muhtemelen seni benden daha iyi tanıdığını düşününce yıkılacak gibi oldum. Bu şehirde karşılaştığım tek adamın, kaçınmam gereken tek adam olmasından nefret ediyordum.

Ama ağladığım zaman Ledger dönüp gitmedi. Senin yapacağını yaptı. Kollarını bana dolladı ve olduğum gibi olmama izin verdi, bu iyi hissettirdi çünkü senden beri böyle sarılan olmamıştı.

Gözlerimi kapattım, en iyi arkadaşın müttefikimmiş gibi davrandım. Benim tarafımdaymış gibi. Sana yaptıklarıma rağmen beni tutuyormuş, iyileşmeme yardım etmek istiyormuş gibi davrandım.

Ayrıca bunlara izin verdim çünkü Ledger bu şehre geri döndüyse ve seninle yıllar önce tanıdığım kamyoneti hâlâ kullanıyorsa o zaman bu onun bir rutin meraklısı olduğu anlamına gelir. Ve kızımızın Ledger'ın rutininin bir parçası olma ihtimali çok yüksek.

Diem'den sadece bir kişi uzakta olmam mümkün mü?

Bu mektubu yazdığım sayfaları görebilseydin, gözyaşlarını da görürdün. Ağlamak, hayatta iyi yaptığım tek şey gibi görünüyor. Ağlamak ve kötü kararlar vermek.

Elbette, sana kötü şiir yazmakta da iyiyim. Senden bu şehre dönerken otobüs yolculuğunda yazdığım bir şiirle ayrılacağım.

Bir kızım var hiç sarılmadığım.
Bir kokusu var hiç koklamadığım
Bir ismi var hiç seslenmediğim.
Bir annesi var; bu hayatta mağlup olmuş.
Sevgiler,
Kenna

BÖLÜM SEKİZ

LEDGER

Dün gece eve geldiğimde garaja park etmemiştim. Diem evde olduğumdan emin olmak için sabahları uyanıp penceresinden dışarı bakmayı seviyordu ve Grace kamyonumu garajda bırakmamın Diem'i üzdüğünü söylüyordu.

Diem sekiz aylık olduğundan beri sokağın karşısında oturuyordum ama bu evden taşınıp Denver'da yaşadığım yılları saymazsam, teknik olarak tüm hayatım boyunca bu evdeydim.

Şu anda misafir odasında kendilerinden geçmiş olmalarına rağmen annemle babam birkaç yıldır burada yaşamıyorlardı.

Babam emekli olunca karavan satın almışlardı ve şimdi ülkeyi geziyorlardı. Geri taşındığımda evi onlardan satın almıştım, eşyalarını yükleyip gitmişlerdi. En fazla bir yıl süreceğini düşünmüştüm ama şu anda dört yılı geçmişti ve hiç yavaşlama belirtisi göstermiyorlardı.

Keşke gelmeden önce beni uyarsalardı. Belki de telefonlarına bir GPS uygulaması indirmeliydim, böylece gelecekte bir tür uyarı alırdım. Ziyaretlerinden hoşlanmadığımdan değildi. Sadece onlar için hazırlanabilmek güzel olurdu.

Bu yüzden yeni evimde mahremiyet kapısı yapıyordum.

Nihayet.

Yavaş ilerliyordu çünkü Roman'la ikimiz çoğu işi kendimiz yapıyorduk. Her pazar gün doğumundan gün batımına kadar Roman'la Cheshire Ridge'e gidiyor, üzerinde çalışıyorduk. Daha zor işleri dışarıya yaptırıyordum ama yapının büyük bir kısmını kendimiz tamamlamıştık. İki

yıllık pazar günlerinin ardından nihayet ev toparlanmaya başlamıştı. Taşınmama belki altı ay kalmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

Garaj kapısına geldiğimde arkama döndüm. Babam misafir odasının dışında duruyordu. İç çamaşırlarıyla.

"Diem'in T-ball'u var. Gelmek ister misiniz?"

"Hayır. Bugün çocuklar için fazla akşamdan kalmayız ve gerçekten tekrar yola koyulmamız gerekiyor."

"Şimdiden mi gidiyorsunuz?"

"Birkaç hafta sonra döneceğiz." Babam bana sarıldı. "Annen hâlâ uyuyor ama ona hoşça kal dediğini söyleyeceğim."

"Bir sonraki ziyaretten önce bana haber verirseniz belki işe ara veririm."

Babam başını iki yana salladı. "Hayır, habersiz geldiğimizde yüzündeki şaşkınlığı görmek hoşumuza gidiyor." Banyoya gidip kapıyı kapattı.

Garajdan geçip Patrick'le Grace'in sokağın karşısındaki evine doğru yürüdüm.

Diem'in geveze bir ruh hâlinde olmadığını umuyordum çünkü bugün konsantrasyonum berbat olacaktı. Tek düşünebildiğim dün geceki kız ve onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimdi. Acaba kapısına bir not bıraksam garip olur muydu?

Patrick'le Grace'in ön kapısını çalarak içeri girdim. Hepimiz birbirimizin evlerine o kadar sık gidip geliyorduk ki bir noktada "*Kapı açık*" demekten bıkmıştık. Kapı her zaman açık oluyordu.

Grace, Diem'le birlikte mutfaktaydı. Diem masanın ortasında bağdaş kurmuş kucağında bir kâse yumurtayla oturuyordu. Hiçbir zaman sandalyeye oturmazdı. Her zaman kanepenin arkası, mutfak tezgâhı, mutfak masası gibi bir şeylerin üstündeydi. Tam bir tırmanışçıydı.

"Hâlâ pijamaylasın, D." Yumurta kâsesini elinden alıp koridoru işaret ettim. "Git giyin, gitmemiz gerek." T-ball formasını giymek için odasına koştu.

"Maçın saat onda olduğunu sanıyordum," dedi Grace. "Bilsem onu hazırlardım."

"Öyle, ama Gatorade içecek tedarik görevim var, bu yüzden dükkâna uğramam, sonra da gidip Roman'ı almam gerekiyor." Tezgâha yaslanıp bir mandalina aldım. Ben mandalinayı soyarken Grace bulaşık makinesini çalıştırdı.

Bir tutam saçı üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı. "Bir salıncak seti istiyor," dedi. "Senin eskiden arka bahçende duran acayip büyük olanlardan. Okuldan arkadaşı Nyla'da varmış ve biliyorsun ki hayır diyemeyiz. Beşinci doğum günü olacak."

"Bendeki hâlâ duruyor."

"Öyle mi? Nerede?"

"Kulübede parçalar hâlinde ama Patrick'in tekrar kurmasına yardım edebilirim. Çok zor olmasa gerek."

"Hâlâ iyi durumda mı?"

"Söktüğümde öyleydi." Sökme sebebinin Scotty olduğunu söyleyemedim. Scotty öldükten sonra her baktığımda sinirim bozuluyordu.

Ağzıma bir dilim mandalina daha atıp düşüncelerimi yeniden yönlendirdim. "Beş yaşına geldiğine inanamıyorum."

Grace içini çekti. "Biliyorum. İnanılmaz. *Haksızlık.*"

Patrick mutfağa girdi, sanki neredeyse otuzumda ve ondan beş altı santim uzun değilmişim gibi saçlarımı karıştırdı. "Selam evlat." Yanımdan uzanıp bir mandalina aldı. "Grace bugün maça gelemeyeceğimizi söyledi mi?"

"Daha söylemedim," dedi Grace. Gözlerini devirdi, canı sıkkın bakışlarını bana çevirdi. "Kız kardeşim hastanede. Elektif operasyon, durumu iyi ama onun evine gidip kedilerini beslememiz gerekiyor."

"Bu sefer ne yaptırıyor?"

Grace eliyle yüzünü gösteriyor. "Gözleriyle alakalı bir şey. Kim bilir? Benden beş yaş büyük ama on yaş genç görünüyor."

Patrick, Grace'in ağzını kapattı. "Hadi ama. Sen mükemmelsin." Grace gülerek Patrick'in elini çekti.

Kavga ettiklerini hiç görmemiştim. Hatta Scotty çocukken bile. Annemle babam çok atışırdı ve genellikle eğlenceliydi ama Grace'le Patrick'in tanıdığım yirmi yıl boyunca hiç tartıştıklarını görmemiştim.

Bunu istiyordum. Bir gün. Fakat henüz buna vaktim yoktu. Çok fazla çalışıyor ve kendimi çok yoruyordum. Bir kızı Patrick'le Grace gibi olacak kadar uzun süre elimde tutmak istiyorsam bir değişiklik yapmam gerekiyordu.

"Ledger!" Diem yatak odasından sesleniyordu. "Yardım et bana!" Neye ihtiyacı olduğunu görmek için koridordan yürüdüm. Diz çökmüş dolabını karıştırıyordu. "Diğer çizmemi bulamıyorum –çizmem lazım."

Elinde kırmızı bir kovboy çizmesi vardı ve diğerini arıyordu. "Çizmelerin neden lazım? Spor ayakkabıların gerekiyor."

"Bugün spor ayakkabılarımı giymek istemiyorum. Çizmelerimi giymek istiyorum."

Kramponları yatağın yanında duruyordu, elime aldım. "Beyzbol oynamak için çizme giyemezsin. İşte, yatağa atla da kramponlarını giymene yardım edeyim."

Ayağa kalkıp ikinci kırmızı çizmeyi yatağına attı. "Buldum onu!" Kıkırdayarak yatağına tırmanıp çizmelerini giymeye başladı.

"Diem. Bu beyzbol. Beyzbol oynamak için çizme giyilmez."

"Ben yaparım, bugün çizme giyiyorum."

"Hayır, yapamazsın..." Sustum. Onunla tartışacak zamanım yoktu ve sahaya gidip diğer çocukları kramponla-

rıyla görünce çizmelerini çıkarmama izin vereceğini biliyordum. Çizmeleri giymesine yardım ettim, kramponları da yanımıza alarak onu odadan çıkardım.

Grace bizi kapıda karşılayarak Diem'e bir kutu meyve suyu verdi. "Bugün için iyi eğlenceler." Grace, Diem'i yanağından öptükten sonra gözleri çizmelerine çevrildi.

"Sorma," dedim ön kapılarını açarken.

"Hoşçakal Nana!" dedi Diem.

Patrick mutfaktaydı, Diem ona hoşça kal demeyince dramatik bir şekilde bize doğru yürüdü. "Ya NoNo?"

Patrick, Diem konuşmaya başladığında baba demesini istemişti ama her nedense Grace'e *Nana*, Patrick'e *NoNo* diyordu, bu o kadar komikti ki Grace'le ikimiz yeterince dayatınca sonunda öyle takılıp kalmıştı.

"Hoşçakal NoNo," dedi Diem kıkırdayarak.

"Sizden önce dönemeyebiliriz," dedi Grace. "Dönmemiş olursak ona bakar mısın?"

Grace'in neden sürekli sorduğunu bilmiyordum. Hiçbir zaman hayır dememiştim. Hiçbir zaman hayır *demeyecektim*. "Acele etmeyin. Onu öğle yemeği için bir yere götürürüm." Dışarı çıkınca Diem'i yere indirdim.

"McDonald's!" dedi.

"McDonald's istemiyorum," dedim karşıya geçip kamyonete giderken.

"McDonald's araba servisi!"

Kamyonetimin arka kapısını açıp çocuk koltuğuna oturmasına yardım ettim. "Meksika yemeğine ne dersin?"

"Hayır. McDonald's."

"Çin yemeği? Uzun zamandır Çin yemeği yemedik."

"McDonald's."

"Bak ne diyeceğim. Maça gittiğimizde kramponlarını giyersen McDonald's yiyebiliriz." Diem'in emniyet kemerini bağladım.

Başını iki yana salladı. "Hayır, çizmelerimi giymek istiyorum. Zaten öğle yemeği istemiyorum—tokum."

"Öğle yemeğine kadar acıkacaksın."

"Acıkmayacağım, bir ejderha yedim. Sonsuza kadar tok olacağım."

Bazen bu kadar çok hikâye anlatmasından endişeleniyordum ama o kadar inandırıcıydı ki endişeden çok etkileniyordum. Bir çocuğun hangi yaşta yalan söylemekle hayal gücünü kullanmak arasındaki farkı bilmesi gerektiğini bilmiyordum ama bunu Grace'le Patrick'e bırakacaktım. Onun en sevdiğim yanını bastırmak istemiyordum.

Yola koyuldum. "Ejderha mı yedin? *Bütün* bir ejderha mı?"

"Evet, ama bebek ejderhaydı, mideme bu yüzden sığdı."

"Bebek ejderhayı nereden buldun?"

"Walmart."

"Walmart'ta bebek ejderha mı satıyorlar?"

Bana Walmart'ta bebek ejderhaların nasıl satıldığını, ancak özel bir kuponunuz olması gerektiğini ve sadece çocukların yiyebileceğini anlatarak devam etti. Roman'ın yerine vardığımda nasıl pişirildiğini anlatıyordu.

"Tuz ve şampuanla," dedi.

"Şampuan yememen gerekir."

"Şampuanı *yemiyorsun* –ejderhayı pişirmek için kullanıyorsun."

"Ah. Aptal kafam."

Roman kamyona bindiğinde cenazeye giden biri kadar heyecanlı görünüyordu. T-ball günlerinden nefret ediyordu. Hiçbir zaman çocuklara göre biri olmamıştı. Koçluk yapmama yardım etmesinin tek nedeni, diğer ebeveynlerin hiçbirinin bunu yapmamasıydı. Yanımda çalıştığı için programına eklemiştim.

T-ball'da koçluk yapmak için para alan tanıdığım tek kişiydi ama bu konuda kendini suçlu hissetmiyor gibiydi.

"Merhaba Roman," dedi Diem arka koltuktan tekdüze bir sesle.

"Sadece bir fincan kahve içtim, benimle konuşma." Roman yirmi yedi yaşındaydı ama Diem'le ikisi, aşk-nefret ilişkisiyle ortada bir yerde buluşuyorlardı çünkü ikisi de on iki yaşında gibi davranıyorlardı.

Diem koltuk başlığının arkasına vurmaya başladı. "Uyan, uyan, uyan."

Roman başını çevirip bana baktı. "Boş zamanlarında küçük çocuklara yardım etmek için yaptığın tüm bu saçmalıklar, sana ahirette puan kazandırmayacak çünkü din, halklarını düzenlemek isteyen toplumlar tarafından yaratılan sosyal bir yapıdır, bu da cenneti bir kavram hâline getirir. Şu anda uyuyor olabilirdik."

"Vay be. Seni kahveden *önce* görmekten nefret ediyorum." Roman'ın garaj yolundan geri geri çıktım. "Madem cennet bir kavram, cehennem nedir?"

"T-ball sahası."

BÖLÜM DOKUZ

KENNA

İş bulmak için altı farklı yere gitmiştim ve daha sabahın onu bile olmamıştı. Hepsi aynı gitmişti. Bana bir başvuru formu veriyorlardı. Tecrübelerimi soruyorlardı. Onlara hiç deneyimim olmadığını söylemek zorunda kalıyordum. Nedenini söylemek zorunda kalıyordum.

Sonra özür diliyorlardı ama önce beni baştan aşağı süzüyorlardı. Ne düşündüklerini biliyordum. Ev sahibem Ruth'un beni ilk gördüğünde söylediğiyle aynı şeyi düşünüyorlardı. *"Böyle görünmeni beklemiyordum."*

İnsanlar hapse giren kadınların belli bir görünüşü olduğunu düşünüyorlardı. Belli bir tarzımız olduğunu. Ama bizler anneydik, eştik, kız evlattık, *insandık*.

Ve tek istediğimiz bir fırsat yakalamaktı.

Sadece bir tane.

Denediğim yedinci yer bir marketti. Evimden istediğimden biraz daha uzakta, neredeyse beş kilometre mesafedeydi ama bu dükkânla evim arasındaki her yeri denemiştim.

Dükkâna girdiğimde ter içindeydim, bu yüzden tuvalette derlenip toparlandım. Lavaboda ellerimi yıkarken ipeksi siyah saçlı kısa boylu bir kadın tuvalete girdi. Bir bölmeye girmedi. Sadece duvara dayanarak gözlerini kapattı. Üzerinde isim rozeti vardı: AMY.

Gözlerini açtığında ayakkabılarına baktığımı fark etti. Üstlerinde daire şeklinde beyaz ve kırmızı boncuklarıyla bir çift mokasen giymişti.

"Beğendin mi?" diye sordu, ayağını kaldırıp bir yandan diğer yana yatırdı.

"Evet. Çok güzeller."

"Bunları büyükannem yapıyor. Burada spor ayakkabı giymemiz gerekiyor ama genel müdür ayakkabılarım hakkında bir şey söylemedi. Sanırım benden korkuyor."

Çamurlu spor ayakkabılarıma baktım. Ayakkabılarımı görünce irkildim. Bu kadar kirli ayakkabılarla dolaştığımı fark etmemiştim.

Bu şekilde bir işe başvuramazdım. Birini çıkarıp lavaboda yıkamaya başladım.

"Saklanıyorum," dedi kadın. "Normalde banyolarda takılmam ama dükkânda her zaman her şeyden şikâyet eden yaşlı bir bayan var ve doğrusu bugün onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. İki yaşında bir çocuğum var ve bütün gece uyumadı, aslında bugün hastalık izni almak istedim ama vardiya müdürüyüm ve vardiya müdürleri hastalık izni almaz. İşe geliveririz."

"Ve tuvalete saklanırsınız."

Kadın sırıttı. "Kesinlikle."

Ayakkabılarımı değiştirip diğerini yıkamaya başladım. Boğazımda bir yumruyla, "İşe eleman alıyor musunuz? İş arıyorum," dedim.

"Evet, ama muhtemelen senin ilgileneceğin bir şey değil."

Yüzümdeki çaresizliği görmemeliydi. "Ne için işe alıyorsunuz?"

"Market paketçisi. Tam zamanlı değil ama bu yerleri genellikle özel ihtiyaçları olan gençler için açık bırakıyoruz."

"Ah. Kimsenin işini almak istemem."

"Hayır, öyle değil," dedi. "Düşük çalışma saatleri nedeniyle fazla başvuru yapan yok ama gerçekten yarı zamanlı yardıma ihtiyacımız var. Haftada yaklaşık yirmi saat."

Bu kirayı bile ödemeye yetmeyecekti fakat yeterince sıkı çalışırsam, muhtemelen farklı bir pozisyona geçebilirdim. "Özel ihtiyaçları olan biri başvurana kadar yapabilirim. Para gerçekten işimi görür."

Amy beni baştan aşağıya süzdü. "Neden bu kadar çaresizsin? Ücret berbat."

Ayakkabımı giydim. "Ben, şey..." Kaçınılmaz itirafı geciktirerek ayakkabımı bağladım. "Hapisten yeni çıktım." Sanki beni pek rahatsız etmiyormuş gibi hızlı ve kendimden emin bir şekilde söylemiştim. "Ama ben öyle biri değilim... Bunu yapabilirim. Seni hayal kırıklığına uğratmam ve sorun çıkarmam."

Amy güldü. Yüksek sesle gülmüştü ama ben onunla gülmeyince kollarını göğsünde kavuşturarak başını yana eğdi. "Ah, kahretsin. Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Evet. Ama kurallara aykırıysa kesinlikle anlarım. Önemli değil."

Uçarı bir hareketle elini salladı. "Eh, aslında bir politikamız yok. Zincir market değiliz –kimi istersek işe alabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, *Orange Is the New Black* dizisine takıntılıyım, bu yüzden hangi bölümlerin saçmalık olduğunu bana bildireceğine söz verirsen, sana bir başvuru formu vereceğim."

Ağlayabilirdim. Bunun yerine sahte bir tebessüm takındım. "Bu dizi hakkında çok fazla komik şey duydum. Sanırım izlemem gerek."

Amy başını çevirdi. "Evet. Evet evet. En iyi dizi, en iyi oyuncu kadrosu. Neyse, gel benimle."

Onu mağazanın ön tarafındaki müşteri hizmetleri masasına kadar takip ettim. Bir çekmeceyi karıştırarak bir başvuru formu buldu, bir kalemle birlikte bana verdi. "Buradayken doldurursan, seni pazartesi oryantasyonuna alabilirim."

Başvuru formunu ondan alırken ona teşekkür etmek, sarılmak, hayatımı değiştirdiğini söylemek istiyordum. Ama sadece gülümseyip başvurumla sessizce ön kapının yanındaki bankoya gittim.

Tam adımı doldurdum ama bana Nicole diyeceklerini bilsinler diye göbek adımın etrafına tırnak işaretleri koydum.

Bu şehirde KENNA yazan bir isim etiketi takamazdım. Tanıyan birisi çıkardı. O zaman dedikodusunu yaparlardı.

İlk sayfanın yarısına gelmiştim ki kesintiye uğradım.

"Merhaba."

Sesini duyunca kalemi sımsıkı kavradım. Yavaş yavaş başımı kaldırdım, karşımda bir sürü Gatorade paketiyle dolu market arabasıyla Ledger duruyordu.

Formu ters çevirdim, üst tarafındaki ismimi görmediğini umuyordum. Yutkundum, dün bende tanık olduğu tüm ruh hâllerinden daha dengeli görünmeye çalışıyordum.

Gatorade'i işaret ettim. "Barın bu geceki spesyalitesi mi?"

Belli belirsiz rahatlamış görünüyordu, sanki ona çekip gitmesini söylememi bekliyormuş gibiydi. Gatorade paketlerinden birine dokundu. "T-ball koçu."

Gözlerimi ondan kaçırdım çünkü nedense bu cevap beni tedirgin etmişti. T-ball koçuna benzemiyordu. Şu şanslı anneler.

Ah, hayır. Ledger bir T-ball koçuydu. Çocuğu var mıydı? Çocuğu ve karısı var mıydı?

Az kalsın evli bir T-ball koçuyla mı yatacaktım?

Kalemi hafifçe klasörün arkasına vurdum. "Sen, şey... evli değilsin, değil mi?"

Sırıtması olmadığını anlatıyordu. Söylemesine bile gerek yoktu ama başını iki yana sallayarak, "Bekârım," dedi, sonra kucağımdaki klasörü işaret etti. "İş başvurusu mu yapıyorsun?"

"Evet." Müşteri hizmetleri masasına baktım, Amy bana bakıyordu. Bu işe fena hâlde ihtiyacım vardı ama mesaim sırasında seksi barmenler tarafından dikkatim dağıtılacakmış gibi görünmesinden korkuyordum. Ledger'ın burada dikilip benimle konuşmasının şansımı azaltıp azaltmadığını merak ederek bakışlarımı ondan kaçırdım. Klasörü tek-

rar ters çevirdim ama ismimi göremesin diye yana eğdim. Çekip gitmesini umarak adresimi yazmaya baaşladım.

Gitmedi. Bir adamın etrafından dolaşabilmesi için arabasını yana itti, sonra sağ omzunu duvara dayayıp, "Sana tekrar rastlamayı umuyordum," dedi.

Bunu şu anda yapmayacaktım.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokken ona gelecek vadederek kandırmayacaktım.

Ayrıca müşterilerle arkadaşlık kurarak bu işi riske atmayacaktım. "İzin verir misin?" Fısıldamıştım ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Yüzünü ekşitti. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, sadece bunu bitirmem gerekiyor."

Çenesi kasıldı ve duvardan uzaklaştı. "Kızgınmış gibi davranıyorsun ve dün gece için kendimi kötü hissediyorum..."

"İyiyim ben." Tekrar müşteri hizmetleri masasına baktığımda Amy hâlâ bakıyordu. Ledger'a dönüp rica ettim. "Bu işe *gerçekten* ihtiyacım var. Şu anda, potansiyel yeni patronum buraya bakmaya devam ediyor, alınma ama her tarafın dövmelerle dolu ve bela gibi görünüyorsun, oysa ona hiç sorun çıkarmayacağımı düşünmesini istiyorum. Dün gece olanlar umurumda değil. Karşılıklıydı. İyiydi."

Yavaşça başını salladı, alışveriş arabasının sapını tuttu. "*İyiydi*," diye tekrarladı, gücenmiş görünüyordu.

Bir an için kendimi kötü hissettim ama ona yalan söylemeyecektim. Elini kotuma sokmuştu ve eğer kesintiye uğramasaydık muhtemelen sevişecektik. *Kamyonetinde.* Ne kadar muhteşem olabilirdi ki?

Ama haklıydı –iyi olmaktan fazlaydı. Dudaklarına bakmadan ona bakamıyordum bile. Çok iyi öpüşüyordu ama şu anda kafamı kurcalıyordu çünkü hayatımda onun dudaklarından çok daha önemli şeyler oluyordu.

Birkaç saniye sessiz sedasız durduktan sonra arabasındaki bir torbaya uzandı. Kahverengi bir şişe çıkardı. "Karamel aldım. Tekrar gelirsen diye." Şişeyi arabaya attı. "Neyse. İyi şanslar." Dönüp kapıdan çıkarken tedirgin görünüyordu.

Formu doldurmaya devam etmeye çalıştım ama şimdi titriyordum. Üzerime bir bomba bağlıymış da zaman daralıyor, onun yanındayken tik tak ediyor, her geçen gün patlayarak sırlarımı onun üzerine boşaltmaya yaklaşıyormuş gibi geliyordu.

Formu doldurmayı bitirdim ama ellerim titrediği için el yazım özensiz olmuştu. Müşteri hizmetlerine dönüp Amy'ye verdiğimde, "Erkek arkadaşın mı?" dedi.

Anlamazdan geldim. "Kim?"

"Ledger Ward."

Ward? Barın ismi Ward's'du. Barın sahibi miydi?

Başımı iki yana sallayarak Amy'nin sorusunu cevapladım. "Hayır, onu pek tanımıyorum."

"Yazık. Leah'dan ayrıldığından beri buralarda çok rağbette."

Leah'nın kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi söylemişti. Sanırım bu büyüklükte bir şehirde çoğu kişi neredeyse herkesi tanıyordu. Geriye, Ledger'ın çıktığı kapıya baktım. "Rağbetteki biri için piyasada değilim. Öylesine biriydi işte."

Amy gülümseyip kısaca formuma göz attı. "Burada mı büyüdün?"

"Hayır, Denver'lıyım. Buraya üniversite için geldim." Bu yalandı –hiç üniversiteye gitmemiştim– ama burası bir üniversite şehriydi ve eninde sonunda gitmeye niyetliydim. Bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti.

"Ah, öyle mi? Ne okudun?"

"Bitirmedim. Bu yüzden geri döndüm." Yalan söylüyordum. "Gelecek dönem için kayıt yaptıracağım."

"Bu iş bunun için mükemmel, derslerine göre çalışabiliriz. Pazartesi saat sekizde oryantasyon için burada ol. Ehliyetin var mı?" Başımı salladım. "Evet. Yanımda getiririm." Ehliyetimi yeniden yürürlüğe sokmak için aylarca uğraştıktan sonra daha geçen ay aldığımı atladım. "Teşekkür ederim." Bunu sesimde olabildiğince az hevesle söylemeye çalıştıysam da şu ana kadar işler yolunda gidiyordu. Bir evim ve işim vardı.

Artık sadece kızımı bulmam gerekiyordu.

Gitmek için döndüm ama Amy, "Bekle. Ne kadar kazanacağını öğrenmek ister misin?" dedi.

"Ah. Evet, elbette.."

"Asgari ücret. Komik, biliyorum. Buranın sahibi ben değilim, yoksa arttırırdım." Öne eğilip sesini alçalttı. "Biliyorsun, muhtemelen Lowe's deposunda bir iş bulabilirsin. Başlangıçta bunun iki katını ödüyorlar. "

"Geçen hafta internetten denedim. Bu sicilimle beni işe almazlar."

"Ha. Kötü olay. Tamam. O hâlde pazartesi görüşürüz."

Gitmeden önce yumruğumu tezgâha değdirip muhtemelen sormamam gereken bir soru sordum. "Bir şey daha. Konuştuğum adamı tanıyor musun? Ledger?"

Amy eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

"Çocukları var mı?"

"Sadece bir kız yeğeni veya öyle bir şey. Kız bazen onunla birlikte geliyor. Şirin bir kız ama onun bekâr ve çocuksuz olduğundan eminim."

Kız yeğen mi?

Yoksa ölen en yakın arkadaşının kızı olabilir miydi?

Burada kızımla alışveriş mi yapıyordu?

İçimde aniden sarmallaşan duyguların saldırısıyla bir şekilde zoraki gülümsedim. Ona tekrar teşekkür ettikten sonra bir mucize eseri Ledger'ın kamyonetinin hâlâ dışa-

rıda ve kızımın da onunla birlikte kamyonette olduğunu umarak telaşla çıktım.

Otoparkta etrafıma bakındım fakat çoktan gitmişti. Bu durum fazlasıyla içimi acıtsa da hâlâ umut kılığına girmiş adrenalinin vücudumda dolaştığını hissedebiliyordum. Çünkü artık T-ball'a koçluk yaptığını ve Diem'in büyük ihtimalle takımında oynadığını biliyordum çünkü kendi çocukları yoksa neden koçluk yapacaktı ki?

Doğrudan T-ball sahasına gitmeyi düşündüm. Elbette, bunu doğru şekilde yapmam gerekiyordu. Önce Patrick ve Grace'le konuşmak istiyordum.

BÖLÜM ON

LEDGER

Grady parmaklarını tel örgünün içinden geçirip tutarken ben yedek kulübesinde çantadan ekipmanı çıkarıyordum. "Ee? Kimdi o?"

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yaptım. "Kim kimdi?"

"Dün gece kamyonetindeki kız."

Grady'nin gözleri kan çanağı gibiydi. Görünüşe göre gece vardiyası değişimi onu olumsuz etkiliyordu. "Bir müşteri. Sadece evine bırakıyordum."

Grady'nin karısı Whitney yanına geldi. En azından anne ekibinin geri kalanı onunla değildi çünkü bana bakışından T-ball sahasındaki herkesin çoktan konuşmaya başladığını anlayabiliyordum. Bir seferde ancak bir çiftle uğraşabilirdim. "Grady dün gece kamyonunda bir kız olduğunu söyledi."

Grady'ye bir bakış attım, sanki karısı ondan bilgiyi zorla almış gibi ellerini çaresizce havaya kaldırdı.

"Hiç kimse değildi," diye tekrarladım. "Sadece bir müşteriyi eve bırakıyordum." Bugün bunu kaç kez tekrarlamak zorunda kalacağımı merak ediyordum.

"Kimdi o?" diye sordu Whitney.

"Tanıdığın biri değil."

"Buralardaki herkesi tanıyoruz," dedi.

"Buralı değil," dedim. Yalan söylüyor olabilirdim; doğru da söylüyor olabilirdim. Bilmiyordum çünkü hakkında çok az şey biliyordum. Nasıl bir tadı olduğu dışında tabii.

"Destin sopayı sallama üzerinde çalışıyor," dedi Grady konuyu oğluna çevirerek. "Dur bakalım, ne yapacak."

Grady, diğer tüm babaların gıpta ettiği biri olmak istiyordu. Bunu anlamıyordum. T-ball'un eğlenceli olması gerekiyordu ama onun gibiler buna çok fazla rekabet katarak sporu mahvediyorlardı.

İki hafta önce Grady neredeyse hakemle kavga edecekti. Roman onu sahadan çıkarmasaydı muhtemelen hakeme bir tane geçirecekti.

Bir T-ball oyunu yüzünden bu kadar hararetin kimse için iyi bir imaj yarattığını sanmıyordum. Ama Grady oğlunun sporunu çok ciddiye alıyordu.

Bense... o kadar almıyordum. Bazen acaba Diem kendi kızım olmadığı için mi diye düşünüyordum. Kızım olsaydı, skoru bile tutulmayan bir spor için sinirlenir miydim? Biyolojik bir çocuğu Diem'i sevdiğimden fazla sevebilir miydim bilmiyordum, bu yüzden spor söz konusu olduğunda farklı davranacağımdan kuşkum vardı. Bazı ebeveynler, profesyonel futbol oynadığım için daha rekabetçi olacağımı düşünüyorlardı. Ama hayatım boyunca rekabetçi koçlarla uğraşmıştım. Bu takıma koçluk yapmayı özellikle rekabetçi bir pisliğin gelip Diem'e kötü örnek olmasını önlemek için kabul etmiştim.

Çocukların ısınması gerekse de Diem kalenin arkasında durmuş beyzbol pantolonunun ceplerine T-topları sokuşturuyordu. Her cebinde iki tane vardı ve şimdi üçüncüyü sokuşturmaya çalışıyordu. Pantolonu ağırlıktan sarkmaya başlamıştı.

Yanına gidip diz çöktüm. "D, tüm topları alamazsın."

"Bunlar ejderha yumurtaları," dedi. "Bunları bahçeme ekeceğim ve bebek ejderhalar yetiştireceğim."

Topları teker teker Roman'a attım. "Ejderhalar böyle büyümez. Anne ejderhanın yumurtaların üzerine oturması gerekiyor. Onları bahçeye gömemezsin."

Diem bir çakıl taşı almak için eğilince gömleğinin arkasına sokuşturulmuş iki top olduğunu fark ettim. Gömleğini

çekeleyince toplar ayağının dibine düştü. Topları tekmeyle Roman'a attım.

"Ben bir yumurtanın içinde mi büyüdüm?" diye sordu.

"Hayır, D. Sen insansın. İnsanlar yumurtanın içinde büyümezler. Bizim büyüdüğümüz..." Konuşmayı kestim çünkü tam, "*Biz annelerimizin karnında büyüyoruz,*" diyecektim, fakat her zaman Diem'in yanında anneler ya da babalar hakkında konuşmaktan kaçınmaya özen gösteriyordum. Cevap veremeyeceğim sorular sormaya başlamasını istemiyordum.

"Nerede büyüyoruz?" diye sordu. "Ağaçlarda mı?"

Kahretsin.

Elimi Diem'in omzuna koyup sorusunu tamamen duymazdan geldim çünkü Grace'le Patrick'in bebeklerin nasıl yapıldığı hakkında ne söylediğini bilmiyordum. Bu benim alanım değildi. Bu konuşma için hazır değildim.

Bütün çocuklara yedek kulübesine gitmeleri için seslendim, neyse ki arkadaşlarından biri sayesinde Diem'in dikkati dağılmış, yanımdan uzaklaşmıştı.

Rahat bir nefes aldım, konuşmanın bitmesiyle rahatlamıştım.

Roman'ı McDonald's'a gitmekten kurtarmak için bara bıraktım.

Evet, Diem maç boyunca kramponlarını hiç giymese de McDonald's'daydık çünkü bana çoğu zaman istediğini yaptırıyordu.

Kazanabileceğin savaşa gir, diyorlardı. Ama ya hiçbirini kazanamıyorsan ne olacaktı?

"Artık T-ball oynamak istemiyorum," dedi Diem birdenbire. Bu kararı verirken patates kızartmasını bala batırdı. Elinden bal damlıyordu.

Patates kızartmasını ketçapla yedirmeye çalışıyordum çünkü temizlemesi çok daha kolaydı ama her şeyi olabildiğince zor yoldan yapmasaydı Diem olmazdı.

"Artık T-ball'u sevmiyor musun?"

Başını iki yana sallayarak bileğini yaladı.

"Sorun değil. Ama sadece birkaç maçımız daha var ve sen bir taahhütte bulundun."

"Taahhüt nedir?"

"Bir şey yapmayı kabul etmeye deniyor. Takımın bir parçası olmayı kabul ettin. Sezon ortasında bırakırsan arkadaşların üzülür. Sence sezonun geri kalanının üstesinden gelebilir misin?"

"Eğer tüm maçlardan sonra McDonald's yiyebilirsek."

Gözlerimi kısıp ondan tarafa baktım. "Neden katakulliye getirilmişim gibi hissediyorum?"

"Katakulli ne demek?" diye sordu.

"Beni sana McDonald's almam için kandırmaya çalışıyorsun demek."

Diem sırıtarak son kızarmış patatesini yedi. Tüm çöplerimizi tepsiye koydum. Onu dükkândan çıkarmak için elini tuttum ve balı hatırladım. Elleri sinekkapanı gibi yapış yapıştı. Sırf bu nedenle kamyonumda ıslak mendil bulunduruyordum.

Birkaç dakika sonra çocuk koltuğunda kemerini bağlarken ben de ıslak mendille ellerini, kollarını ovalıyordum. "Annem ne zaman daha büyük bir araba alacak?" dedi.

"Minivan kullanıyor zaten. Ne kadar büyük bir araba olması gerekiyor?"

"Nana değil," dedi Diem. "Annem. Skylar annemin T-ball maçlarıma hiç gelmediğini söyledi, ben de ona daha büyük bir araba aldığında geleceğini söyledim."

Ellerini silmeyi bıraktım. Annesinden hiç bahsetmezdi. Bir günde iki kez konuya değiniyorduk.

Sanırım o yaşa geliyordu fakat Grace ya da Patrick'in ona Kenna hakkında ne söylediğini hiç bilmiyordum ve neden annesinin arabasını sorduğu hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.

"Annenin daha büyük bir arabaya ihtiyacı olduğunu kim söyledi sana?"

"Nana. Annemin arabasının yeterince büyük olmadığını, bu yüzden onunla ve NoNo'yla yaşadığımı söyledi."

Bu kafa karıştırıyordu. Başımı iki yana sallayarak kâğıt mendilleri bir torbaya attım. "Bilmiyorum. Nana'ya sor." Kapısını kapattım, kamyonetin etrafından sürücü tarafına dolanırken Grace'e mesaj attım.

Diem neden annesinin daha büyük bir arabaya ihtiyacı olduğu için hayatında olmadığını düşünüyor?

McDonald's'dan birkaç kilometre uzaklaşmıştık ki Grace aradı. Hoparlörden cevaplamamaya özen gösterdim. "Selam. Diem'le geri dönüyoruz." Bu fazla bir şey söyleyemeyeceğimi Grace'e bildirme yöntemimdi.

Grace, mesajıma uzun bir açıklama yapmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Tamam, geçen hafta Diem bana neden annesiyle yaşamadığını sordu. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden annesinin arabası hepimizin sığacağı kadar büyük olmadığı için benimle yaşadığını söyledim. Aklıma gelen ilk yalandı. Panikledim, Ledger."

"Öyle diyebilirim."

"Ona söylemeyi planlıyoruz ama bir çocuğa annesinin hapse girdiği nasıl söylenir? Hapishanenin ne olduğunu bile bilmiyor."

"Yargılamıyorum," dedim. "Sadece aynı görüşte olduğumuzdan emin olmak istedim. Ama muhtemelen gerçeğin daha doğru bir versiyonunu bulmalıyız."

"Biliyorum. Sadece daha çok küçük."

"Merak etmeye başlıyor."

"Biliyorum. Sadece... bir daha sorarsa ona benim açıklayacağımı söyle."

"Söyledim. Sorulara hazır ol."

"Harika," dedi içini çekerek. "Maç nasıl gitti."

"İyi. Diem kırmızı çizmeleri giydi. *Ve* McDonald's yedi."

Grace güldü. "Sen bir enayisin."

"Evet. Bana yeni bir şey söyle. Birazdan görüşürüz." Aramayı sonlandırıp arka koltuğa baktım. Diem her ne düşünüyorsa ona odaklanmış gibiydi.

"Ne düşünüyorsun, D?"

"Bir filmde olmak istiyorum," dedi Diem.

"Öyle mi? Aktris mi olmak istiyorsun?"

"Hayır, bir filmde olmak istiyorum."

"Biliyorum. Buna aktris olmak denir."

"O zaman evet, öyle olmak istiyorum. Aktris. Çizgi filmlerde olmak istiyorum."

Çizgi filmlerinin sadece sesler ve çizimler olduğunu söylemedim. "Bence harika bir çizgi film aktrisi olursun."

"Olacağım. At, ejderha ya da deniz kızı olacağım."

"Ya da tek boynuzlu at," diye önerdim.

Sırıtarak pencereden dışarı baktı.

Hayal gücünü seviyordum ama kesinlikle Scotty'den almamıştı. Scotty'nin aklı kaldırımdan daha betondu.

BÖLÜM ON BİR

KENNA

Diem'in bir fotoğrafını görmemiştim hiç. Bana mı, yoksa Scotty'ye mi benziyordu bilmiyordum. Gözleri mavi miydi, yoksa kahverengi mi? Gülüşü babasınınki gibi içten miydi? Benim gibi mi gülüyordu?

Mutlu muydu?

Onun için tek umudum buydu. Mutlu olmasını istiyordum.

Grace'le Patrick'e inancım tamdı. Scotty'yi sevdiklerini biliyordum ve Diem'i sevdikleri de belliydi. Onu daha doğmadan sevmişlerdi.

Hamile olduğum söylendiği gün velayet için savaşmaya başlamışlardı. Daha bebeğin akciğerleri bile tam gelişmemişti ama çoktan ilk nefesi için savaşmaya başlamışlardı.

Velayet savaşını daha Diem doğmadan kaybetmiştim. Birkaç yıl hapis cezasına çarptırılan bir annenin pek fazla hakkı yoktu.

Yargıç, durumumuzun niteliği ve Scotty'nin ailesine neden olduğum zorluk nedeniyle vicdanen, ziyaret hakkı talebimi yerine getiremeyeceğini söylemişti. Ne de beni hapisteyken Scotty'nin anne babasını kızımla benim aramdaki ilişkiyi sürdürmeye zorlayacaktı.

Serbest bırakıldıktan sonra mahkemeye hak talebinde bulunabileceğim söylenmişti ama haklarım sınırlandırıldığından muhtemelen yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Diem'in doğumuyla neredeyse beş yıl sonra salıverilmem arasında kimsenin benim için yapacağı ya da yapabileceği pek bir şey olmamıştı.

Sahip olduğum tek şey, çocuksu ellerle tutunmaya çalıştığım bu soyut umuttu.

Scotty'nin ailesinin sadece zamana ihtiyaç duymaları için dua ediyordum. Cahilce, sonunda Diem'in hayatında olmama ihtiyaç duyacaklarını düşünüyordum.

Dünyadan tecrit edilmiş konumdayken yapabileceğim pek bir şey yoktu ama artık dışarıdaydım, bu konuda nasıl bir yol izlemem gerektiğini uzun uzun düşünüyordum. Ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum. Nasıl insanlar olduklarını bile bilmiyordum. Onlarla sadece bir kez Scotty'yle çıkarken karşılaşmıştım ve pek iyi gitmemişti. Onları internetten bulmaya çalışmıştım ama profilleri son derece gizliydi. Diem'in internette bulabileceğim tek bir resmi bile yoktu. Hatta Scotty'nin isimlerini hatırlayabildiğim ama pek çoğunu hatırlayamadığım tüm arkadaşlarına bakmıştım ve tüm *profiller* gizliydi.

Scotty'nin benimle tanışmadan önceki hayatı hakkında çok az şey biliyordum ve onunla arkadaşlarını ya da ailesini gerçekten tanıyacak kadar uzun süre birlikte olmamıştım. Yaşadığı yirmi iki yılın altı ayı.

Neden hayatındaki herkes bu kadar kilit altındaydı? Benim yüzümden miydi? Bunun olmasından mı korkuyorlardı? Benim ortaya çıkmamdan mı kaynaklanıyordu? Kızımın hayatının bir parçası olmayı ummamdan mı korkuyorlardı?

Benden nefret ettiklerini biliyordum ve benden nefret etmeye hakları vardı ama bir parçam Diem'de son dört yıldır onlarla birlikte yaşıyordu. Umudum, kızım aracılığıyla beni biraz olsun affetmiş olmalarıydı.

Zaman tüm yaraları iyileştirirdi, öyle değil mi?

Ama onları basit bir yarayla bırakmamıştım. Onları bir kayıpla bırakmıştım. O kadar yürek parçalayıcıydı ki asla affedilmeme ihtimali vardı. Öte yandan tek yapabildiğim ya da dört gözle beklediğim bu an olunca umuda sarılmamak zordu.

Beni ya bütünleyecek ya da yok edecekti. İkisinin arası yoktu.

Öğrenmeden önce dört dakika daha.

O anda beş yıl önce mahkeme salonunda olduğumdan daha gergindim. Plastik denizyıldızını elimde sımsıkı tutuyordum. Evimin yanındaki benzin istasyonunda sattıkları tek oyuncak buydu. Taksi şoföründen beni alışverişe Target'a ya da Walmart'a götürmesini isteyebilirdim ama ikisi de Diem'in hâlâ yaşadığını umduğum yerin tam tersi istikametteydi ve o kadar taksi ücretini karşılayamazdım.

Bugün markette işe alındıktan sonra eve yürümüş ve biraz kestirmiştim. Diem, Grace ve Patrick'le değilken gitmek istememiştim, ayrıca Amy haklıysa ve Ledger'ın çocuğu yoksa T-ball'da koçluk yaptığı küçük kızın benim kızım olması makul bir düşünceydi. Ledger'ın satın aldığı Gatorade miktarına bakılırsa büyük bir ekiple uzun bir güne hazırlanıyordu. Baştan aşağı her şeyi düşündüğünüzde Diem'in eve dönmesinin saatler alacağını gösteriyordu.

Elimden geldiğince beklemiştim. Barın beşte açıldığını biliyordum, bu da Ledger'ın muhtemelen Diem'i o saatten önce eve götüreceği anlamına geliyordu. Gittiğimde Ledger'ın orada olmasını gerçekten istemiyordum, bu yüzden taksi yolculuğumu oraya beş on beşte götürecek şekilde ayarlamıştım.

Daha geç gitmek istemiyordum çünkü yemek yerlerken ya da Diem yattıktan sonra ortaya çıkmak niyetinde değildim. Her şeyi doğru yapmak istiyordum. Patrick ya da Grace'in varlığım yüzünden muhtemelen var olandan daha fazla tehdit altında hissetmesine neden olacak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Daha gerekçelerimi bile savunamadan gitmemi istemelerini istemiyordum.

Mükemmel bir dünyada benim için ön kapılarını açarlar ve hiç kucağıma almadığım kızıma yeniden kavuşmama izin verirlerdi.

Mükemmel bir dünyada... oğulları hâlâ hayatta olurdu.

Beni ön kapılarında bulduklarında gözlerinde ne göreceğimi merak ediyordum. Şok mu olacaktı? Nefret mi?

Grace benden ne kadar nefret ediyordu?

Bazen kendimi Grace'in yerine koymaya çalışıyordum.

Bana karşı beslediği nefreti –onun bakış açısından nasıl bir his olduğunu– hayal etmeye çalışıyordum. Bazen yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyor, bu kadından nefret etmemek için kızımı tanımama engel olmasının tüm nedenlerini haklı çıkarmaya çalışıyordum.

Kenna –Grace olduğunu düşün, diyordum kendime.

Bir oğlun olduğunu düşün.

Hayattan daha çok sevdiğin, öbür dünyadan daha çok sevdiğin güzelim bir genç adam. Yakışıklı ve başarılı. Her şeyden önemlisi iyi biri. Herkes sana bunu söylüyor. Diğer ebeveynler çocuklarının oğluna benzemesini istiyor. Gülümsüyorsun çünkü oğlunla gurur duyuyorsun.

Gecenin bir yarısı çok yüksek sesle inlediğini duyduğun yeni kız arkadaşını eve getirdiğinde bile onunla gurur duyuyorsun. Herkes akşam yemeğinde dua ederken odada etrafına bakındığını gördüğün kız arkadaş. Gece saat on birde arka verandada sigara içerken yakaladığın ama hiçbir şey söylemediğin kız arkadaş; sadece oğlunun yakın zamanda vazgeçeceğini umduğun bir kız.

Oğlunun oda arkadaşından bir telefon aldığını ve nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduğunu hayal et. O gün işe erken gitmesi gerekiyordu ama her ne sebepleyse gitmemiş.

Endişeni hayal et çünkü oğlun işe gider. Her zaman gider.

Neden gitmediğini öğrenmek için aradığında cep telefonuna cevap vermediğini düşün.

Saatler uzadıkça paniklemeye başladığını hayal et. Normalde onu hissedebilirsin ama bugün onu hissedemiyorsun; içini korku dolu ve gururdan yoksun hissediyorsun.

Telefon görüşmeleri yapmaya başladığını düşün. Üniversitesini arıyorsun, işverenini arıyorsun, eğer numarasını bilseydin hiç umursamadığın kız arkadaşını bile arardın.

Bir araba kapısının çarparak kapandığını duyunca rahat bir nefes aldığını, kapıda polisi görünce yere yığıldığını düşün. "Üzgünüm", "kaza", "araba kazası" ve "başaramadı" gibi şeyler duyduğunu hayal et.

O anda ölmediğini hayal et.

Hayata devam etmek, o korkunç geceyi yaşamak, ertesi gün uyanmak zorunda kaldığını, oğlunun cesedini teşhis etmenin istendiğini hayal et.

Oğlunun cansız bedeni.

Senin var ettiğin, hayat verdiğin, içinde büyüttüğün, yürümeyi, konuşmayı, koşmayı ve başkalarına iyi davranmayı öğrettiğin bir beden.

Soğumuş, buz gibi yüzüne dokunduğunu, gözyaşlarının oğlunun içine sokulduğu plastik torbaya aktığını, boğazına düğümlenen, tıpkı kabuslarda olduğu gibi sessiz sessiz attığın çığlıkları düşün.

Ve hâlâ yaşıyorsun. Bir şekilde.

Bir şekilde var ettiğin hayat olmadan devam ediyorsun. Acı çekiyorsun. Oğlunun cenazesini bile planlayamayacak kadar güçsüzsün. Mükemmel oğlunun, nazik oğlunun neden bu kadar dikkatsiz olduğunu merak edip duruyorsun.

Çok yıkıldın ama kalbin durmuyor atıyor, sana oğlunun asla hissedemeyeceği kalp atışlarını hatırlatıyor.

Daha da kötüye gittiğini hayal et.

Bunu bir düşün.

Dibe vurduğunu düşündüğün sırada, oğlunun çakıl üzerinde çok hızlı giden arabayı kullanmadığı söylendiğinde düştüğün, yepyeni bir uçurumla karşılaştığını düşün.

Kazanın kızın hatası olduğunun söylendiğini hayal et. Sigara içen, yemek duasında gözlerini kapatmayan ve sessiz evinizde çok yüksek sesle inleyen kız.

Kızın büyüttüğünüz canlıya karşı umursamaz ve çok acımasız davrandığının söylendiğini hayal et.

Kızın onu orada bıraktığının söylendiğini düşün. "Kaçtı," dediklerini.

Kızın ertesi gün yatağında, akşamdan kalma, çamur, çakıl ve nazik oğlunun kanıyla kaplı bulunduğunu söylediklerini hayal et.

Mükemmel oğlunun nabzının mükemmel attığını, o kazayı mükemmel bir kızla geçirmiş olsaydı mükemmel bir hayat sürebileceğinin söylendiğini hayal et.

Bu şekilde olması gerekmediğini öğrendiğini düşün.

Oğlun ölmemişti bile. Altı saat daha yaşadığını tahmin ediyorlardı. Birkaç metre sürünerek seni aramıştı. Yardımına ihtiyacı vardı. Kanaması vardı. Ölüyordu.

Saatlerce.

Çok yüksek sesle inleyen, gecenin on birinde verandada sigara içen kızın onu kurtarabileceğini öğrendiğini düşün.

Kızın yapmadığı bir telefon görüşmesi.

Hiç tuşlamadığı o üç rakam.

Oğlunun hayatı için beş yıl ceza aldı, sanki sen oğlunu on sekiz yıl yetiştirmemişsin, dört yıl kendi başına serpilmesini izlememişsin ve kız kısa kesmeseydi belki elli yıl daha yaşayamazmış gibi.

Tüm bunlardan sonra hayata devam etmek zorunda kaldığını düşün.

Şimdi de o kızı hayal et ...oğlunun vazgeçmesini umduğun kızın... sana yaşattığı onca acıdan sonra tekrar hayatına girmeye karar verdiğini düşün.

Kapınızı çalmaya cesaret ettiğini hayal et.

Yüzüne gülümsediğini hayal et.

Kızını soruyor.

Oğlunun mucizevi bir şekilde geride bıraktığı küçük, güzel hayatın bir parçası olmayı bekliyor.

Şunu bir düşün. Oğlunu o yaralı hâliyle birkaç metre süründüğü esnada onu terk ederek yatağında şekerleme yapmaya giden kızın gözlerine bakmak zorunda olduğunu düşün.

Bunca zaman sonra ona ne diyeceğini bir düşün.

Karşılık olarak onu incitebileceğin tüm yolları düşün.

Grace'in benden neden nefret ettiğini anlamak kolaydı.

Evlerine yaklaştıkça ben de kendimden o kadar nefret etmeye başlamıştım.

Daha fazla hazırlanmadan neden burada olduğumdan bile emin değildim. Hiç kolay olmayacaktı ve beş yıldır her gün kendimi bu an için hazırlamama rağmen aslında hiç prova yapmamıştım.

Taksi şoförü arabayı Scotty'nin eski sokağına çevirdi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir ağırlıkla arka koltuğa gömüldüğümü hissediyordum.

Evlerini gördüğümde korkum duyulur hâle geldi. Gırtlağımdan kendimi şaşırtan bir ses çıkardım ama gözyaşlarımı tutmak için içimdeki tüm gücü harcıyordum.

Diem şu anda o evin içinde olabilirdi.

Diem'in oynadığı bahçeden geçmek üzereydim.

Diem'in açtığı kapıyı çalmak üzereydim.

"On iki dolar," dedi şoför.

Cebimden on beş dolar çıkarıp üstü kalsın dedim. Arabadan inerken rüyadaymışım gibi hissediyordum. Çok garip bir duyguydu. Hâlâ orada oturmadığımdan emin olmak için arka koltuğa baktım.

Şoförden beklemesini istemeyi düşündüm ama bu yenilgiyi erken kabullenmek olurdu. Eve nasıl gideceğimi sonra düşünecektim. Şu anda gitmemin istenmesinin saatler alacağına dair imkânsız bir rüyaya tutunuyordum.

Kapıyı kapatır kapatmaz şoför beni sokakta onların evinin karşısında bırakarak çekip gitti. Batıdaki gökyüzünde güneş hâlâ parlıyordu.

Keşke hava kararana kadar bekleseydim diye düşündüm. Kendimi açık hedef gibi hissediyordum. Üzerime gelecek her şeye karşı savunmasızdım.

Saklanmak istiyordum.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Daha ne söyleyeceğimin pratiğini bile yapmamıştım. Sürekli bunu düşünmüştüm ama hiç sesli olarak denememiştim.

Nefeslerimi kontrol etmek gitgide zorlaşıyordu. Ellerimi başımın arkasına götürüp tekrar tekrar nefes alıp verdim.

Oturma odası perdeleri açık değildi, bu yüzden henüz varlığımı fark ettiklerini sanmıyordum. Kaldırıma oturarak oraya gitmeden önce kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım. Düşüncelerim ayaklarımın dibine saçılmış da birer birer alıp sıraya koymam gerekiyormuş gibi geliyordu.

1. Özür dile.
2. Minnettarlığını ifade et.
3. Merhamet dile.

Daha iyi giyinmeliydim. Üstümde kot pantolon ve dün giydiğim Mountain Dew tişörtü vardı. Elimdeki en temiz kıyafetti ama şimdi üstüme başıma bakarken ağlamak istiyordum. Kızımla ilk kez üstümde Mountain Dew tişörtü varken tanışmak istemiyordum. Ciddi giyinmemişken Patrick'le Grace'in beni ciddiye alması nasıl beklenirdi ki?

Buraya gelmek için acele etmemeliydim. Biraz daha düşünmeliydim. Paniklemeye başlıyordum.

Keşke bir arkadaşım olsaydı.

"Nicole?"

Sesten tarafa döndüm. Ledger'la göz göze gelene kadar boynumu uzattım. Normal koşullarda onu burada görmek beni şoke ederdi ama duygu durumum maksimum kapasiteye ulaşmıştı, bu yüzden düşünce silsilem kayıtsız bir, "Harika. Tabii ya," çizgisindeydi.

Bana bakışlarındaki keskin yoğunlukla kollarım ürpermişti. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. "Hiç." Kahretsin. Gözlerim sokağın karşısına çevrildi. Sonra Ledger'ın arkasına, onun olduğunu düşündüğüm eve baktım. Scotty'nin Ledger'la karşılıklı evlerde büyüdük dediğini hatırlamıştım. *Hâlâ burada yaşama ihtimali neydi?*

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Ayağa kalktım. Ayaklarım gülle gibiydi. Ledger'a baktım ama artık bana bakmıyordu. Sokağın karşısına Scotty'nin eski evine bakıyordu.

Eliyle çenesini sıvazlarken yüzünde rahatsız edici yeni bir ifade vardı. "Neden o eve bakıyordun?" dedi. Yere, sonra sokağın karşısına, sonra da güneşe baktı ama sorusuna cevap veremeyince gözleri üzerime dikildi, bugün markette gördüğüm adamdan tamamen farklı biri gibiydi.

Artık barda patenleymiş gibi akıcı hareket eden adam değildi.

"Adın Nicole değil." Bunu kasvetli bir farkındalıkmış gibi söylemişti.

İrkildim.

Her şeyi bir araya getirmişti.

Şimdi hepsini parçalara ayırmak istiyordu.

Kendi evini işaret etti. "Git." Sert ve ısrarlı bir ifadeyle söylemişti. Sokağa bir adım atarak ondan uzaklaştım. Ledger sokağa adım atıp da aramızdaki mesafeyi kapatınca titremeye başladığımı hissettim. Gözlerini tekrar sokağın karşısındaki eve çevirdi, kolunu bana dolayıp elini sertçe sırtıma bastırdı. Kızımın yaşadığı evin karşısındaki evi işaret edereken beni de yanında itiklemeye başladı. "Onlar seni görmeden içeri gir."

Eninde sonunda parçaları bir araya getirmesini bekliyordum. Keşke dün gece bağlantıyı kurmuş olsaydı. Şu anda, tam kızımdan sadece birkaç metre uzaktayken değil.

Önce Ledger'ın sonra Patrick'le Grace'in evine baktım. Ondan kaçmanın bir yolu yoktu. Şu anda yapmak istediğim son şey bir olaya neden olmaktı. Amacım barışçıl bir şekilde ulaşmak ve bunun mümkün olduğunca sorunsuz geçmesini sağlamaktı. Ledger tam tersini istiyor gibi görünüyordu.

"Lütfen beni rahat bırak," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu seni ilgilendirmez."

"*Öyle bir ilgilendirir ki,*" diye tısladı.

"Ledger, *lütfen.*" Hem korkudan hem de gözyaşlarından sesim titriyordu. Ledger'dan korkuyordum, şu andan, bunların korktuğumdan çok daha zor olacağından korkuyordum. Yoksa beni neden onların evlerinden uzaklaştıracaktı ki?

Geriye, Patrick'le Grace'in evine baktım ama ayaklarım Ledger'ın evine doğru ilerlemeye devam ediyordu. Mücadele ederdim fakat bu noktada artık Landrylerle yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değildim. Daha önce taksiye bindiğimde hazır olduğumu sanıyordum ama şimdi buradaydım ve Ledger kızmıştı, kesinlikle onlarla yüzleşmeye hazır değildim. Son birkaç dakikadır gelişimin bir şekilde beklendiği ve hiç hoş karşılanmadığı belli olmuştu.

Muhtemelen hapishaneden salıverildiğim haber verilmişti. Eninde sonunda bunun olacağını bekliyorlardı.

Artık ayaklarım gülle gibi değildi. Yine havada balon gibi süzülüyormuşum da sanki Ledger takip etmem için beni iple çekiyormuş gibi hissediyordum.

Burada olmaktan utanıyordum. Kendi sesim veya düşüncelerim yokmuş gibi Ledger'ın arkasından gidecek kadar utanıyordum. Şu anda kesinlikle kendime güvenmiyordum. Ayrıca bluzum bu kadar önemli bir an için fazlasıyla vasat duruyordu. Bunu bu şekilde yapmayı düşündüğüm için aptalın *biriydim.*

Oturma odasına girince Ledger kapıyı kapattı. Berbat görünüyordu. Beni gördüğü için mi, yoksa dün geceyi mi düşünüyordu bilmiyordum. Avcunu alnına bastırmış, oturma odasında volta atıyordu.

"Bu yüzden mi barıma geldin? Seni ona götürmem için beni kandırmaya mı çalışıyordun?"

"Hayır." Sesim acınasıydı.

Öfkeyle ellerini yüzünden geçirdi. Bir an durduktan sonra mırıldanmaya başladı. "Lanet olsun."

Bana çok kızgındı. *Neden her zaman en kötü kararları alıyordum?*

"Şehre geleli bir gün olmuş." Anahtarları bir masaya attı. "Gerçekten bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşündün? Bu kadar erken ortaya çıkmanın?"

Bu kadar erken mi? *Kızım dört yaşındaydı.*

Kolumu çalkalanan midemin üzerine bastırdım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapacaktım? Ne yapabilirdim? Bir şeyler olmalıydı. Bir tür uzlaşma. Diem için neyin iyi olacağına bana danışmadan topluca karar veremezlerdi.

Yapabilirler miydi?

Yapabilirlerdi.

Bu senaryoda makul olmayan *bendim*. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar korkuyordum. Beni dinlemeleri için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak istiyordum ama bana dik dik bakışları kendimi tamamen haksız hissettiriyordu. Hatta soru bile sorabilecek durumda mıyım diye merak etmeye başlamıştım.

Dikkati elimdeki plastik denizyıldızına çevrildi. Yanıma gelip elini uzattı. Denizyıldızını avcuna koydum. Neden verdiğimi bilmiyordum. Belki bir oyuncakla geldiğimi görürse iyi niyetli olduğumu anlardı.

"Gerçekten mi? *Diş kaşıma* oyuncağı mı?" Sanki gördüğü en aptalca şeymiş gibi kanepeye fırlattı. "Çocuk *dört*

yaşında." Mutfağa doğru yürüdü. "Seni eve götürüyorum. Kamyonetimi garaja çekene kadar bekle. Seni görmelerini istemiyorum."

Artık havada süzülüyormuş gibi hissetmiyordum. Sanki ayaklarım evinin beton döşemesine çakılmış gibi kendimi ağırlaşmış ve donmuş hissediyordum.

Oturma odasının penceresinden Patrick'le Grace'in evine baktım.

Çok yakındım. Bizi sadece sokak ayırıyordu. Trafik olmayan boş bir sokak.

Bundan sonra ne olacağı benim için belliydi. Patrick'le Grace benimle alakalı hiçbir şey istemiyorlardı, o kadar ki Ledger gelmemi engellemesi gerektiğini biliyordu. Bu, herhangi bir müzakere olmayacağı anlamına geliyordu. Ümit ettiğim bağışlanma burada yer bulmamıştı.

Benden hâlâ nefret ediyorlardı.

Görünüşe göre, hayatlarındaki herkes de öyleydi.

Kızımı görebilmemin tek yolu, eğer bir mucize olursa mahkeme vasıtasıyla olacaktı ve bu henüz sahip olmadığım bir para ve geçip gideceğini düşünmeye dayanamadığım yıllar alacaktı. Şimdiden onu çok özlemiştim.

Diem'i görmek istiyorsam, bu benim tek şansımdı. Scotty'nin annesiyle babasından af dileme fırsatı istiyorsam ya şimdi olacaktı ya da hiç olmayacaktı.

Ya şimdi ya hiç.

Ledger muhtemelen peşinden garajına gitmediğimi en azından on saniye daha fark etmeyecekti. Bana yetişmeden başarabilirdim.

Dışarı sıvışarak olabildiğince hızla sokağın karşısına koştum.

Bahçelerindeydim.

Ayaklarım Diem'in oynadığı çimlerin üzerinde koşuyordu.

Ön kapılarına vurdum.

Zillerini çaldım.

Onu görebilmek için pencereden bakmaya çalışıyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım daha sert vurarak. Ledger'ın arkamdan yaklaştığını duyunca fısıltım paniğe dönüştü. "Özür dilerim!" diye bağırdım kapıya vurarak. Şimdi sesim korku dolu bir yakarıydı. "Özür dilerim, üzgünüm, lütfen onu görmeme izin verin!"

Çekilerek sokağın karşısındaki eve geri götürüldüm. Kollarından kurtulma mücadelem sırasında bile küçük kızımı yarım saniye olsun görebilmek umuduyla küçüldükçe küçülen ön kapıya bakıyordum.

İçeri girmeden önce evlerinde hiçbir hareket görmemiştim. Ledger'ın evine geri dönüp koltuğuna bırakıldım.

Elinde telefonu, oturma odasında volta atarak bir numara çeviriyordu. Sadece üç rakamdı. *Polisi arıyordu.*

Paniğe kapıldım. "Hayır." *Yalvarıyordum.* "Hayır, hayır, hayır." Telefonunu kapmak için oturma odasında ileri atıldım ama elini omzuma koyup beni tekrar kanepeye yönlendirdi.

Dirseklerimi dizlerime gömüp titreyen parmaklarımı ağzıma götürdüm. "Lütfen polisi arama. Lütfen." Tehditkâr görünmemek için kıpırdamadan oturdum, sadece acımı hissedecek kadar uzun süre gözlerimin içine bakmasını umuyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülmeye başladığında gözleri benimkilerle buluştu. Aramayı tamamlamadan durakladı. Bana bakıyordu... beni inceliyordu. Bir söz vermem için yüzümü araştırıyordu.

"Bir daha gelmeyeceğim." Polisi ararsa benim için hiç iyi olmayacaktı. Bildiğim hiçbir yasayı çiğnememiş olmama rağmen sicilime hiçbir şey ekleyemezdim. Ama sadece istenmeyen biri olarak burada bulunmam yeterli bir kara lekeydi.

Bir adım yaklaştı. "Buraya geri *gelemezsin*. Seni bir daha görmeyeceğimize yemin et, yoksa hemen polisi ararım."

Yapamazdım. Ona bu sözü veremezdim. Hayatımda kızımdan başka ne vardı? Tüm varlığım oydu. Hâlâ hayatta olmamın nedeni oydu.

Bu olamazdı.

"Lütfen," ne için yalvardığımı bile bilmeden ağlıyordum. Sadece birisinin beni dinlemesini istiyordum. Beni duymasını istiyordum. *Ne kadar acı çektiğimi anlamak için.* Dün gece barda tanıştığım adam olmasını istiyordum. Beni göğsüne çekmesini, bir müttefikim olduğunu hissettirmesini istiyordum. Var gücümle hiçbir şeyin asla düzelmeyeceğini bilsem de bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum.

Sonraki birkaç dakika mağlup bir bulanıklık içinde geçti. Duygularım karmakarışıktı.

Ledger'ın kamyonetine bindim ve beni kızımın hayatı boyunca büyüdüğü mahalleden uzaklaştırdı. Bunca yıl sonra nihayet onunla aynı şehirdeydim ama ondan hiç şu andaki kadar uzak hissetmemiştim.

Alnımı yolcu camına dayadım ve en baştan başlamayı dileyerek gözlerimi kapattım.

En başından..

Ya da en azından sona kadar hızla ileri sarmasını.

BÖLÜM ON İKİ

LEDGER

İnsanlar öldüklerinde övülmeleri alışılmış bir durumdu. Bazen kahraman ilan edilme noktasına kadar varırdı. Ama Scotty için söylenen hiçbir şey onu sevgiyle anmak adına abartılmamıştı. Scotty için söylenen her şey onda vardı. İyi, eğlenceli, atletik, dürüst, karizmatik, iyi bir evlat. İyi bir arkadaş. Hayatta ve ölümde onunla yer değiştirmeyi istemediğim bir gün bile geçmiyordu. Diem'le sadece bir gün geçirebileceği anlamına gelseydi, yaşadığım hayattan anında vazgeçerdim. Kenna sadece kazaya sebep olmuş olsaydı bu kadar kızgın –Diem'e karşı bu kadar koruyucu– olur muydum bilmiyordum. Ama Kenna bundan çok daha fazlasını yapmıştı. Yapmaması gerekirken arabayı kullanmış, hız yapmış, içmiş, arabaya takla attırmıştı. Sonra da çekip gitmişti. Scotty'yi orada ölüme terk etmiş, paçayı kurtaracağını düşünerek eve gitmiş, kıvrılıp yatağına girmişti. Scotty, Kenna başının belaya girmesinden korktuğu için ölmüştü.

Şimdi de affedilmek mi istiyordu?

Şu anda Scotty'nin ölümünün ayrıntılarını düşünemiyordum. Kenna bu kamyonette yanımda otururken olmuyordu çünkü Diem'i tanıma mutluluğunu yaşamasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Eğer bu ikimizi de köprüden aşağı sürmek anlamına geliyorsa şu anda bunu yapacak kadar hınç içinde olabilirdim.

Ortaya çıkmanın sorun olmayacağını düşünmesi beni şaşırtmıştı. Buraya gelmesine kızgındım ama sanırım dün gece kim olduğumu bilmesi öfkemi daha da artırıyordu. Öpüşürken, ona sarıldığımda.

İç sesimi göz ardı etmemeliydim. Onda bir terslik vardı. Beş yıl önce makalelerde gördüğüm Kenna'ya benzemiyordu. Scotty'nin Kenna'sının uzun sarı saçları vardı. Ama o zamanlar yüzüne hiç tam olarak bakmamıştım. Onunla şahsen hiç tanışmamıştım fakat en iyi arkadaşımı öldüren kızın bir sabıka fotoğrafını görmek bile kafamda daha fazla yer etmeliydi.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Kızgındım, incinmiştim, kendimi kullanılmış hissediyordum. Bugün dükkânda bile kim olduğumu biliyordu ama bana *kim* olduğuna dair hiçbir ipucu vermemişti.

Sakinleşmeyi umarak biraz temiz hava almak için penceremi araladım. Direksiyonu tutarken parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Kenna pencereden dışarı bakıyordu, tepkisizdi. Ağlıyor olabilirdi. Bilmiyordum.

Hiç umurumda değildi.

Aldırmıyordum.

Bu dün gece tanıştığım kız değildi. O kız yoktu. Bana numara yapıyordu, ben de onun tuzağına düşmüştüm.

Birkaç ay önce serbest bırakıldığını öğrendiğimizde Patrick endişelerini dile getirmişti. Bunun olabileceğini –gelip Diem'le tanışmak isteyebileceğini– düşünmüştü. Hatta evime onların ön bahçesini gösteren bir Ring kamera bile yerleştirmiştim. Kaldırımda birinin oturduğunu böyle fark etmiştim.

Patrick'e endişelenmesinin saçma olduğunu söylemiştim. *"Gelmeyecektir. Yaptıklarından sonra gelmez."*

Direksiyonu daha sıkı tuttum. Kenna Diem'i dünyaya getirmiş olabilirdi ama Diem üzerindeki hakkı burada bitiyordu.

Apartmanı göründüğünde kamyoneti bir yere çekip park ettim. Motoru kapatmadım fakat Kenna kamyonetten inmek için bir harekette bulunmuyordu. Dün gece yap-

tığı gibi ben tam durmadan dışarı atlayacağını düşünsem de söylemek istediği bir şey var gibi görünüyordu. Ya da belki bu kamyonette kalmaktan korktuğu kadar o daireye girmekten de korkuyordu.

Kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyordu. Elini emniyet kemerine götürüp açtı ama aynı pozisyonda kaldı.

Diem ona benziyordu. Diem'in yüz hatlarında Scotty'yi pek göremediğim için hep öyle tahmin etmiştim ama bu geceye kadar annesine bu kadar benzediğini bilmiyordum. Aynı kızılımsı kahverengi, düz ve sert saçları vardı, herhangi bir dalga veya bukle görünmüyordu. Diem'de aynı Kenna'nın gözleri vardı.

Belki de dün gece bu yüzden tehlike işaretleri görmüştüm. Bilinçaltım onu benden önce tanımıştı.

Kenna'nın gözleri gözlerime kaydığında içimde bir hüsran hissetmiştim. Diem üzgün olduğunda ona *çok* benziyordu. Sanki geleceğe, Diem'in bir gün kim olacağına bakıyor gibiydim.

Dünyada en sevmediğim kişinin bana en sevdiğim kişiyi hatırlatması hoşuma gitmemişti.

Kenna gözlerini sildi ama eğilip torpido gözünü açarak kâğıt mendil çıkarmadım. İki gündür giydiği Mountain Dew bluzunu kullanabilirdi.

"Dün gece bara gelmeden önce seni bilmiyordum," dedi titrek bir sesle. "Yemin ederim." Başını geriye koltuk başlığına dayadı, dümdüz ileriye bakıyordu. Derin bir nefesle göğsü yükseldi. Tam nefesini verirken parmağımı kilit açma düğmesine götürdüm. İnmesi için işaret vermiştim.

"Dün gece umurumda değil. Benim önemsediğim Diem. Hepsi bu."

Gözyaşının çenesine süzüldüğünü gördüm. Gözyaşlarının tadının nasıl olduğunu bilmekten nefret ediyordum. Bir yanımla uzanıp silmek istemekten nefret ediyordum.

Acaba o gece Scotty'den uzaklaşırken ağlamış mıydı?

Zarif bir hüzünle kıpırdandı, öne eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı. Hareketi kamyonetimi şampuanının kokusuyla doldurmuştu. Meyve kokuyordu. *Elma.* Dirseğimi kapı pervazına dayadım, ondan uzaklaşarak elimle ağzımı burnumu kapattım. Penceremden dışarı baktım, onun hakkında başka bir şey öğrenmek istemiyordum. Nasıl koktuğunu, sesinin nasıl olduğunu, gözyaşlarının nasıl göründüğünü, acısının bana neler hissettirdiğini öğrenmek istemiyordum.

"Seni Diem'in hayatında istemiyorlar Kenna."

Yılların ıstırabıyla dolu bir iç çekmeyle karışık bir ağlamayla, "O benim kızım," dedi. Sesi şu anda ruhuyla yeniden bağlantı kurmaya karar vermişti. Artık ağzından çıkan bir miktar nağme değildi. Panik ve umutsuzluk doluydu.

Direksiyonu kavradım, başparmağımı hafif hafif vurarak anlaması için ne söylemem gerektiğini düşündüm.

"Diem *onların* kızı. Senin hakların feshedildi. Kamyonetimden in ve hepimize bir iyilik yap, Denver'a geri dön."

Ağzından kaçan hıçkırığın gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Yanaklarını sildi, kapıyı açıp indi. Kapıyı kapatmadan önce bana baktı, Diem'e çok benziyordu; gözlerinin rengi bile Diem ağladığı zaman olduğu gibi bir ton açılmıştı.

Bakışını içimin derinliklerinde hissetsem de bunun sadece Diem'e çok benzediği için olduğunu biliyordum. *Diem için üzülüyordum. Bu kadın için değil.*

Kenna çekip gitmek, bana cevap vermek ya da çığlık atmak arasında kararsız kalmış görünüyordu. Kollarını kendine dolayıp iki kocaman, perişan gözle bana baktı. Bir an yüzünü yukarı, gökyüzüne doğru kaldırarak titrek bir nefes aldı. "Cehennemin dibine git, Ledger." Sesindeki ıstırabın şiddeti içten içe irkilmeme neden olmuştu ama dışarıdan olabildiğince metin davrandım.

Sözleri bir feryat bile değildi. Sadece sessiz ve içe işleyen bir ifadeydi.

Kamyonetimin kapısını çarparak kapattı, sonra iki avucuyla pencereme vurdu. "Cehenneme git!"

Üçüncü kez tekrarlamasını beklemedim. Kamyoneti ters çevirip tekrar yola çıktım. Midem ondan yumruk yemiş gibi düğüm düğümdü. Ondan ne kadar uzaklaşırsam, o kadar çözüldüğünü hissediyordum.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Bunca yıldır kafamda onunla ilgili bu fikir vardı. Yaptıklarından hiç pişmanlık duymayan bir kız. Dünyaya getirdiği çocuğa bağlılığı olmayan bir anne.

Beş yıllık önyargılı ama sağlam fikirlerin bırakılması kolay değildi. Kenna aklımda sadece tek yöndeydi. Pişman olmayan. İlgisiz. Umursamaz. Değersiz.

Diem'in hayatının bir parçası olmamaktan mustarip göründüğü duygusal kargaşayı, Scotty'nin hayatına duyduğu saygısızlıkla bağdaştıramıyordum.

Arabayı sürerken söylemem gereken milyonlarca şey düşünüyordum. Hâlâ cevabı olmayan milyonlarca soru aklıma geliyordu.

"Neden yardım çağırmadın?"

"Onu neden orada bıraktın?"

"Zaten mahvettiğin hayatlarda neden başka bir kargaşa çıkarmaya hakkın olduğunu düşünüyorsun?"

"Neden hâlâ sana sarılmak istiyorum?"

BÖLÜM ON ÜÇ

KENNA

En kötü senaryomu yaşıyormuşum gibi geliyordu. Bugün kızımla tanışamamakla kalmamıştım, beni ona götürebilecek tek kişi de artık bir numaralı düşmanım olmuştu.

Ondan nefret ediyordum. Dün gece bana dokunmasına izin vermekten nefret ediyordum. Dün onunla geçirdiğim kısa sürede ona beni yalancı, fahişe, alkolik olarak yaftalaması için tüm bilgiyi vermiş olmaktan nefret ediyordum. Sanki *katil* yaftası yetmezmiş gibi.

Doğruca Grace'le Patrick'e gidip bana olan nefretlerini pekiştirecekti. Kızımla aramda daha da sağlam, daha uzun ve daha kalın bir duvar inşa etmelerine yardım edecekti. Benim tarafımda kimse yoktu. Tek bir kişi bile.

"Merhaba."

Merdivenlerin yarısında durdum. Merdivenlerin tepesinde genç bir kız oturuyordu. Down sendromluydu ve sanki hayatımın en kötü günü değilmiş gibi sevimli sevimli bana gülümsüyordu. Üstünde Amy'nin markette giydiği iş gömleğinin aynısı vardı. Orada çalışıyor olmalıydı. Amy market paketleme işlerini özel ihtiyaç sahiplerine verdiklerini söylemişti.

Yanaklarımdaki yaşları sildim, "Merhaba," diye mırıldanarak yanından geçtim. Normalde komşuluk için daha fazla çaba gösterirdim, özellikle de bu kızla çalışacaksam ama boğazımda kelimelerden çok gözyaşı vardı.

Evimin kapısını açtım, içeri girip kapıyı çarparak kapattım ve kendimi yüzüstü yarı sönük yatağıma bıraktım.

En başa döndüğümü bile söyleyemezdim. Şimdi kendimi *negatif* bir başlangıçta hissediyordum.

Kapım açılınca hemen doğrulup oturdum. Merdivenlerdeki kız davetsiz olarak evime girdi. "Neden ağlıyorsun?" Kapıyı arkasından kapatıp yaslanarak meraklı gözlerle dairemi taradı. "Neden hiç eşyan yok?"

İzin almadan içeri dalmış olsa da buna kızamayacak kadar üzgündüm. Kızın sınırları yoktu. Bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

"Daha yeni taşındım," dedim eşyamın olmamasını açıklayarak.

Kız buzdolabıma gidip açtı. Bu sabah bıraktığım yarı yenmiş Lunchables paketini görünce aldı. "Bunu yiyebilir miyim?"

Hiç olmazsa yemeden önce izin bekliyordu. "Elbette."

Krakerden bir lokma ısırdıktan sonra gözleri fal taşı gibi açılarak Lunchables'ı tezgâhın üzerine attı. "Ah, yavru kedin var!" Kedinin yanına gidip kucağına aldı. "Annem yavru kedi almama izin vermiyor –onu Ruth'tan mı aldın?"

Başka bir zaman olsa onu memnuniyetle karşılardım. Gerçekten. Ama hayatımın en kötü zamanlarından birinde arkadaşça davranacak gücüm yoktu. Tam bir çöküşe ihtiyacım vardı ve kız buradayken yapamazdım. "Lütfen gidebilir misin?" dedim olabildiğince kibarca, ama birisinden rahat bırakmasını istemek asla kırmadan olmuyordu.

"Eskiden beş yaşındayken, şimdi on yediyim, ama beş yaşındayken bir kedim vardı, sonra bağırsak kurdu yüzünden öldü."

"Üzüldüm." *Buzdolabını hâlâ kapatmamıştı.*

"Kedinin adı ne?"

"Henüz isim koymadım." *Gitmesini istediğimi duymamış mıydı?*

"Neden bu kadar fakirsin?"

"Sana fakir olduğumu düşündüren ne?"

"Yiyeceğin, yatağın ya da eşyaların yok."

"Hapisteydim." Belki bu onu korkuturdu.

"Babam hapiste. Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Ama sana adını bile söylemedim."

"Ben sadece kadınların olduğu bir hapishanedeydim."

"Able Darby. Babamın ismi, onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Neden ağlıyorsun?"

Yataktan kalkıp buzdolabına giderek kapattım.

"Biri seni incitti mi? Neden ağlıyorsun?"

Ona cevap vereceğime inanamıyordum. İznim olmadan evime giren rastgele bir gence hislerimi açığa vurmak kendimi daha da acınası hissettiriyordu. Ama sesli dile getirmek iyi gelecek gibiydi. "Bir kızım var ve kimse onu görmeme izin vermiyor."

"Kızın kaçırıldı mı?"

Evet demek istiyordum çünkü bazen öyle geliyordu. "Hayır. Ben hapisteyken kızım birileriyle yaşıyordu ama şimdi dışarıdayken onu görmemi istemiyorlar."

"Ama sen istiyor musun?"

"Evet."

Kediyi başından öptü. "Belki de memnun olmalısın. Küçük çocukları pek sevmem. Erkek kardeşim bazen ayakkabılarımın içine fıstık ezmesi koyuyor. Adın ne?"

"Kenna."

"Benimki Leydi Diana."

"Gerçekten adın bu mu?"

"Hayır, Lucy, ama Leydi Diana'yı daha çok seviyorum."

"Markette mi çalışıyorsun?" diye sordum bluzunu işaret ederek.

Başını salladı.

"Pazartesi günü orada çalışmaya başlıyorum."

"Hemen hemen iki yıldır orada çalışıyorum. Bilgisayar almak için para biriktiriyorum ama henüz hiç biriktiremedim. Şimdi gidip yemek yiyeceğim." Kediyi bana verip kapıma doğru yürümeye başladı. "Bende biraz maytap var. Daha sonra hava karardığında, onları benimle birlikte yakmak ister misin?" Tezgâha dayanıp içimi çektim. Hayır demek istemiyordum ama aynı zamanda bu moral bozukluğum en az sabaha kadar sürecekmiş gibi geliyordu. "Belki başka bir zaman."

Leydi Diana evimden çıkıp gitti. Bu sefer kapıyı kilitledim ve hemen not defterimi alıp Scotty'ye bir mektup yazdım çünkü dağılmamı önleyecek tek şey buydu.

Sevgili Scotty,

Keşke sana kızımızın neye benzediğini söyleyebilseydim ama hâlâ hiçbir fikrim yok.

Belki de dün gece kim olduğum konusunda Ledger'a karşı dürüst olmamakla hata yaptım. Görünüşe göre bugün kim olduğumu anladığında bunu bir tür ihanet olarak algıladı. Aileni göremedim bile çünkü oraya gittiğim için çok kızdı.

Sadece kızımızı görmek istedim, Scotty. Sadece ona bakmak istedim. Buraya kızımızı onlardan almak için gelmedim ama Ledger ya da annenle babanın bir insanı içinde aylarca taşıdıktan sonra daha o minicik insanla tanışmadan senden koparılıp alınmasının nasıl bir şey olduğunu anladıklarını sanmıyorum.

Hapisteki bir kadın doğum yaptığında, cezası bitmek üzereyse bazen bebeklerini de yanlarında tuttuklarını biliyor muydun? Bu daha ziyade cezaların daha kısa olduğu tutukevlerinde oluyor. Bazen hapishanelerde de oluyor, ama nadiren.

Benim durumumda, Diem'i doğurduğumda cezama yeni başlıyordum, bu da onun benimle hapishanede kalmasına izin verilmeyen bir durumdu. Diem erken doğdu ve doğar doğmaz nefeslerinin istedikleri gibi olmadığını fark edince hemen alıp yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürdüler. Bana bir aspirin, büyük boy pedler verdiler, sonunda boş kollar ve boş bir karınla tesise geri götürdüler.

Koşullara bağlı olarak bazı annelerin sütünü sağmasına izin verilir, anne sütleri saklanarak bebeğine teslim edilir. Ben şanslı olanlardan değildim. Sütümü sağmama ve sütümün kesilmesine yardımcı olacak hiçbir şeye izin verilmedi.

Diem doğduktan beş gün sonra hapishane kütüphanesinde bir köşede sütüm geldiği için ağlıyordum, kıyafetlerim sırılsıklamdı, hâlâ duygusal olarak haraptım ve fiziksel olarak tükenmiştim.

Ivy'yle o zaman tanıştım.

Bir süredir oradaydı, tüm gardiyanları, tüm kuralları, onları ne kadar esnetebileceğini ve ona kimin izin vereceğini iyi biliyordu. Elimde doğum sonrası depresyonu hakkında bir kitapla ağladığımı gördü. Sonra sırılsıklam gömleğimi gördü, beni banyoya götürerek temizlenmeme yardım etti. Kâğıt havluları özenle katlayarak tek tek bana verdi, ben de onları sutyenimin içine yerleştirdim.

"Erkek mi, kız mı?" diye sordu.

"Kız."

"Adını ne koydun?"

"Diem."

"Güzel bir isim. Güçlü bir isim. Bebek sağlıklı mı?"

"Prematüre doğdu, bu yüzden doğar doğmaz aldılar. Ama bir hemşire iyi olduğunu söyledi."

Bunu söylediğimde Ivy yüzünü buruşturdu. "Onu görmene izin verecekler mi?"

"Hayır. Sanmıyorum."

Ivy başını iki yana salladı, o zaman bilmiyordum ama Ivy'nin tüm konuşmaları başını farklı şekillerde sallayarak iletme yolları vardı. Bunları yıllar içinde yavaş yavaş öğrenecektim ama o gün başını sallama şeklinin "O piçler," olarak tercüme edildiğini bilmiyordum.

Gömleğimi kurutmama yardım etti ve kütüphaneye döndüğümüzde beni oturtarak,

"Yapacağın şey şu," dedi. "Bu kütüphanedeki her kitabı okuyacaksın. Çok yakında bu hapishanenin içindeki kasvetli dünyadan ziyade bu kitapların içindeki zengin dünyalarda yaşamaya başlayacaksın."

Hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmamıştım. Planı hoşuma gitmemişti. Başımı salladım, ama onu dinlemediğimi anlayabiliyordu.

Raftan bir kitap çıkararak bana verdi. "Senden bebeğini almışlar. Hiçbir zaman bunun üstesinden gelemeyeceksin. Bu yüzden şimdi hemen karar ver. Üzüntünle yaşayacak mısın, yoksa üzüntüden ölecek misin?"

Bu soru karnıma yumruk gibi inmişti –artık kızımın bulunmadığı karnıma. Ivy bana moral konuşması yapmıyordu. Birçok yönden tam tersiydi. Hissettiklerimin geçeceğini ya da işlerin kolaylaşacağını söylemiyordu. Bana bunun böyle olduğunu söylüyordu –hissettiğim acı benim yeni normalimdi. Ya onunla yaşamayı öğrenecektim ya da beni tüketmesine izin verecektim.

"Bununla birlikte yaşayacağım," dedim yutkunarak.

Ivy gülümseyerek kolumu sıktı. "Şimdi oldu Anne."

Ivy bilmiyordu ama o gün acımasız dürüstlüğüyle beni kurtarmıştı. Haklıydı.

Normalim asla eskisi gibi olmayacaktı. Seni kaybettiğimden beri eskisi gibi değildi ve kızımızı ailene kaptırmak beni merkezden daha da uzaklaştırmıştı.

Şu anda o zamanlar onu benden aldıklarında hissettiğim aynı yenik acıyı hissediyorum. Ledger, bu geceki davranışlarının son birkaç parçamı ne kadar kırdığını hiç bilmiyor.

Ivy neredeyse beş yıl önceki sözlerinin beni nasıl kurtardığını bilmiyor. Belki de kediye bu adı veririm. Ivy.

Sevgiler,

Kenna

BÖLÜM ON DÖRT

LEDGER

Eve dönerken Patrick üç kere telefonla aramış ama hiçbirine cevap vermemiştim çünkü Kenna'ya telefonda hakkında konuşamayacak kadar kızgındım. Landrylerin kapıyı çaldığını duymadıklarını umuyordum ama duydukları belliydi.

Garaj yoluma döndüğümde Patrick bahçemde bekliyordu. Daha kamyonetten inmeden konuşmaya başladı.

"Ne istiyormuş?" diye sordu. "Grace altüst oldu. Sence haklarını elde etmeye uğraşacak mı? Avukat bunun imkânsız olduğunu söyledi." Mutfakta peşimden dolaşarak sorular sorup duruyordu. Anahtarlarımı masaya attım. "Bilmiyorum, Patrick."

"Yasaklama emri çıkarmalı mıyız?"

"Bunu yapmak için gerekçen olduğunu sanmıyorum. Kimseyi tehdit etmedi."

Mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyor, giderek ufalmasını izliyordum. Bir bardak su doldurup ona verdim. Tamamını içip bar taburelerinden birine oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. "Diem'in ihtiyacı olan son şey o kadının hayatına girip çıkması. Scotty'ye yaptıklarından sonra... yapamayız..."

"Bir daha buraya gelmeyecek," dedim. "Polisin sorgulamasından çok korkuyor."

Sözlerim sadece Patrick'in endişelerini arttırmıştı. "Neden? Bizi mahkemeye verme ihtimaline karşı sicilini temiz tutmaya mı çalışıyor?"

"Berbat bir yerde yaşıyor. Avukat tutacak parası olduğundan kuşkum var."

Patrick ayağa kalktı. "Burada mı *yaşıyor*?"

Başımı salladım. "Cennet Apartmanı. Ne kadar kalmayı planladığını bilmiyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu Grace'i mahvedecek. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ona verilecek bir tavsiyem yoktu. Diem'in hayatına ne kadar dahil olsam da babası değildim. Onu doğduğundan beri ben yetiştirmemiştim. Her ne kadar tam ortasına dalmış olsam da bu benim kavgam değildi.

Yasal olarak söz hakkım olmayabilirdi ama görüşlerim vardı. Güçlü görüşler. Durumun ilgili tüm taraflar için tek bir olumlu sonucu olmamasına rağmen basit gerçek şuydu ki Diem'in hayatının bir parçası olmak bir ayrıcalıktı ve Kenna, özgürlüğünün Scotty'nin hayatından daha değerli olduğuna karar verdiği gece bu ayrıcalığı kaybetmişti.

Grace Kenna'yla yüzleşecek kadar güçlü değildi. Patrick de yeterince güçlü olmayabilirdi ama Patrick her zaman Grace'in ihtiyaç duyduğu kadar güçlüymüş gibi davranmaya özen göstermişti.

Grace'in yanında kesinlikle bu kadar perişan davranmazdı. Bu yanını Scotty'nin ölümünün çok ağır geldiği anlar için saklıyordu. Kaçıp arka bahçemde tek başına ağladığı anlar için.

Bazen ikisinin de kötüye gitmeye başladığını görebiliyordum. Scotty'nin doğum gününün olduğu şubat ayında hep öyle oluyordu. Ama sonra mayıs ayında Diem'in doğum günü geliyor ve onlara yeniden hayat veriyordu.

Kenna'nın bunu anlaması gerekiyordu. Grace'le Patrick sadece Diem için yaşıyorlardı. Onları çözülmekten alıkoyan tek bağdı. Bu resimde Kenna için yer yoktu. Bazı şeyler affedilebilirdi, ancak bazen bir eylem o kadar acı veriyordu ki on yıl sonra bile birini ezebiliyordu. Patrick'le Grace atlatabiliyorlardı çünkü onca zamandır Scotty'nin başına gelenleri

unutmaları için her günü geçirmelerine Diem'le ben yardımcı oluyorduk. Ama Kenna buralarda olursa Scotty'nin ölümü tokat gibi tekrar tekrar suratlarına çarpacaktı.

Patrick'in gözleri kapalıydı, elleri çenesi hizasında duruyordu. Sanki içinden dua ediyormuş gibi görünüyordu.

Barın üzerinden eğildim, güven veren bir sesle konuşmaya çalıştım. "Diem şimdilik güvende. Kenna polisin peşine düşmesinden çok korkuyor ve velayet savaşını başlatamayacak kadar parasız. Avantaj sizde. Bu geceden sonra zarara uğramamak için buna son vererek Denver'a geri döneceğinden eminim."

Patrick on saniye kadar yere baktı. Yaşadığı onca şeyin ağırlığının omuzlarına yüklendiğini görebiliyordum.

"Umarım öyledir," dedi. Ön kapıya yöneldi, çıkıp gittikten sonra gözlerimi kapatıp bir oh çektim.

Az önce ona güven vermek için söylediğim her şey yalandı. Şu anda Kenna hakkında bildiklerime dayanarak – ne kadar az bilgi olsa da– bunun bitmekten çok uzak olduğunu hissediyordum.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Roman. Elimdeki bardağı alıp bir müşterinin benden üç kez sipariş etmek zorunda kaldığı birayı doldurmaya başladı."Belki de biraz ara vermelisin. Bizi yavaşlatıyorsun."

"Böyle iyiyim."

Roman iyi olmadığımı biliyordu. Ona her baktığımda beni izliyordu. Bana neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bir saat daha çalışmayı denedim ama cumartesi gecesiydi ve gürültülüydü, cumartesi geceleri üçüncü bir barmenimiz olsa da Roman haklıydı, işi yavaşlatıyor ve daha da kötüleştiriyordum, bu yüzden gidip şu lanet molayı verecektim.

Sokaktaki basamaklara oturup gökyüzüne baktım, Scotty olsa şu anda ne yapardı diye merak ediyordum. O her zaman fazlasıyla aklı başındaydı. Ama sanırım bunu annesiyle babasından almamıştı. Belki de almıştı, bilmiyordum. Belki de onlar için kalpleri bu kadar kırıkken mantıklı düşünmek daha zordu.

Arkamdaki kapı açıldı. Omzumun üzerinden baktım, Roman dışarı çıkıyordu. Yanıma oturdu. Hiçbir şey söylemiyordu. Bu benim konuşmam için zemin hazırlama yoluydu.

"Kenna geri döndü."

"Diem'in annesi mi?"

Başımı salladım.

"Kahretsin."

Bütün gün artan baş ağrısının baskısını biraz olsun hafifletmek için parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum. "Dün gece onunla neredeyse seks yapıyordum. Kamyonetimde, bar kapandıktan sonra."

Roman hemen tepki vermedi. Ondan yana dönünce boş bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Sonra elini yüzüne götürüp ağzını sıvazladı.

"Sen *ne?*" Roman ayağa kalkıp ara sokakta durdu. Ayaklarına bakarak az önce söylediklerimi düşünüyordu. Evimin önünde durumu anladığımda hissettiğim kadar şaşırmış görünüyordu. "Diem'in annesinden nefret ettiğini sanıyordum."

"Dün gece Diem'in annesi olduğunu bilmiyordum."

"Nasıl bilmezsin? En iyi arkadaşının kız arkadaşı değil miydi?"

"Onunla hiç tanışmamıştım. Bir kere fotoğrafını görmüştüm. Sanırım vesikalık fotoğraftı. Ama o zaman uzun sarı saçları vardı -tamamen farklı görünüyordu."

"Vay be," dedi Roman. "O *senin* kim olduğunu biliyor muydu?"

Bunun cevabını hâlâ bilmiyordum, bu yüzden omuz silktim. Beni evimin dışında gördüğünde şaşırmışa benzemiyordu. Sadece üzgün görünüyordu.

"Bugün geldi ve Diem'le görüşmeye çalıştı. Ve şimdi..." Başımı iki yana salladım. "Hapı yuttum, Roman. Patrick'le Grace'in buna hiç ihtiyacı yok."

"Ebeveyn olarak herhangi bir hakkı var mı?"

"Hapis süresi uzun olduğu için haklarına son verildi. Ortaya çıkmayacağını ve Diem'in hayatının bir parçası olmak istemeyeceğini umuyorduk. Yani, bundan korkuyorlardı. Hepimiz korkuyorduk. Sanırım bir tür uyarı alacağımızı düşünüyorduk."

Roman boğazını temizledi. "Yani, adil olmak gerekirse Diem'i bu kadın doğurdu. Sanırım uyarınız buydu." Roman yaptığı her şeyde şeytanın avukatlığını yapmayı seviyordu. Şu anda yapması beni şaşırtmamıştı. "Plan ne? Dahil olmak istediğini bildiklerine göre Diem'in annesiyle tanışmasına izin verecekler mi?"

"Kenna hayatlarına girerse Patrick'le Grace için çok zor olur."

Roman yüzünü buruşturdu. "Kenna bunu nasıl karşılayacak?"

"Kenna'nın ne hissettiği gerçekten umurumda değil. Hiçbir büyükanne ve büyükbaba, oğlunun katiliyle görüşmek zorunda kalmamalı."

Roman kuşkuyla baktı. "*Katil.* Bu biraz dramatik. Kuşkusuz hareketleri Scotty'nin ölümüne yol açmış. Ama kız soğukkanlı bir katil değil." Kaldırımda bir çakıl taşı tekmeledi. "Her zaman ona karşı biraz fazla sert olduklarını düşündüm."

Scotty öldüğünde Roman beni tanımıyordu. Sadece hikâyeyi biliyordu. Ama beş yıl kadar önce bunun herkesi nasıl etkilediğini görüp de az önce söylediklerini söyleseydi, bunun için onu yumruklardım.

Ama sadece Roman gibi davranıyordu. Şeytanın avukatı. Her şeyden bihaberdi.

"Kenna oraya gidince ne oldu? Ona ne dediler?"

"O kadar ileri gitmedi. Onu sokakta yakaladım ve evine bıraktım. Sonra da ona Denver'a geri dönmesini söyledim."

Roman ellerini ceplerine soktu. Bir yargılama arayarak yüzüne baktım. "Bu ne kadar önceydi?" diye sordu.

"Birkaç saat oldu."

"Onun için endişelenmiyor musun?"

"Kim için? Diem mi?"

Takip etmiyormuşum gibi hafifçe gülerek başını iki yana salladı. "Kenna'dan bahsediyorum. Burada ailesi var mı? Arkadaşları? Yoksa defolup gitmesini söyledikten sonra onu yalnız mı bıraktın?"

Ayağa kalkıp kotumun arkasını silkeledim. Ne demek istediğini biliyordum ama bu benim sorunum değildi. *En azından kendime bunu söyleyip duruyordum.*

"Belki gidip onu kontrol etmelisin," diye önerdi.

"Onu *kontrol* etmeyeceğim."

Roman hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sen bundan daha iyisin."

Nabzımın boğazımda attığını hissediyordum. O anda ona mı, yoksa Kenna'ya mı daha kızgındım bilmiyordum.

Roman bir adım yaklaştı. "Âşık olduğu birinin *kaza sonucu* ölümünden o sorumlu. Sanki bu yeterince zor değilmiş gibi bu yüzden hapse girdi ve kendi çocuğundan vazgeçmek zorunda kaldı. Sonunda onunla tanışmayı umarak geri geliyor ve kamyonetinde onunla ne yaptığını Tanrı bilir, sonra da kızıyla tanışmasını engelliyorsun ve ona defolup gitmesini söylüyorsun. Bütün gece ortalığı dağıtmana şaşmamalı." Basamaklardan geri çıktı ama içeri girmeden bana dönerek, "Bir yerde bir çukurda ölmememin sebebi sensin, Ledger," dedi. "Herkes benden vazgeçtiğinde bana

bir şans verdin. Bunun için sana ne kadar değer verdiğimi bilemezsin. Ama şu anda sana saygı duymak gerçekten zor. Bir pislik gibi davranıyorsun."

Kapanan kapıya baktım, sonra da vurdum. "Kahretsin!"

Ara sokakta volta atmaya başladım. Ne kadar yürürsem kendimi o kadar daha suçlu hissediyordum.

Scotty'ye olanları öğrendiğim günden beri kesinlikle Patrick'le Grace'in tarafındaydım ama Roman'ın sözleriyle bir sonraki kararım arasında geçen saniyeler arttıkça, tüm bunlardan duyduğum tedirginlik artıyordu.

Şu an aklımdan geçen iki ihtimal vardı. Birincisi, Kenna tam olarak her zaman inandığım kişiydi ve buraya bencilce gelmişti, sadece kendini düşünüyor, varlığının Patrick'le Grace'i, hatta Diem'i nasıl atkileyeceğini hiç düşünmüyordu.

İkinci ihtimal, Kenna'nın çaresizce hemen yanında olmak istediği bir çocuk için yanıp tutuşan, harap olmuş, acı çeken bir anne olmasıydı. Eğer durum buysa bu gece işleri bu şekilde bırakmakla iyi ettim mi bilmiyordum.

Ya Roman haklıysa? Ya onda kalan tüm umut kırıntılarını yok ettiysem? Eğer öyleyse bu onu nasıl bir hâlde bırakmıştı? Beklediği bir gelecek olmadan bir evde yapayalnız mı? Endişelenmeli miydim? Onu kontrol etmeli miydim? Barın arkasındaki sokakta birkaç dakika daha volta attıktan sonra kendime kafamda dönüp duran soruyu sordum. Scotty olsa ne yapardı? Scotty daima insanların en iyi yanlarını görürdü, hatta benim hiçbir iyilik bulamadıklarımda bile. Scotty burada olsaydı, tüm bunları nasıl akla uygun bir hâle getirebileceğinihayal edebiliyordum.

"*Çok sert davrandın, Ledger. Herkes kuşkunun ayrıcalığını hak eder, Ledger. Kız kendi canına kıyarsa kendinle yaşayamazsın, Ledger.*"

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Kenna'nın kişiliğini hiç bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla daha önce verdiği tepki dramatik olabilirdi. Ama gerçekten karanlık bir noktada olabilirdi ve vicdanımda bununla uyuyamazdım.

Kamyonetime binip onun evine geri dönerken kendimi huzursuz ve sinirli hissediyordum.

Belki de şimdi Roman'ın yanıldığını düşündüğüm için rahatlamalıydım fakat sadece kızgındım.

Kenna evine kapanmamıştı. Dışarıdaydı, sanki dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Lanet olası havai fişeklerle oynuyordu. Maytaplar. Kenna sanki daha birkaç saat önce hayatı sona ermiş gibi davranan koskoca bir yetişkin değil de çocukmuş gibi bir kızla birlikte çimlerde dönüp duruyordu.

Arabayı park ettiğimi görmemişti çünkü arkası otoparka dönüktü, dakikalardır burada oturduğumu da fark etmemişti.

Kız için bir havai fişeği daha yaktı, kız çılgınca ileri atılıp arkasında ışık izleri bırakarak köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Kenna yalnız kalınca avuçlarını gözlerine bastırıp yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Birkaç saniye öyle durdu. Sonra tişörtüyle gözlerini sildi.

Kız tekrar görününce Kenna gülümsedi, sonra kız gözden kayboldu ve Kenna'nın tekrar yüzü asıldı.

Yüzü bir aydınlanıp bir asılıyordu, kız koşarak ona her geldiğinde üzgün değilmiş gibi davranmasının hoşuma gitmesinden hoşlanmamıştım. Belki de Roman haklıydı.

Kız bir kez daha geri dönerek ona bir maytap daha verdi. Kenna maytabı ateşlerken başını kaldırıp bakınca kamyonetimi gördü. Tüm vücudu büzülmüş gibi görünüyordu

ama kendini zorlayarak kıza gülümsedi ve binanın etrafından dolaşmasını işaret etti. Kız tekrar gider gitmez Kenna bana doğru yürümeye başladı.

Burada oturup onu izlediğim belliydi. Bunu gizlemeye bile çalışmadım. Tam kapımın kilidini açtığım sırada kamyonetime ulaşarak bindi.

Kapıyı çarparak kapattı. "İyi haberlerle mi geldin?"

Yerimde kıpırdandım. "Hayır." Kapıyı açıp inmek için hamle yaptı.

"Bekle, Kenna."

Duraksadı, sonra kapıyı kapatarak kamyonumda kaldı. Etraf çok sessizdi. Barut ve kibrit kokuyordu, kamyonetin içinde öylesine garip elle tutulur bir cereyan vardı ki tüm kamyonun patlamasını bekliyordum. Ama öyle olmadı. Hiçbir şey olmadı. Kimse konuşmuyordu.

Sonunda boğazımı temizledim. "İdare edebilecek misin?" Endişem taş gibi soğuk bir dış görünüşün altında gömülüydü, bu yüzden, sanki cevabın ne olacağı umurumda değilmiş gibi sorumun zorlama göründüğünü biliyordum.

Kenna tekrar kamyondan inmeye çalıştı ama bileğinden tuttum. Gözleri gözlerimle buluştu. "İdare edebilecek misin?" diye tekrarladım.

Şişmiş, kızarmış gözleriyle sert sert bana baktı. "Sen..." Başını iki yana salladı, kafası karışmış görünüyordu. "Kendimi öldüreceğimden korktuğun için mi buradasın?"

Endişeme gülmek istiyor gibi görünmesi hoşuma gitmemişti. "Ruh hâlinin iyi olmamasından mı endişeleniyorum?" diye sordum sorusunu yeniden şekillendirerek. "Evet, öyle. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Tüm vücudunu çevirip başını sağa yatırarak bana baktı. Omuz boyu düz saçları da onunla birlikte meyletmişti. "Öyle değil," dedi. "Hayatıma son verirsem, bana karşı dayanılmaz derecede acımasız davrandığın için suçluluk

hissetmekten korkuyorsun. Bu yüzden geri döndün. Hayatıma *gerçekten* son vermem umurunda değil –sadece kararımın itici gücü olmak istemiyorsun." Yüzeysel bir kahkahayla başını iki yana salladı. "İşte yaptın. Beni kontrol ettin. Artık vicdanın rahat, güle güle."

Kenna kapısını açmaya davrandığı sırada yolcu penceresinde havai fişekleri yaktığı kız belirdi. Burnunu cama dayadı.

"İndir şu camı," dedi Kenna.

Anahtarı çevirip camı indirdim. Kız içeri eğilerek bize gülümsedi. "Sen Kenna'nın babası mısın?"

Sorusu o kadar yersizdi ki kendimi tutamayıp güldüm. Kenna da güldü.

Diem'in gülmesi ve tebessümü Scotty'ye benziyordu. Kenna'nın gülüşü kendine özgüydü. Daha önce duymadığım bir gülüştü. Tekrar duymak istediğim bir gülüştü.

"Kesinlikle babam değil," dedi Kenna. Göz ucuyla bana baktı. "Sana daha önce bahsettiğim adam o. Beni küçük kızımdan ayıran kişi." Kenna kapısını açıp aşağıya atladı. Kamyonetimin kapısını çarparak kapattı, sonra genç kız yolcu penceresinden içeri eğilip "Pislik," dedi. Kenna kızın elini tutarak kamyonetten uzaklaştırdı. "Haydi Leydi Diana. O bizim tarafımızda değil." Kenna kızla birlikte uzaklaştı, istesem de hiç arkasına dönüp bakmadı, kafam *karman çorman* olmuştu.

İstesem bile onun tarafında olabileceğimden emin değildim. Tüm bu durumun öylesine ayrıntısı, girdisi çıktısı vardı ki *taraf seçmek* hepimizin yıkımı olacak hissine kapılmıştım.

BÖLÜM ON BEŞ

KENNA

İşte mesele buydu.

Bir annenin mükemmel olmaması önemli olmamalıydı. Geçmişte büyük, korkunç bir hata ya da bir sürü küçük hata yapmış olması önemli olmamalıydı. Çocuğunu görmek istiyorsa bir kez de olsa görmesine izin verilmeliydi.

Tecrübelerimden biliyordum ki kusurlu bir anneyle büyüyeceksen, kusurlu annenin senin için savaştığını bilerek büyümek, seni umursamadığını bilerek büyümekten daha iyiydi.

Hayatımın iki yılı –art arda değil– koruyucu aile yanında geçmişti. Annem uyuşturucu bağımlısı ya da alkolik değildi. Sadece pek iyi bir anne değildi.

İhmali ben yedi yaşımdayken doğrulanmış, çalıştığı bayide tanıştığı bir adam onu Hawaii'ye götürmeyi teklif ettiğinde beni bir hafta yalnız bırakmıştı.

Bir komşu evde yalnız olduğumu fark etmişti, annem soran olursa yalan söyle demiş olsa da sosyal hizmet görevlisi kapımıza geldiğinde yalan söyleyemeyecek kadar korkmuştum.

Annem haklarını geri almaya uğraşırken ben dokuz ay koruyucu aileye verilmiştim. Bir sürü çocuk ve bir sürü kural vardı, daha ziyade katı bir yaz kampı gibiydi, bu yüzden annem nihayet velayetimi geri aldığında rahatlamıştım.

İkinci kez koruyucu aileye yerleştirildiğimde on yaşındaydım. Mona adında altmışlı yaşlarında bir kadının yanına yerleştirilen tek çocuk bendim ve onun yanında hemen hemen bir yıl kaldım.

Mona olağanüstü biri değildi ama benimle ara sıra film izlemesi, her gece yemek pişirmesi ve çamaşır yıkaması annemin yaptığından daha fazlaydı. Mona sıradandı. Sessizdi, pek komik değildi, pek eğlenceli değildi ama *oradaydı.* Bana ilgilenildiğimi hissettiriyordu.

Mona'yla geçirdiğim yılda annemin olağanüstü, hatta harika olmasına ihtiyacım olmadığını fark etmiştim. Annemin sadece devletin ebeveynliğine müdahale etmeyeceği kadar yeterli olmasını istiyordum. Bir çocuğun kendisine hayat veren ebeveynden bunu istemesi çok fazla değildi. "*Sadece yeterli ol. Beni hayatta tut. Beni yalnız bırakma.*"

Annem ikinci kez velayetimi geri alıp Mona'dan ayrılmak zorunda kaldığımda, ona ilk iade edildiğimden farklıydı. Onu görmek beni heyecanlandırmıyordu. Mona'yla yaşarken on bir yaşına gelmiştim ve on bir yaşındaki bir çocuğun benimki gibi bir anneye karşı besleyeceği tüm uygun duygularla eve dönmüştüm.

Kendi başımın çaresine bakmam gereken bir ortama geri döndüğümü biliyordum ve mutlu değildim. Yeterli bile olmayan bir anneye iade ediliyordum.

Ondan sonra ilişkimiz hiçbir zaman yoluna girmemişti. Annemle kavgaya dönüşmeden konuşamıyorduk. Bundan birkaç yıl sonra, on dört yaşlarındayken, bana annelik yapmaya çalışmaktan vazgeçti, bunun yerine sanki onun düşmanı olmuştum.

Ama o zamana kadar kendi kendime yeterli olmuştum ve annemin haftada iki kez gelip benim hayatım ya da bir insan olarak kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmediği hâlde üzerimde söz hakkı varmış gibi davranmasına hiç ihtiyacım yoktu. Liseden mezun olana kadar birlikte yaşadık ama arkadaş değildik ve aramızda hiçbir ilişki yoktu. Benimle konuştuğunda sözleri hakaret niteliğindeydi. Bu nedenle, sonunda onunla konuşmayı bıraktım. İhmal edilmeyi sözlü tacize tercih ediyordum.

Scotty'yle tanıştığımda sesini duymayalı iki yıl olmuştu.

Aramızda büyük bir anlaşmazlık olduğundan değil, ilişkimiz bir yük olduğu için onunla bir daha hiç konuşmayacağımı düşünüyordum ve sanırım bu ilişki bozulduğunda ikimiz de özgürleştiğimizi hissetmiştik.

Ama bir gün ne kadar çaresiz kalacağımdan haberim yoktu.

Hapishaneden ona ulaştığımda neredeyse üç yılı konuşmadan geçirmiştik. Çaresizdim. Yedi aylık hamileydim, Grace'le Patrick çoktan velayet başvurusunda bulunmuşlardı ve cezamın uzunluğu nedeniyle ebeveyn haklarımın feshi için dilekçe verdiklerini öğremiştim.

Bunu neden yaptıklarını anlıyordum. Bebeğin gidecek bir yere ihtiyacı olacaktı ve Landryleri tanıdığım herkese, özellikle de anneme tercih ederdim. Ama haklarımı temelli olarak feshetmek istediklerini öğrenmek korkunçtu. Bu, kızımı hiç göremeyeceğim anlamına geliyordu. Serbest kaldıktan sonra bile üzerinde söz hakkım olmayacaktı. Uzun bir cezam olduğu ve kızımın velayetini verebileceğim başka kimse olmadığı için bana yardım edebilecek tek aile üyesine ulaşmak zorunda kalmıştım.

Belki annem büyükanne olarak ziyaret hakları için savaşırsa, en azından gelecekte kızımın başına gelecekler üzerinde biraz kontrol sahibi olabilirim diye düşünmüştüm. Ayrıca annemin kızımı ziyaret hakkı olursa doğduktan sonra bebeğimi hapishaneye getirebilir, böylece hiç olmazsa onu tanıyabilirdim.

Annem o gün ziyaret odasına girdiğinde yüzünde kendini beğenmiş bir tebessüm vardı. "Seni özledim, Kenna," diyen bir gülümseme değildi. "Bu beni *hiç şaşırtmadı*," diyen bir gülümsemeydi.

Ama güzel görünüyordu. Elbise giymişti, saçları onu son gördüğümden beri çok uzamıştı. Onu ilk kez bir yeni yetme olarak değil de onun dengi olarak görmek tuhaftı.

Kucaklaşmadık. Aramızda hâlâ o kadar gerginlik ve düşmanlık vardı ki nasıl davranacağımızı bilmiyorduk.

Oturdu ve karnımı işaret etti. "Bu ilk mi?"

Başımı salladım. Büyükanne olacağı için heyecanlı görünmüyordu.

"Seni internette araştırdım," dedi.

Bu yaptıklarını okudum deme şekliydi. Pişman olacağım bir şey söylememek için başparmağımın tırnağını avucuma batırdım. Ama söylemek istediğim her kelime pişman olacağım bir kelimeydi, bu yüzden nereden başlayacağımı bulmaya çalışırken uzun süre sessizce oturduk.

Parmaklarıyla masada tempo tutuyor, suskunluğumdan giderek sabırsızlanıyordu. "Eee? Neden buradayım, Kenna?" Karnımı işaret etti. "Çocuğunu büyütmemi mi istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Çocuğumu onun büyütmesini istemiyordum. Çocuğumu Scotty gibi bir adamı büyüten anneyle babanın büyütmesini istiyordum ama aynı zamanda çocuğumu görmek de istiyordum, bu yüzden o anda kalkıp ondan uzaklaşmayı ne kadar istesem de yapmadım.

"Hayır. Velayetini baba tarafı alıyor. Ama..." Ağzım kurumuştu. Dudaklarımın birbirine yapıştığını hissederek, "Büyükanne olarak ziyaret hakkı talebinde bulunacağını umuyordum," dedim.

Annem başını yana yatırdı. "Neden?" O anda bebek hareket etti, sanki bu kadınla bir ilgisi olmasını istememem için bana yalvarıyormuş gibiydi. Kendimi suçlu hissettim ama başka seçeneğim yoktu. Yutkunarak elimi karnıma götürdüm. "Haklarımı feshetmek istiyorlar. Eğer bunu yaparlarsa onu hiç göremeyeceğim. Ama büyükanne olarak senin hakların olursa onu ara sıra beni görmeye buraya getirebilirsin." Altı yaşındaki hâlim gibi konuşuyordum. Ondan korkan, yine de ihtiyaç duyan hâlim gibi.

"Beş saatlik yol," dedi annem.

Bu sözlerle nereye varmak istediğini bilmiyordum.

"Benim bir hayatım var, Kenna. Bebeğini hapishanede annesini görmesi için her hafta beş saatlik yola getirecek zamanım yok. "

"Ben... haftada bir olması gerekmez. Ne zaman yapabilirsen."

Annem yerinde kıpırdandı. Bana kızgın ya da sinirlenmiş görünüyordu. Yolculuktan hoşlanmayacağını biliyordum ama bir kez beni görürse en azından yolculuğun buna değdiğini düşünür sanıyordum. En azından kendini affettirmek için geleceğini umuyordum. Belki de büyükanne olacağını öğrenince yeni baştan yapmayı düşünür ve bu sefer gerçekten *dener* diye düşünmüştüm.

"Senden üç yıldır bir telefon almadım, Kenna. Şimdi benden yardım mı istiyorsun?"

Ben de ondan tek bir telefon almamıştım ama bu konuyu açmadım. Bunun onu sadece kızdıracağını biliyordum. Bunun yerine, "*Lütfen.* Bebeğimi alacaklar," dedim.

Annemin gözlerinde hiçbir şey yoktu. Ne sempati. Ne empati. O anda benden kurtulduğuna sevindiğini ve büyükanne olmaya hiç niyeti olmadığını fark ettim. Bunu beklerdim. Sadece onu son gördüğümden bu yana geçen yıllarda biraz vicdan sahibi olmasını umuyordum.

"Artık devlet seni *benden* her aldığında neler hissettiğimi anlayacaksın. Seni geri almak için her iki seferde de çok şey yaşadım ama sen bunu hiç takdir etmedin. Teşekkür bile etmedin."

Gerçekten *teşekkür mü* istiyordu? Devletin beni *iki kez* elinden alacağı kadar kötü bir anne olduğu için teşekkür etmemi mi istiyordu?

O anda ayağa kalkıp odadan çıktım. Çıkarken bana bir şeyler söylüyordu ama onu duyamadım çünkü onu araya-

cak kadar çaresiz kaldığım için kendime çok kızmıştım. Hiç değişmemişti. Yanında büyüdüğüm, aynı bencil, narsist kadındı.

Kendi başımaydım. Tamamen.

Hâlâ karnımda büyümekte olan bebek bile bana ait değildi.

BÖLÜM ON ALTI

LEDGER

Bugün Patrick'le arka bahçemdeki salıncağı kurmaya başlamıştık. Diem'in doğum gününe daha birkaç hafta vardı, ama partisinden önce kurabilirsek arkadaşlarıyla oynayacakları bir şeyleri olur diye düşünmüştük.

Plan uygulanabilir görünüyordu ama ikimiz de salıncak seti kurmanın koca bir ev inşa etmeye çok benzeyeceğini bilmiyorduk. Her yerde parçalar vardı ve talimatların olmaması Patrick'in en az üç kez *lanet okumasına* neden olmuştu. Bu kelimeyi pek kullanmazdı.

Bu noktaya kadar Kenna hakkında konuşmaktan kaçınmıştık. Patrick konuyu açmayınca ben de açmamıştım ama dün sokağımıza geldiğinden beri Grace'le ikisinin sadece bunu düşündüklerini biliyordum.

Ama bu konudaki sessizliğin sona ermek üzere olduğunu anlayabiliyordum çünkü Patrick çalışmayı bırakarak, "Vay be," dedi.

Bu, Patrick'in istemediği bir konuşma yapacağı ya da söylememesi gerektiğini bildiği bir şey söyleyeceği zaman kullandığı bir sözcüktü. Bunu daha yeni yetmeyken fark etmiştim. Eve gitme zamanımın geldiğini söylemek için Scotty'nin odasına girerdi ama aslında söylemek istediğini hiçbir zaman söylemezdi. Sadece lafı dolandırırdı. Kapıyı tıklatarak, "*Vay be. Sanırım yarın okulunuz var,*" derdi.

Patrick verandamdaki koltuklardan birine oturarak aletlerini masaya bıraktı. "Bugün sakin geçti," dedi.

Söylemediği şeyleri deşifre etmeyi öğrenmiştim. Kenna'nın tekrar gelmemesinden bahsettiğini biliyordum.

"Grace nasıl?"

"Endişeli," dedi. "Dün gece avukatımızla konuştuk. Bu noktada yasal olarak yapabileceği hiçbir şey olmadığına dair bize güvence verdi. Ama sanırım Grace daha ziyade hiçbirimizin bakmadığı bir sırada Diem'i T-ball sahasından kaçırmak gibi aptalca bir şey yapmasından korkuyor. "

"Kenna böyle bir şey yapmaz."

Patrick isteksizce güldü. "Onu tanımıyoruz, Ledger. Neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Onu Patrick'in sandığından daha iyi tanıyordum ama bunu kesinlikle itiraf etmeyecektim. Ayrıca Patrick haklı olabilirdi. Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilsem de insan olarak kim olduğunu hiç bilmiyordum.

İyi niyetli görünüyordu ama eminim Scotty de ona en ihtiyaç duyduğu anda çekip gitmesinden önce onun hakkında aynı şeyi düşünüyordu.

Sadakat konusunda gitgeller yaşıyordum. Kendimi bir an Patrick'le Grace için berbat hissediyordum. Az sonra Kenna için berbat hissediyordum. Acı çeken Diem olmadan herkesin uzlaşabileceği bir yol olmalıydı.

Sessizliği gidermek için biraz su içtikten sonra boğazımı temizledim. "Ne istediğini hiç merak etmiyor musun? Ya Diem'i almaya çalışmıyorsa? Ya sadece onunla tanışmak istiyorsa?"

"Beni ilgilendiren bu değil," dedi Patrick ansızın.

"Ya ne?"

"Beni ilgilendiren bizim çektiğimiz acı. Kenna Rowan'ın ruh sağlığımızı etkilemeden bizim veya Diem'in hayatına girmesi imkânsız." Şimdi yere odaklanmıştı, sanki ağzından çıkarken tüm bunları kafasında çözüyordu. "Kötü bir anne olacağını düşündüğümüzden değil. Öte yandan kesinlikle iyi olacağını sanmıyorum. Ama o küçük kızı bu kadınla paylaşmak Grace'e ne yapar? Her hafta gözlerinin içine bakmak

zorunda kalırsa? Ya da daha kötüsü... ya Kenna bir şekilde bir yargıca kendini acındırır ve hakları iade edilirse? Bu Grace'le beni ne hâle sokar? Zaten Scotty'yi kaybettik. Scotty'nin kızını da kaybedemeyiz. Bu riske girmeye değmez."

Patrick'in söylediklerini anlıyordum. Tamamen. Ama aynı zamanda Kenna'yı son birkaç gündür tanıdıktan sonra ona duyduğum nefretin başka bir şeye dönüşmeye başladığını da biliyordum. Belki de bu nefret empatiye dönüşüyordu. Ona bir şans verirlerse Patrick'le Grace için de öyle olabileceğini düşünüyordum.

Daha söyleyecek bir şey düşünemeden Patrick yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Oğlumuzu öldürdü, Ledger. Bunu affedemediğimiz için kendimizi suçlu hissettirme."

Patrick'in cevabıyla yüzümü buruşturdum. Sessizliğimle bir şekilde yarasına tuz basmıştım ama aldıkları kararlardan dolayı onları suçlu hissettirmek istemiyordum. "Bunu asla yapmam."

"Onun hayatımızdan ve bu kentten çıkmasını istiyorum," dedi Patrick. "Bunların ikisi de gerçekleşene kadar kendimizi güvende hissetmeyeceğiz."

Patrick'in tüm ruh hâli değişmişti. Kenna'nın gerekçelerini düşünmelerini önerdiğim için bile kendimi suçlu hissediyordum. Kenna kalkıp buraya gelmişti, Scotty'nin hayatındaki herkesin kendi durumuna uymasını beklemek yerine, davranışının sonuçlarını kabullenmesi ve Scotty'nin annesiyle babasının verdiği karara saygı göstermesi onun için daha kolay olur, daha az zarar verirdi.

Scotty bu sonucu görebilseydi ne isterdi diye merak ediyordum. Olayın önlenebilir olmasına rağmen bir kaza olduğunu hepimiz biliyorduk. Ama onu terk ettiği için Kenna'ya kızgın mıydı? Ondan nefret ederek mi ölmüştü?

Yoksa Kenna'yı Diem'den uzak tuttuğumuz için anne babasından –*ve benden*– utanır mıydı?

Bunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyecektim, başka kimse de öğrenemeyecekti. Bu yüzden hepimizin Scotty'nin isteğinin aksine davranıp davranmadığımızı merak etmeye başladığımda odaklanacak başka bir şey buluyordum.

Veranda koltuğunda arkama yaslanıp yakında şekillenmeye başlayacağını umduğum çocuk tırmanma merdivenine baktım. Bakarken Scotty aklıma geliyordu. İşte bu yüzden sökmüştüm.

"Scotty'yle ilk sigaralarımızı bu tırmanma merdivenin-de içmiştik," dedim Patrick'e. "On üç yaşındaydık."

Patrick gülerek arkasına yaslandı. Konuyu değiştirdiğim için rahatlamış görünüyordu. "Siz ikiniz on üç yaşındayken sigarayı nereden buldunuz?"

"Babamın kamyonetinden."

Patrick başını iki yana salladı.

"İlk biralarımızı orada içmiştik. İlk kez orada kafamız güzel oldu. Ve yanlış hatırlamıyorsam, Scotty ilk kez orada öpüşmüştü."

"Kız kimdi?" diye sordu Patrick.

"Dana Freeman. Sokağın aşağısında yaşıyordu. Ben de ilk onunla öpüştüm. Bu Scotty'yle girdiğimiz tek kavgaydı."

"Kızı ilk kim öptü?"

"Ben öptüm. Scotty lanet bir kartal gibi çullanarak onu benden aldı. Beni uyuz etmişti ama kızdan hoşlandığım için değil. Sadece onu bana tercih etmesinden hoşlanmamıştım. Tam sekiz saat kadar konuşmamıştık. "

"Eh, bu normal. Senden çok daha yakışıklıydı."

Güldüm.

Patrick içini çekti, şimdi ikimiz de Scotty'yi düşünüyorduk ve bu enerjimizi düşürüyordu. Bunun bu kadar sık olması hiç hoşuma gitmiyordu. Daha az olmaya başlayacak mı diye merak ediyordum.

"Sence Scotty benim farklı olmamı ister miydi?" diye sordu Patrick.

"Ne demek istiyorsun? Sen harika bir babaydın."

"Hayatım boyunca satış rakamlarıyla uğraşan bir ofiste çalıştım. Bazen itfaiyeci gibi daha iyi bir şey olmamı isteyip istemediğini merak ederdim. Ya da bir atlet. Övünebileceği türden bir baba değildim."

Patrick'in Scotty'nin farklı olmasını isteyebileceğini düşünmesi beni üzmüştü. Scotty'yle geleceğimiz hakkında yaptığımız birçok konuşmayı düşündüm, bu konuşmalardan biri dikkatimi çekmişti.

"Scotty hiçbir zaman uzaklaşmak istemedi," dedim. "Bir kızla tanışmak, çocuk sahibi olmak, onları her hafta sonu sinemaya ve her yaz Disney World'e götürmek istiyordu. Bunu söylediğinde deli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum çünkü benim hayallerim çok daha büyüktü. Ona futbol oynamak, dünyayı dolaşmak, iş sahibi olmak ve düzenli bir nakit akışı istediğimi söylemiştim. Onun gibi basit bir hayatla ilgilenmiyordum," dedim Patrick'e. "Hatırlıyorum da ona önemli biri olmak istiyorum dediğimde, 'Ben önemli olmak istemiyorum,' demişti. 'Baskı istemiyorum. Babam gibi göze çarpmamak istiyorum çünkü akşam eve geldiğinde keyifli oluyor.'"

Patrick bir süre sustuktan sonra konuşmaya başladı. "Saçma sapan konuşuyorsun. Hiçbir zaman böyle bir şey demedi."

"Yemin ederim," dedim gülerek. "Her zaman böyle şeyler söylerdi. Seni olduğun gibi seviyordu."

Patrick öne doğru eğildi, ellerini kavuşturarak yere baktı. "Bunun için teşekkür ederim. Doğru olmasa bile."

"Bu doğru," dedim onu yatıştırmak için. Ama Patrick hâlâ üzgün görünüyordu. Scotty'yle alakalı daha hafif bir hikâye düşünmeye çalıştım. "Bir keresinde tırmanma merdiveninin içinde oturuyorduk ve bahçeye durup dururken bir güvercin kondu. Bizden sadece birkaç metre ötedeydi.

Scotty ona bakarak, 'Bu lanet olası bir *güvercin* mi?'dedi. Neden bilmiyorum, belki ikimiz de kafamız güzel olduğu içindi ama buna çok güldük. Gözümüzden yaş gelene kadar güldük. Ve yıllarca, Scotty ölene kadar ne zaman mantıklı olmayan bir şey görsek, Scotty, 'Bu lanet olası bir *güvercin* mi?' derdi."

Patrick güldü. "*Bu yüzden mi* hep böyle diyordu?"

Başımı salladım.

Patrick daha da gülmeye başladı. Gözlerinden yaş gelene kadar güldü.

Sonra gözlerinden yaşlar boşandı.

Anılar Patrick'i böyle etkilemeye başladığında her zaman çekip gider, onu yalnız bırakırdım. Üzgün olduğunda teselli edilmek isteyen biri değildi. Sadece yalnız kalmak istiyordu.

İçeri girip kapıyı kapattım, Grace'le ikisi için bu durumun daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Sadece beş yıl olmuştu ama on yıl sonra hâlâ tek başına ağlamaya ihtiyaç duyacak mıydı?Ya yirmi yıl sonra?

İyileşmelerini çok istiyordum ama evlat kaybı hiç iyileşmeyen bir yaraydı. Kenna'nın da Patrick'le Grace gibi ağlayıp ağlamadığını merak ettim.

Diem'i ondan aldıklarında böyle bir kayıp hissetmiş miydi?

Çünkü öyleyse Grace'le Patrick'in nasıl bir his olduğunu ilk elden bildikleri için onun bunu hissetmeye devam etmesine isteyerek izin vereceklerini hayal bile edemiyordum.

BÖLÜM ON YEDİ

KENNA

Sevgili Scotty,

Bugün yeni işime başladım. Aslında şu anda buradayım. Oryantasyondayım ve bu gerçekten çok sıkıcı. Yiyecekleri düzgün bir şekilde paketleme, yumurtaları istifleme, etleri ayrı tutmayla ilgili videolarla iki saat geçirdim, gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama iyi uyuyamamıştım.

Neyse ki video sekmesini simge durumuna küçülttüğümde oryantasyon videolarının devam ettiğini fark ettim. Sana bu mektubu Microsoft Word kullanarak yazıyorum.

Buradaki yazıcıyı kullanarak hapisteyken Google Dokümanlar'da yazdığım tüm eski mektupların çıktısını aldım. Çantama tıkıştırıp saklamak için personel dolabıma koydum çünkü bir şeylerin çıktısını alma iznim olduğundan emin değilim.

Seninle ilgili hatırladığım neredeyse her şey belgelenmiş oldu. Yaptığımız her önemli konuşma. Sen öldükten sonra yaşanan her etkileyici an.

Diem bir gün senin hakkında bir şeyler öğrenmek isterse diye seninle yaşadığım tüm anıları hatırlamaya çalışarak beş yılımı sana mektup yazarak geçirdim. Annenle babanın seninle alakalı paylaşacağı benden daha fazla anısı olduğunu biliyorum ama benim tanıdığım yanının paylaşmaya değer olduğunu hissediyorum.

Geçen gün şehir merkezinde dolaşırken antikacı dükkânının artık orada olmadığını fark ettim. Artık bir hırdavatçı dükkânı.

Oraya ilk gidişimiz ve bana o minik kauçuk elleri alman aklıma geldi. Altıncı ay dönümümüze birkaç gün vardı ama erken kutluyorduk çünkü hafta sonu vardiyasında çalışmak zorundaydım ve dışarı çıkmamız için işten zamanında çıkamayacaktım.

O noktaya kadar ikimiz de seni seviyorum demiştik. İlk öpüşmemizi, ilk sevişmemizi, ilk kavgamızı geride bırakmıştık.

Şehir merkezinde yeni bir suşi restoranında yemek yemiştik ve antika dükkânlarına göz atıyorduk, çoğunlukla vitrinlere bakıyorduk çünkü hava hâlâ aydınlıktı. El eleydik, arada bir durup beni öpüyordun. İlişkilerin o müthiş aşamasındaydık –senden önce kimseyle ulaşmadığım aşamada. Mutluyduk, âşıktık, hormonlarla doluyduk, umut doluyduk.

Bu saadetti. Sonsuza dek süreceğini sandığımız bir saadet.

Yürüyüşümüzün bir noktasında beni antikacı dükkânına sokarak, "Bir şey seç. Senin için alacağım," dedin.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Bu seninle alakalı değil. Benimle alakalı ve sana bir şey almak istiyorum."

Fazla paran olmadığını biliyordum. Üniversiteden mezun olmak üzereydin ve tam zamanlı yüksek lisansa başlamayı planlıyordun. Ben hâlâ Dollar Days'te asgari ücretle çalışıyordum, bu yüzden ucuz bir şeyler bulabileceğimi umarak mücevher standına yürüdüm. Belki bir bilezik ya da küpe.

Ama gözüme çarpan bir yüzük oldu. Zarif bir yüzüktü, altındı ve 1800'lerden birinin parmağına

aitmiş gibi görünüyordu. Ortasında pembe bir taş vardı. Gördüğüm anı fark etmiştin çünkü nefesimi tutmuştum.

"Bunu mu beğendin?" diye sordun.

Diğer tüm yüzüklerle birlikte bir kutudaydı, tezgâhın arkasındaki adama görüp göremeyeceğimizi sordun. Adam yüzüğü çıkarıp sana verdi. Sağ elimin yüzük parmağına taktın, parmağıma tam oturmuştu. "Çok güzel," dedim. Gerçekten gördüğüm en güzel yüzüktü.

"Fiyatı nedir?" diye sordun adama.

"Dört bin. Belki birkaç yüz fiyat kırabilirim. Birkaç aydır kutuda duruyor."

Fiyatı duyunca gözlerin yuvalarından fırlamıştı. "Dört bin mi?" diye sordun inanamaz bir ifadeyle. "Lanet bir güvercin mi bu?"

Kahkaha attım çünkü bu sözleri neden hep söylediğini hiç bilmiyordum ama en az üçüncü kez duyuyordum. Ayrıca yüzük dört bin dolar olduğu için de gülüyordum. Ömrümde vücudumda dört bir dolarlık bir şey olduğunu hiç sanmıyordum.

Elimi tutup, "Çabuk ol. Kırmadan önce çıkar," dedin. Yüzüğü adama geri verdin. Kasanın yanındaki vitrinde minik kauçuk eller vardı. Şaka hediyeleriydi, parmak uçlarına takılınca on yerine elli parmak oluyordu. Birini alıp, "Bunlar ne kadar?" diye sordun.

Adam, "İki dolar," dedi.

Bana on tane aldın. Her parmak için bir tane. Bu hayatımda bana verilen en aptalca hediyeydi ama en sevdiğim hediye oldu.

Dükkândan çıktığımızda ikimiz de gülüyorduk. "Dört bin dolar," diye mırıldandın başını iki yana sallayarak. "Bu yüzük bir arabayla birlikte mi geliyor? Tüm yüzükler bu kadar pahalı mı? Şimdi ni-

şanımız için para biriktirmeye mi başlamam gerekiyor?" Mücevher fiyatları hakkında atıp tutarken lastik elleri parmaklarımın ucuna geçiriyordun.

Fakat atıp tutman beni gülümsetmişti çünkü nişan sözcüğünü ilk kez söylüyordun. Sanırım bir süre sonra ne söylediğini fark edince suskunluğa büründün.

Tüm kauçuk eldivenler parmaklarıma geçince iki yanağına dokundum. Çok komik görünüyordu. Gülümseyerek bileklerimi kavradın, avuçlarımı öptün.

Sonra on kauçuğun da avuçlarını öptün.

"Artık çok parmağım var," dedim. "Elli parmağımın tamamına yüzük almaya nasıl gücün yetecek?"

Gülerek beni kendine çektin. "Bir yolunu bulurum. Banka soyarım. Ya da en yakın arkadaşımı soyarım. Yakında zengin olacak şanslı piç kurusu."

Ledger'dan bahsediyordun, ancak o zamanlar bunu bildiğimden emin değilim çünkü Ledger'ı tanımıyordum. Broncos'la yeni bir sözleşme imzalamıştı. Ama spor hakkında çok az şey biliyordum, arkadaşların hakkında da hiçbir şey bilmiyordum.

Öylesine gözümüz birbirimizden başka bir şey görmüyordu ki neredeyse başka hiç kimse için zaman ayıramıyorduk. Sen çoğu gün dersteydin, ben de çoğu gün çalışıyordum, bu yüzden birlikte geçirebildiğimiz az zamanı yalnız geçiriyorduk.

Bunun eninde sonunda değişeceğini düşünüyordum. Hayatlarımızda önceliğin birbirimiz olduğu bir noktadaydık ama ikimiz de bunu kötü bir şey olarak görmüyorduk çünkü çok güzel geliyordu.

Sokağın karşısındaki dükkânın vitrininde bir şey işaret ettin, o küçük plastik ellerden birini tuttun ve o yöne doğru giderken bırakmadın.

Bir gün bana evlenme teklif edeceğini, sonra evlenip bebeklerimiz olacağını, onları bu şehirde birlikte büyüteceğimizi hayal ediyordum çünkü sen burayı seviyordun ve ben de senin olmak istediğin her yeri severdim. Ama sen öldün ve hayalimizi gerçekleştiremedik.

Ve artık hiç yapamayacağız çünkü hayat zalim, kime zulmedeceğini özenle seçerken çok acımasız. Bize bu kötü koşullar verildi ve toplum tarafından bizim de Amerikan rüyasını yaşayabileceğimiz söylendi. Ama bize hayallerin neredeyse hiç gerçekleşmediğini söylemediler.

İşte bu yüzden Amerikan gerçeği yerine Amerikan rüyası diyorlar.

Bizim gerçeğimiz şu ki sen öldün, ben asgari ücretle berbat bir işte oryantasyondayım ve kızımız biz olmayan kimseler tarafından büyütülüyor.

Gerçek çok iç karartıcı.

Çalıştığım bu iş de öyle.

Sanırım işe geri dönmeliyim.

Sevgiler,

Kenna

Üç saatlik oryantasyon videolarını bitirdikten sonra Amy beni işe başlattı. İlk başta gergindim çünkü ilk günümde birini takip edip izlemeyi bekliyordum ama Amy, "Ağır malzemeleri alta koy, ekmek ve yumurtalara bebek gibi davran, sorun çıkmaz," demişti.

Haklıydı. İki saattir market alışverişlerini paketleyip müşterilere götürüyordum ve şu ana kadar ortalama düşük maaşlı bir işti.

Ama kimse beni ilk gün iş tehlikeleri olabileceği konusunda uyarmamıştı.

Bu iş tehlikesinin adı Ledger'dı ve onu görmemiş olma-
ma rağmen az önce otoparkta çirkin turuncu kamyonetini
fark etmiştim.

Nabzım hızlanmıştı çünkü olay çıkarmasını istemiyor-
dum. Cumartesi gecesi beni kontrol etmek için evime gel-
diğinden beri onu görmemiştim.

Kendimi oldukça iyi idare ettiğimi düşünüyordum.
Bana öyle davrandığı için pişman olmuşa benziyordu ama
soğukkanlılığımı korumuş ve geri gelmesi beni çok şaşırtsa
da etkilenmemiş gibi davranmıştım.

Bu bana biraz umut vermişti. Bana davranışları için
kendini yeterince kötü hissettiyse belki sonunda durumu-
ma empati besleme ihtimali vardı.

Bunun küçük bir ihtimal olduğunu biliyordum, yine de
ihtimaldi.

Belki de ondan kaçınmamam *gerekirdi.* Onun yanında
olmak, benim sandığı canavar olmadığımı anlamasını sağ-
layabilirdi.

Tekrar dükkâna girerek market arabasını yerine koy-
dum. Amy, müşteri hizmetleri masasının arkasındaydı.

"Tuvalet molası verebilir miyim?"

"İşemek için izin istemene gerek yok," dedi. "Nasıl tanış-
tığımızı unuttun mu? Buradayken her saat işiyormuş numa-
rası yapıyorum. Aklımın başımda kalmasının tek yolu bu."

Ondan gerçekten hoşlanıyordum.

Tuvaleti kullanmama gerek yoktu. Sadece etrafta dola-
şıp Ledger'ı görüp göremeyeceğime bakmak istiyordum.
Bir yanımla Diem'le birlikte burada olmasını umuyordum
ama olmadığını biliyordum. Beni burada iş başvurusu ya-
parken görmüştü, bu da muhtemelen Diem'i bir daha hiç
bu dükkâna sokmayacağı anlamına geliyordu.

Sonunda onu mısır gevreği reyonunda buldum. Onu
alışveriş yaparken gözlemek için takip etmeyi planlasam

da reyonun benim girdiğim tarafındaydı, ben onu görür görmez o da beni gördü. Birbirimizden sadece bir iki metre uzaktık. Elinde Fruity Pebbles kutusu vardı.

Bunun Diem için olup olmadığını merak ettim.

"İşe girmişsin," dedi Ledger, bunu söylerken işe girmemin umurunda olup olmadığına veya bundan rahatsız olup olmadığına dair hiçbir belirti yoktu. Eminim o kadar rahatsız olsaydı, bugün başka bir yerden alışveriş yapardı. Burada iş bulmaya çalıştığımı bilmiyor değildi.

Rahatsız oluyorsa yeni bir dükkân bulması gerekecekti çünkü ben hiçbir yere gitmiyordum. Gidemezdim. Başka kimse beni işe almazdı.

Bakışlarımı elindeki mısır gevreği kutusundan kaldırdım ve hemen keşke yapmasaydım diye düşündüm. Bugün farklı görünüyordu. Belki de floresan ışığı ya da yanındayken ona çok yakından bakmamaya çalışmam yüzündendi. Ama burada, mısır gevreği reyonundaki ışıklar onu aydınlatıyor gibi görünüyordu.

Floresan ışık altında daha iyi görünmesi hoşuma gitmemişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gözleri daha dostane, ağzı daha davetâardı, ama beni fiziksel olarak kızımın bulunduğu evden uzaklaştıran adam hakkında iyi şeyler düşünmekten hoşlanmıyordum.

Mısır gevreği reyonundan boğazımda yeni bir yumruyla ayrıldım.

Fikrimi değiştirmiştim; ona iyi davranmak istemiyordum. Beş yılını beni yargılamakla geçirmişti. Bir market koridorunda bana bakış açısını değiştirmeyecektim, ayrıca yanındayken ona iyi bir izlenim bırakamayacak kadar gergin oluyordum.

Ledger ödeme yaparken müsait olmamak için işleri zamanlamaya çalışıyordum, ancak karmanın da yapacağı gibi diğer market paketleme görevlilerinin hepsi meşguldü.

Aldıklarını paketlemek için onun girdiği sıraya çağrıldım, bu paketlerini kamyonetine kadar götürmem, onunla konuşarak nazik davranmam anlamına geliyordu.

Onunla göz teması kurmuyordum ama malzemelerini torbalara ayırırken beni izlediğini hissedebiliyordum.

Bu ilçedeki herkesin mutfakları için ne satın aldığını bilmenin mahrem bir tarafı vardı. Birini malzemelerine göre tanımlayabilirim gibi geliyordu. Bekâr kadınlar çok fazla sağlıklı yiyecek alıyorlardı. Bekâr erkekler bol miktarda et ve donmuş gıda alıyordu. Büyük aileler bol miktarda et ve sebze alıyordu.

Ledger donmuş gıdalar, biftek, Worcestershire sosu, Pringles, hayvan krakerleri, Fruity Pebbles gevrekleri, süt, çikolatalı süt ve birçok başka Gatorade marka ürün almıştı. Seçimlerine dayanarak, kızımla çok zaman geçiren bekâr bir adam olduğu sonucuna varmıştım.

Kasiyerin son işlediği malzeme üç kutu SpaghettiOs'du. Kızımın ne sevdiğini bilmesini kıskanmıştım ve bu kıskançlık, kutuları önce torbaya sonra da market arabasına gütültüyle atmamla kendini göstermişti.

Ledger alışverişin parasını öderken kasiyer yan yan bana baktı. Ledger fişi alınca katladı, market arabasına yürürken cüzdanına koydu. "Ben götürebilirim."

"Benim yapmam gerekiyor," dedim ifadesiz bir sesle. "Market politikası."

Başını sallayarak kamyonetine yöneldi.

Onu hâlâ çekici bulmak hoşuma gitmiyordu. Otoparkta giderken ondan başka yerlere bakmaya çalıştım.

Geçen gece onun barındayken, çalışanların ne kadar çeşitli olduğunu fark etmekten kendimi alamamıştım, daha sahibinin kim olduğunu bilmiyordum. Bu her kimse barın sahibini takdir etmeme yol açmıştı. Diğer iki barmen, Razi'yle Roman, ikisi de siyahiydi. Garson kızlardan biri Hispanikti.

Kızımın hayatında bir figür olmasına seviniyordum. Kızımın iyi insanlar tarafından yetiştirilmesini istiyordum ve Ledger'ı pek tanımasam da şu ana kadar iyi bir insana benziyordu.

Kamyonetine ulaştığımızda, Ledger Gatorades ürünlerini alıp arkaya koyarken ben de alışverişin geri kalanını Diem'in araba koltuğunun olduğu tarafın karşısındaki arka koltuğa boşalttım. Yerde pembe beyaz bir saç tokası vardı. Torbaları yüklemeyi bitirdiğimde saç tokasına birkaç saniye baktıktan sonra uzanıp aldım.

Etrafına dolanmış bir tutam kahverengi saç vardı. Saçları tokadan gevşeyinceye kadar çekeledim. Saçların uzunluğu on beş santim civarındaydı ve benim saçlarımla tamamen aynı renkteydi.

Saçlarını benden almıştı.

Arkamdan Ledger'ın yaklaştığını hissettim ama umursamadım. Arka koltuğa tırmanıp kızımın araba koltuğuyla, saç tokasıyla orada kalmak, neye benzediğine ve nasıl bir hayat yaşadığına dair bana ipuçları verecek, kalan başka bir şey olup olmadığına bakmak istiyordum.

Arkama döndüğümde hâlâ saç tokasına bakıyordum. "Bana benziyor mu?" Ona baktım, kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu. Sol kolunu kamyonetin tepesine koymuştu, kendimi onun, kapı ve market arabasının arasında sıkışıp kalmış gibi hissettim.

"Evet. Benziyor."

Bana *nasıl* benzediğini söylemedi. Gözleri miydi? Ağzı mıydı? Saçları mıydı? Tamamı mı bana benziyordu? Ona benzer kişiliklerimiz olup olmadığını sormak istiyordum ama beni hiç tanımıyordu.

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bu soruları cevaplamaktan rahatsız oluyormuş gibi ayaklarına baktı. "Onu eve getirdiklerinden beri."

İçimi kaplayan kıskançlık neredeyse duyulabilir gibiydi. Titrek bir nefes alıp başka bir soruyla gözyaşlarımı engelledim. "Neye benziyor?"

Bu soru derin derin içini çekmesine neden olmuştu. "*Kenna.*" Tek söylediği benim adımdı ama sorularıma cevap vermeyi bıraktığını anlamak için yeterliydi. Bakışlarını benden kaçırıp otoparka göz attı. "İşe yürüyerek mi geliyorsun?"

Uygun bir konu değişikliğiydi. "Evet."

Şu anda gökyüzüne bakıyordu. "Bu öğleden sonra fırtına çıkacak."

"Ne hoş."

"Uber kullanabilirsin." Gözlerini gözlerime çevirdi. "Uber var mıydı öncesinde senin..." Sesi kısıldı.

"Hapse girmeden mi?" Gözlerimi devirerek bitirdim. "Evet. Uber vardı. Ama telefonum yok, bu yüzden uygulamam da yok."

"Telefonun yok mu?"

"Bir tane vardı ama geçen ay düşürdüm ve maaşımı alana kadar yenisini alamam."

Birisi kumanda kullanarak bizden biraz ötedeki arabanın kilidini açtı. Etrafa bakınınca Leydi Diana'nın yaşlı bir çift ve yiyecek dolu bir market arabasıyla arabaya doğru yürüdüğünü gördüm. Biz yolları üzerinde değildik ama Ledger'ın kapısını kapatmak için bunu bahane olarak kullandım.

Leydi Diana bagajı açarken Ledger'ı gördü. İlk torbayı alarak mırıldandı. "Pislik."

Bu beni gülümsetti. Ledger'a baktım, galiba o bile gülümsüyordu. Bir pislik gibi görünmemesi hoşuma gitmemişti. Pislik biri olsaydı ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu.

"Tokayı alıyorum," dedim market arabasını döndürürken.

Ona hâlâ buradan alışveriş yapmakta ısrarlıysa bir dahaki sefere kızımı da getirmesini söylemek istiyordum. Ama onun yanındayken, beni kızıma bağlayan tek kişi olduğu için kibar mı olmalıyım, yoksa beni kızımdan *ayıranlardan* biri olduğu için kaba mı davranmalıyım karar veremiyordum.

Muhtemelen şimdilik en iyi seçim her şeyi söylemek isterken hiçbir şey söylememekti. Dükkâna girmeden önce arkaya ona baktım, hâlâ kamyonuna yaslanmış beni izliyordu.

İçeri girip arabayı yerine geri götürdükten sonra Diem'in tokasıyla saçımı topladım, vardiyamın geri kalanında saçımda kaldı.

BÖLÜM ON SEKİZ

LEDGER

Bara girdiğimde karşımda bana bakan bir sürü çikolatalı kek duruyordu.

"Lanet olsun, Roman."

Her hafta sokağın aşağısındaki fırına giderek kek alıyordu. Sırf fırının sahibesi kadını görmeye bahane olsun diye alıyordu ama yemiyordu bile. Bu da kekleri yeme görevi bana kalıyor demekti. Genellikle geceden kalanları Diem'e götürüyordum.

Tam keklerden birini aldığım sırada Roman arka taraftan gelerek çift kapılardan geçti. "Neden ona çıkma teklif etmiyorsun? Sen onu ilk gördüğünden beri beş kilo aldım."

"Bu kocasının hoşuna gitmeyebilir," dedi Roman.

Ah, evet. Kadın evliydi. "İyi bir noktaya değindin."

"Onunla hiç konuşmadım, biliyorsun. Ondan kek almaya devam ediyorum çünkü seksi olduğunu düşünüyorum ve görünüşe göre kendime işkence etmeyi seviyorum."

"Kesinlikle kendine işkence etmekten zevk alıyorsun. Nedense hâlâ burada çalışıyorsun."

"Aynen," dedi Roman kayıtsızca. Tezgâha yaslandı. "Eee? Kenna'yla güncel durum ne?"

Roman'ın omzunun üzerinden baktım. "Başka kimse yok mu burada?" Başkalarının yanında Kenna'dan bahsetmek istemiyordum. İhtiyacım olan son şey, Landrylerin bildikleri bir sefer dışında onunla temas kurduğumdan haberdar olmasıydı.

"Hayır. Mary Anne yedide geliyor ve Razi bu gece izinli."

Kekten bir parça ısırarak ağzım dolu konuştum. "Cantrell'de bir markette çalışıyor. Arabası yok. Telefonu

yok. Hatta ailesi bile olmadığını düşünmeye başlıyorum. İşe yürüyerek gidiyor. Bu kekler müthiş lezzetli."

"Onları pişiren kadını görmelisin," dedi Roman. "Diem'in büyükannesiyle büyükbabası ne yapacaklarına karar verdi mi?"

Kekin diğer yarısını kutuya geri koyup peçeteyle ağzımı sildim. "Dün Patrick'le bunu konuşmayı denedim ama konunun tartışmaya açılmasını bile istemiyor. Sadece onun şehirden ve hayatlarından çıkmasını istiyor."

"Peki ya sen?"

"Ben Diem için en iyisini istiyorum," dedim hemen. Diem için *her zaman* en iyisini istemiştim. Sadece onun için en iyisi diye düşündüklerimin hâlâ en iyisi olup olmadığını bilmiyordum.

Roman hiçbir şey demedi. Keklere bakıyordu. Sonra, "Lanet olsun," diyerek bir kek aldı.

"Sence yemekleri de hamur işleri kadar iyi yapıyor mudur?"

"Umarım bir gün öğrenirim. Neredeyse her iki çiftten biri boşanıyor," dedi umut dolu bir sesle.

"İddiaya girerim Whitney sana çıkacak güzel bir bekâr kız bulabilir."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Kekçi Kız'ın evliliği bozulana kadar beklemeyi tercih ederim."

"Kekçi Kız'ın bir adı var mı?"

"Herkesin bir adı vardır."

Muhtemelen pazartesi olduğu ve yağmur yağdığı için uzun zamandır yaşadığımız en hareketsiz geceydi. Genelde bar kapısı her açıldığında fark etmiyordum ama şu anda sadece üç müşteri olduğu için yağmurlu havadan içeri girdiğinde tüm gözler ona çevrilmişti.

Onu Roman da fark etmişti. İkimiz de ondan tarafa bakarken Roman, "İçimde hayatının inanılmaz derecede karmaşık bir hâl alacağına dair bir his var, Ledger," dedi.

Kenna bana doğru yürüdü, üstübaşı sırılsıklamdı. Buraya ilk geldiğindeki aynı yere oturdu. Diem'in tokasını saçlarından çıkardı, barın üzerine eğilerek bir avuç dolusu peçete aldı. "Pekâlâ. Yağmur konusunda haklıydın," dedi yüzünü ve kollarını kurulayarak. "Eve gitmek için araba gerekiyor."

Şaşırmıştım çünkü kamyonetimden son indiğinde bana o kadar kızmıştı ki bir daha asla binmeyeceğinden emindim. "Benden mi?"

Omuz silkti. "Sen. Uber. Taksi. Fark etmez. Ama önce bir kahve istiyorum. Artık karamelli sunduğunuzu duydum."

Gözüpek bir ruh hâli vardı. Temiz bir bez verdim, Kenna kurulanırken ona kahve hazırlamaya başladım. Saate baktım, markete gideli en az on saat olmuştu. "İşten yeni mi çıktın?"

"Evet, birisi yardım istedi, bu yüzden iki misli çalıştım."

Market saat dokuzda kapanıyordu, eve yürümesi muhtemelen bir saatini alıyordu. "Muhtemelen bu geç saatte eve yürümemelisin."

"O zaman bana bir araba al," diye terslendi.

Ona baktığımda sanki buna cüret ediyormuş gibi kuşkuyla bakıyordu. Kahvesini vişneyle süsleyip ona doğru kaydırdım.

"Ne zamandır bu barın sahibisin?" diye sordu.

"Birkaç yıldır."

"Eskiden profesyonel bir spor yapmıyor muydun?"

Sorusu beni güldürdü. Belki de iki yıllık kısa bir süre Amerikan futbolu ligi NFL oyuncusu olduğum için genellikle benimle tek konuşmak istedikleri bu oluyordu ama Kenna bunu rastgele bir düşünceymiş gibi söylemişti. "Evet. Broncos'da futbol."

"İyi miydin?"

Omuz silktim. "Yani, NFL oyuncusu olabildiğime göre kötü değildim. Ama sözleşmemi yeniletecek kadar iyi değildim."

"Scotty seninle gurur duyuyordu," dedi. İçkisine baktı, ellerini etrafına doladı.

Geldiği ilk gece oldukça içine kapanıktı ama kişiliği ara sıra çözülmeye başlıyordu. Vişnesini yedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Ona yukarı Roman'ın kaldığı daireye çıkıp kıyafetlerini kurutabileceğini söylemek istiyordum ama ona iyi davranmak yanlış geliyordu. Son birkaç gündür kafamda sürekli bir savaş vardı, onca zamandır nefret ettiğim birine nasıl ilgi duyabileceğimi merak ediyordum.

Belki de geçen cuma, daha kim olduğunu bilmeden ondan etkilenmiştim.

Ya da belki ondan bu kadar uzun süredir nefret etmemin nedenlerini sorgulamaya başlamıştım.

"Bu şehirde seni işten eve bırakabilecek arkadaşların yok mu? Ailen?"

Kahvesini bıraktı. "Bu şehirde iki kişi tanıyorum. Biri kızım ama daha dört yaşında ve henüz araba kullanamaz. Diğeri de sensin."

Alaycılığının onu bir şekilde daha çekici kılması hoşuma gitmemişti. Onunla temas kurmaya son vermem gerekiyordu. Bu barda olmaması gerekiyordu. Birisi onunla konuştuğumu görüp Grace'le Patrick'e söyleyebilirdi. "Kahveni bitirince seni eve bırakırım."

Sırf ondan uzaklaşmak için barın diğer ucuna yürüdüm.

Kenna'yla yarım saat kadar sonra kamyonetime yürüdük. Bar bir saat sonra kapanıyordu ama Roman ilgilene-

ceğini söylemişti. Kimse aramızda bağlantı kurmasın diye Kenna'yı bardan ve kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Hâlâ yağmur yağıyordu, bu yüzden bir şemsiye alıp onun üzerine tuttum. Çok büyük bir fark yaratacak değildi. Buraya kadar yürüdüğü için hâlâ sırılsıklamdı.

Onun için yolcu kapısını açtım, kamyonete bindi. Göz teması kurmak garip geliyordu çünkü ikimiz için de kamyonun bu tarafında en son birlikte olduğumuz zamanı düşünmemek mümkün değildi.

Kapısını kapattım, o geceyi, onun hakkında düşündüklerimi ya da tadının nasıl olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Sürücü koltuğuna oturduğumda ayakları ön panele dayalıydı. Yola koyulurken Diem'in tokasıyla oynuyordu.

Söylediklerini –bu şehirde benim dışımda tanıdığı tek kişinin Diem olmasını– düşünmeden edemiyordum. Bu doğruysa aslında Diem de tanıdığı biri değildi. Sadece Diem'in burada olduğunu ve var olduğunu biliyordu ama bu şehirde gerçekten tanıdığı tek kişi bendim.

Bu hoşuma gitmiyordu.

İnsanın insana ihtiyacı vardı.

Ailesi neredeydi? Annesi neredeydi? Neden ailesinden hiç kimse Diem'i tanımaya çalışmamıştı? Neden hiç kimsenin, başka bir büyükanne, büyükbaba, teyze veya amcanın bile Diem'le tanışmak için Grace veya Patrick'le iletişime geçmediğini hep merak etmiştim.

Cep telefonu yoksa kiminle konuşuyordu?

"Beni öptüğüne pişman mısın?" diye sordu.

Bunu sorar sormaz dikkatim yoldan ona çevrildi. Bana beklentiyle bakıyordu, direksiyonu kavrayarak tekrar yola baktım.

Başımı salladım çünkü pişmandım. Belki düşündüğü sebeplerle değildi ama pişmandım.

Ondan sonra evine kadar konuşmadık. Kamyoneti park edip ona baktım. Elindeki tokaya bakıyordu. Bileğine geçirip benimle göz teması bile kurmadan, "Getirdiğin için teşekkürler," diye mırıldandı. Kapısını açıp ona iyi geceler diyemeden kamyonetten indi.

BÖLÜM ON DOKUZ

KENNA

Bazen Diem'i kaçırmayı düşünüyordum. Bunu neden yapmadığımdan emin değildim. Benim için şu anda yaşadığımdan daha kötü bir hayat yok gibiydi. Cezaevindeyken en azından kızımı görememek için bir sebebim vardı.

Ama şu anda tek sebep onu yetiştiren insanlardı. Ve onu yetiştiren insanlardan nefret etmek acı veriyordu. Onlardan nefret etmek istemiyordum. Hapishanedeyken onları suçlamak daha zordu çünkü onunla ilgilenen insanlar olduğu için şükrediyordum.

Ama tam burada, bu ıssız apartman dairesinde, Diem'i alıp kaçmanın ne kadar harika olacağını düşünmemek zordu. Hatta yakalanmadan önce sadece birkaç günlüğüne olsa bile. O yanımdayken ona her şeyimi verebilirdim. Dondurma, hediyeler, belki Disney World'e bir gezi. Ben teslim olmadan önce bir hafta boyunca cömert bir kutlama yapardık ve Diem bunu sonsuza dek hatırlardı.

Beni hatırlardı.

Sonra onu kaçırdığım için girdiğim hapisten çıktığımda, o yetişkin olacaktı. Muhtemelen beni affederdi çünkü kızıyla güzel bir hafta geçirmek için hapse geri dönmeyi göze alan bir anneyi kim takdir etmezdi ki?

Onu almamı engelleyen tek şey, Patrick'le Grace'in bir gün fikirlerini değiştirmeleri ihtimaliydi. Ya fikir değiştirseler ve kanunları çiğnemek zorunda kalmadan Diem'le tanışsaydım?

Ayrıca Diem'in beni hiç tanımaması meselesi vardı. Beni sevmiyordu bile. Onu tanıdığı yegâne ebeveynden ayırmış

olurdum ve bu bana çekici gelse de büyük ihtimalle Diem için korkunç olurdu.

Bencil kararlar almak istemiyordum. Diem'e iyi örnek olmak istiyordum çünkü bir gün kim olduğumu ve onun hayatında olmak istediğimi öğrenecekti. Benimle alakalı bir şey isteyip istemediğine kendi başına karar vermesi bundan on üç yıl sonra olabilirdi ve sırf bu nedenle, gelecekteki on üç yılı gurur duyacağı şekilde yaşamayı umuyordum.

Ivy'ye sarılıp uyumaya çalıştım ama uyuyamıyordum. Kafamda dönüp duran çok düşünce vardı ve hiçbiri durulmuyordu. Scotty'nin öldüğü geceden beri uykusuzluk çekiyordum.

Gecelerimi, Diem'le Scotty'yi düşünerek uyanık geçiriyordum.

Şimdi bu karışıma bir de Ledger'a dair düşünceler eklenmişti.

Bir yanımla geçen hafta sonu beni onların evinde engellediği için hâlâ çok kızgındım. Ama bir yanımla onun yanındayken umut duyuyordum. Benden nefret ediyor gibi görünmüyordu. Evet, beni öptüğü için pişmandı ama buna aldırmıyordum. Bu soruyu ona neden sorduğumu bile bilmiyordum. Sadece Scotty'nin en iyi arkadaşı olduğu için mi, yoksa benim Scotty'ye yaptıklarım için mi pişman olduğunu merak ediyordum. Muhtemelen ikisi içindi.

Benim tarafımda birisi olsun diye, Ledger'ın Scotty'nin bende gördüğü tarafımı görmesini istiyordum.

Tek arkadaşların bir genç kız ve bir yavru kedi olduğunda insan kendini gerçekten çok yalnız hissediyordu.

Scotty hayattayken annesi için daha fazla çaba göstermeliydim. Bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ediyordum.

Scotty'nin ailesiyle tanıştığım gece muhtemelen hayatımın en garip gecesiydi.

Daha önce televizyonda onlarınki gibi aileler görmüştüm ama şahsen hiç görmemiştim. Doğrusu var olduklarını bile bilmiyordum. İyi geçinen ve birbirlerinden hoşlanan ebeveynler.

Bizi garaj yolunda karşılamışlardı. Scotty eve gelmeyeli üç hafta olmuştu ama onu yıllardır görmemiş gibi görünüyorlardı. Ona sarılmışlardı. Merhaba sarılması gibi değil, *seni çok özledim* sarılması gibiydi. *Sen dünyanın en iyi oğlusun* kucaklamasıydı.

Bana da sarılmışlardı fakat bu farklı bir sarılmaydı. Çabuk, *merhaba, tanıştığımıza memnun oldum,* sarılmasıydı.

Eve girdiğimizde Grace yemek hazırlamayı bitirmeliyim demişti, ona yardım teklif etmem gerektiğini bilsem de mutfakta ne yapacağımı bilmiyordum ve tecrübesizliğimi anlayacağından korkuyordum. Bunun yerine zamk gibi Scotty'ye yapışmıştım. Gergindim, kendimi yersiz hissediyordum ve evde bulabileceğim en yakın kişi oydu.

Dua bile etmişlerdi. Duayı Scotty okumuştu. Bir yemek masasında oturup birinin yemeği, ailesi ve benim için Tanrı'ya şükrettiğini dinlemek benim için çok değişik bir şeydi. Gözlerimi kapalı tutamayacak kadar gerçeküstüydü. Her şeyi kavramak, dua ederken başkalarının nasıl göründüğünü görmek istiyordum. Bu aileye bakmak istiyordum çünkü Scotty'yle evlenirsem bunun benim ailem olacağı fikrini kavramak zordu. Bu anne baba benim ebeveynim, bu pişirilmesine yardım ettiğim bir yemek olacaktı, yemeğim ve Scotty için Tanrı'ya şükretmeyi öğrenecektim. Bunu istiyordum. Bunun için can atıyordum.

Normallik.

Tamamen yabancı olduğum bir şeydi.

Grace'in duanın sonunda bakındığını gördüm ve beni etrafa bakarken yakaladı. Hemen gözlerimi kapattım ama o sırada Scotty, "Amin," dedi ve herkes çatalını aldı, Grace

çoktan benim hakkımda bir fikir edinmişti, çok gençtim ve bunu nasıl değiştireceğimi bilemeyecek kadar korkmuştum.

Yemek sırasında bana bakmakta zorlanıyor gibilerdi. Üstümdeki bluzu giymemem gerekirdi. Dekolte bir bluzdu. Scotty'nin favorisiydi. Tüm yemeği tabağıma eğilerek, kendimden ve olmadığım her şeyden utanarak geçirmiştim.

Yemekten sonra Scotty'yle arka verandada oturmuştuk. Annesiyle babası yatmaya gitmiş, yatak odalarının ışığı söner sönmez rahat bir nefes almıştım. Kendimi not verilmiş gibi hissediyordum.

"Tut şunu," demişti Scotty, bana sigarasını vererek. "İşemem gerekiyor." Ara sıra sigara içerdi. Önemsemiyordum ama ben sigara içmiyordum. Hava karanlıktı, Scotty evin yan tarafına dolaşmıştı. Arka verandada parmaklıklara dayanmış dururken arka kapıda annesi belirdi.

Doğrulup sigarayı arkamdan saklamaya çalıştım ama çoktan görmüştü. Uzaklaştı ve az sonra kırmızı bir Solo kupayla geri döndü.

"Küllerin için bunu kullan," dedi, arka kapıdan bana vererek. "Kül tablamız yok. Hiçbirimiz sigara içmiyoruz."

Çok utanmıştım ama tek söyleyebildiğim, "Teşekkür ederim," oldu ve kupayı ondan aldım. Tam arka kapıyı kapatmıştı ki Scotty sigarası için geri döndü.

"Annen benden nefret ediyor," dedim sigarasıyla kupayı ona vererek.

"Hayır, etmiyor." Alnımdan öptü. "İkiniz bir gün çok yakın arkadaş olacaksınız." Sigarasından son bir nefes çekti ve onun peşinden eve girdim.

Beni sırtında merdivenlerden yukarı taşırken merdiven boşluğunda sıralanmış tüm fotoğraflarını görünce bakabilmek için her birinde durdurdum. Resimlerde çok mutlulardı. Annesinin ona fotoğraflardaki bakışı yetişkin hâline bakışıyla aynıydı.

"Hangi çocuk bu kadar tatlı olabilir?" dedim ona. "Senden üç tane daha yapmalıydılar."

"Denediler," dedi. "Görünüşe göre ben mucize bebektim. Aksi takdirde, muhtemelen yedi ya da sekiz olurdu."

Grace adına üzülmüştüm.

Odasına gidince Scotty beni yatağına bıraktı. "Ailenden hiç bahsetmiyorsun," dedi.

"Ailem yok."

"Peki ya annenle baban?"

"Babam... bir yerlerde. Nafaka ödemekten bıktı, bu yüzden kaçıp gitti. Annemle hiç anlaşamıyoruz. Onunla birkaç yıldır konuşmadım."

"Neden?"

"Sadece bağdaşmıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Scotty yatakta yanıma uzandı. Hayatımı gerçekten merak ediyor gibiydi, ona gerçeği söylemek istiyordum ama korkutup kaçırmak istemiyordum. Çok normal bir evde büyümüştü; benim öyle büyümediğimi öğrenirse ne hissedeceğinden emin değildim.

"Çok yalnız kaldım," dedim. "Her zaman yiyeceğim olmasını sağlasa da beni iki kez koruyucu aileye verilecek kadar ihmal etti. Ama her iki seferde de beni onunla yaşamaya geri yolladılar. Bu durum hem berbattı hem de yeterince berbat değil gibiydi. Sanırım büyüyüp de diğer aileleri görünce iyi bir anne olmadığını fark etmeye başladım. Veya iyi bir insan olmadığını. Bir arada yaşamak gerçekten zorlaşmıştı. Sanki onun takımında değil de rakibiymişim gibi hissediyordu. Bu çok yorucuydu. Ben taşındıktan sonra bir süre görüşmeye devam ettik ama sonra aramayı bıraktı. Ben de onu aramayı bıraktım. İki yıldır konuşmuyoruz." Scotty'ye baktığımda yüzünde çok üzgün bir ifade vardı. Hiçbir şey söylemedi. Saçlarımı geriye çekerek sessiz kaldı. "*İyi* bir aileye sahip olmak nasıl bir şeydi?" diye sordum ona.

"Şu ana kadar ne kadar iyi olduğunu bildiğimden emin değilim," diye yanıtladı.

"Evet, biliyordun. Annenle babanı seviyorsun. Ve bu evi. Bunu anlayabiliyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Bunu anlatabilir miyim bilmiyorum. Ama burada olmak... sanki en gerçek, en özgün benliğim olabiliyormuşum gibi. Ağlayabilirim. Moralim bozuk, üzgün ya da mutlu olabilirim. Burada bu ruh hâllerinden herhangi biri kabul edilir. Bunu başka hiçbir yerde hissetmiyorum."

Anlattıkları buna hiç sahip olmadığım için beni üzmüştü. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

Scotty eğilip elimi öptü. "Bunu sana ben vereceğim," dedi. "Bir gün bir evimiz olacak. Ve her şeyi seçmeyi sana bırakacağım. İstediğin gibi boyayabilirsin. Kapıyı kilitleyip sadece girmesini istediğin kişileri içeri alabilirsin. Hayatında yaşadığın en rahat yer olacak."

Gülümsedim. "Kulağa cennet gibi geliyor."

O zaman beni öptü. Benimle sevişti. Ne kadar sessiz olmaya çalışsam da ev çok daha sessizdi.

Ertesi sabah ayrılırken Scotty'nin annesi gözlerimin içine bakamıyordu. Utancı içime işledi ve o anda benden hoşlanmadığından emin oldum.

Garaj yolundan çıkarken alnımı Scotty'nin arabasının yolcu camına dayadım. "Bu çok utanç vericiydi. Sanırım annen dün gece bizi duydu. Ne kadar gergin olduğunu gördün mü?"

"Bu onun için çok sarsıcı," dedi Scotty. "O benim annem. *Herhangi* bir kızla yattığımı hayal edemiyor, özel olarak seninle bir ilgisi yok."

Arkama yaslanarak içimi çektim. "Babanı sevdim."

Scotty güldü. "Annemi de seveceksin. Bir dahaki sefere onları ziyaret ettiğimizde, seni buraya gelmeden *önce* beceririm, böylece annem de böyle şeyler yapmıyormuşum gibi davranabilir."

"Ve belki sigarayı bırakırsın."

Scotty elimi tuttu. "Bunu yapabilirim. Bir dahaki sefere seni öyle sevecek ki düğün ve torunlar için baskı yapacak."

"Evet," dedim özlemle. "Belki." Ama bundan kuşkum vardı.

Benim gibi kızlar *hiçbir* aileye uymuyor gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ

LEDGER

Kenna bara geleli, ben de en son markete gideli üç gün olmuştu. Kendime bir daha oraya gitmeyeceğimi söylemiştim. Yeniden Walmart'tan alışverişe başlamaya karar vermiştim ama dün gece Diem'le yemek yedikten sonra bütün geceyi Kenna'yı düşünerek geçirmiştim.

Şehre döndüğünden beri Diem'le ne kadar zaman geçirirsem Kenna'yı o kadar merak ettiğimi fark etmiştim.

Artık elimde karşılaştıracağım bir şey olduğu için Diem'in davranışlarını onunkiyle karşılaştırıyordum. Hatta Diem'in kişiliği bile artık daha anlam kazanmıştı. Scotty açık sözlüydü. Gerçekçiydi. Pek hayalgücü yoktu ama bunu iyi bir nitelik olarak görüyordum. İşlerin nasıl yürüdüğünü ve nedenini bilmek isterdi. Bilime dayanmayan hiçbir şey için zaman kaybetmezdi.

Diem bunun tam tersiydi ama şimdiye kadar bunu annesinden alıp almadığını hiç merak etmemiştim. Kenna, Scotty gibi gerçekçi miydi, yoksa hayal gücünü kullanmayı mı seviyordu? Sanatçı ruhlu muydu? Kızına kavuşmak dışında hayalleri var mıydı?

Daha da önemlisi, *iyi biri miydi?*

Scotty iyi biriydi. Her zaman o bir gece yüzünden Kenna'nın iyi bir insan olmadığını düşünmüştüm. Tek sebep ve sonuç. Yaptığı tek korkunç seçim.

Ama ya hepimiz çok acı çektiğimiz için suçlanacak birini aramışsak?

Kenna'nın da bizim kadar acı çekiyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ona sorulacak çok sorum vardı. Cevap istememem gereken sorulardı ama o gece ve onun niyeti hakkında daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. İçimde mücadele etmeden şehri terk etmeyeceğine dair bir his vardı ve Patrick'le Grace bunu ne kadar sümenaltı etmek isteseler de bu gelip geçecek bir şey değildi.

Belki de bu yüzden buradaydım, kamyonetimde oturmuş onun alışveriş torbalarını arabalara yüklemesini izliyordum. Yarım saattir otoparkta gizlendiğimi fark etti mi bilmiyordum. Muhtemelen fark etmişti. Kamyonetim pek çevresindekilere karışacak gibi değildi.

Arabamın camına vurulunca yerimden sıçradım. Grace'le göz göze geldim. Kucağında Diem vardı, bu yüzden kapımı açtım.

"Ne yapıyorsun burada?"

Grace bana şaşkın bir bakış attı. Eminim cevabımın endişeden ziyade heyecanlı olmasını bekliyordu. "Alışveriş yapıyoruz. Kamyonetini gördük."

"Seninle gelmek istiyorum," dedi Diem. Bana uzanınca kamyonetimden inip Grace'in kollarından aldım. Kenna'nın dışarıda olmadığından emin olmak için hemen otoparkı gözden geçirdim.

"Gitmen gerek," dedim Grace'e. Benim önümdeki sıraya park etmişti, bu yüzden arabasına doğru yürüdüm.

"Sorun nedir?" diye sordu Grace.

Ona döndüm, sözcüklerimi özenle seçmeye dikkat ettim. "Burada çalışıyor."

Grace'in yüzünde bir şaşkınlık belirdikten sonra idrak etti. Kimden bahsettiğimi anlar anlamaz yanaklarının rengi çekilmeye başladı. "Ne?"

"Şu anda vardiyada. Diem'i buradan çıkarman gerekiyor."

"Ama ben seninle gelmek istiyorum," dedi Diem.

"Seni sonra almaya geleceğim," dedim kapı kolunu tutarak. Grace'in arabası kilitliydi. Kilidi açmasını bekliyordum ama transa girmiş gibi olduğu yerde donup kalmıştı. "Grace!"

Çabucak tekrar dikkatini toplayarak anahtarları için çantasını karıştırmaya başladı.

O sırada Kenna'yı gördüm.

Kenna da o sırada beni gördü.

"Çabuk," dedim alçak sesle.

Kilit kumandasına basarken Grace'in elleri titriyordu.

Kenna yürürken durdu. Park yerinin tam ortasında durmuş bize bakıyordu. Ne gördüğünü –kızının ondan sadece birkaç metre uzakta olduğunu– anlayınca müşterisinin alışveriş arabasını bırakıp bize doğru yürümeye başladı.

Grace kapı kilidini açınca arka kapıyı açıp Diem'i araba koltuğuna oturttum. Bilmem neden zamana karşı yarışıyormuşum gibi geliyordu. İkimiz buradayken Kenna kızı alamazdı. Sadece Grace'in onunla karşılaşmak zorunda kalmasını istemiyordum. Diem'in yanındayken değil.

Ayrıca Kenna'nın kızıyla ilk kez tanışmasının ne yeri ne de zamanıydı. Fazla kaotik olurdu. Bu Diem'i korkuturdu.

"Bekle!" diye bağırdığını duydum Kenna'nın.

"Git," deyip kapıyı kapattığımda Diem'in kemeri tamamen bağlı bile değildi.

Grace arabayı geri vitese alıp Kenna bize ulaştığı anda otoparktan çıktı. Kenna yanımdan geçip arabanın peşinden koşturdu, onu ne kadar yakalayıp geri çekmek istesem de el sürmedim çünkü evlerinin önünden uzaklaştırdığım için hâlâ vicdan azabı çekiyordum.

Kenna, arabanın arkasına dokunacak kadar yaklaşarak, "Dur! Grace, bekle! Lütfen!" diye yalvardı.

Grace beklemedi. Arabayla uzaklaşırken Kenna'nın arabanın peşinden koşma çabasını izlemek acı veriyordu.

Sonunda onları durduramayacağını anladı, arkasına dönüp bana baktı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

Elleriyle ağzını kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bir yandan yanımıza zamanında gelemediği için şükrederken bir yandan onun için üzülmenin çelişkisini yaşıyordum. İkisi de aynı şey olmasına rağmen Kenna'nın kızıyla tanışmasını istiyordum ama Diem'in annesini tanımasını istemiyordum.

Kendimi Kenna'nın canavarı, Diem'in koruyucusu gibi hissediyordum.

Kenna acıdan yere yığılacak gibi görünüyordu. Vardiyasını bitirecek durumda değildi. Kamyonetimi işaret ettim. "Seni eve götüreyim. Patronunun adı neydi? Ona kendini iyi hissetmediğini haber vereyim."

Elleriyle gözlerini silip, "Amy," diyerek yenilgiyle kamyonetime yürüdü.

Sanırım bahsettiği Amy'yi tanıyordum. Daha önce dükkânda görmüştüm.

Kenna'nın bıraktığı market arabası hâlâ aynı yerdeydi. Kenna'nın alışverişlerini dışarı taşıdığı yaşlı kadın arabasının yanında durmuş kamyonetime binen Kenna'ya bakıyordu. Muhtemelen tüm bu kargaşanın ne olduğunu merak ediyordu.

Market arabasına koşup kadının yanına götürdüm. "Bunun için üzgünüm."

Kadın başını sallayarak bagajının kilidini açtı. "Umarım kız iyidir."

"İyi." Alışverişleri arabaya yükledikten sonra market arabasını dükkâna geri götürdüm. Müşteri hizmetleri masasına giderek tezgâhın arkasında Amy'yi buldum.

Ona gülümsemeye çalıştım ama içimde o kadar karmaşa vardı ki o sırada sahte bir gülümseme bile sergileyemedim. "Kenna kendini iyi hissetmiyor," diye yalan söy-

ledim. "Onu eve götürüyorum. Sadece sana haber vermek istedim."

"Ah, hayır. Kenna iyi mi?"

"Olacak. Onun için yanıma almam gereken bir şey var mı, biliyor musun? Çantası gibi?"

Amy başını salladı. "Evet, dinlenme odasında on iki numaralı dolabı kullanıyor." Müşteri hizmetleri masasının arkasındaki bir kapıyı işaret etti.

Masanın etrafından dolaşıp kapıdan geçerek dinlenme odasına girdim. Kenna'nın apartman kompleksindeki kız masada oturuyordu. Başını kaldırıp bana baktı, yemin ederim kaşlarını çatmıştı. "Dinlenme odamızda ne işin var, pislik?"

Kendimi savunmaya çalışmadım. Benim hakkımda kararını vermişti ve bu noktada ona katılıyordum. On iki numaralı dolabı açıp Kenna'nın çantasını aldım. Daha ziyade alışveriş çantasına benziyordu, üst tarafı ardına kadar açıktı, bu yüzden içine tıkıştırılmış kalın bir kâğıt tomarı gördüm.

El yazmasına benziyordu.

Kendime bakma dedim ama farkında olmadan gözüm ön sayfanın ilk satırına ilişmişti.

Sevgili Scotty

Biraz daha okumak istiyordum ama mahremiyetine saygı göstererek çantayı kapattım. Dinlenme odasından çıkarken kıza, "Kenna hasta. Onu eve götürüyorum ama bu akşam onu kontrol edebilir misin?" dedim.

Kızın gözleri dikkatle bana odaklandı. Sonunda başını salladı. "Tamam pislik."

Gülmek istiyordum ama şu anda gülmemi engelleyen çok fazla şey vardı.

Amy'nin yanına geri döndüğümde, "Onu mesai dışı bıraktığımı ve bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını bildir," dedi.

Kenna'nın telefonu yoktu ama başımı salladım. "Söylerim. Teşekkür ederim Amy."

Kamyonete ulaştığımda, Kenna yolcu koltuğunda kıvrılmış, yüzü pencereye dönüktü. Kapıyı açtığımda irkildi. Alışveriş çantasını aramıza koyunca yanına çekti. Hâlâ ağlıyordu fakat bana bir şey söylemeyince ben de ona bir şey demedim. Ne diyeceğini bile bilmiyordum. Üzgünüm mü? İyi misin mi? Ben bir pisliğim mi?

Otoparktan çıktım, daha yarım mil gitmemiştim ki Kenna, "Arabayı kenara çek," gibi bir şeyler mırıldandı.

Ona baktım ama pencereden dışarı bakıyordu. Sinyal ışığını yakmayınca sözlerini tekrarladı. "Arabayı kenara çek." Şimdi sesi ısrarcıydı.

"İki dakikaya evde olacaksın. "

Ön panele tekme attı. "Kenara çek!"

Bir şey söylemedim. Dediğini yaptım. Sinyal vererek arabayı bankete çektim.

Alışveriş çantasını aldı, kamyonetten inip kapıyı çarparak kapattı. Apartmanına doğru yürümeye başladı. Birkaç metre öne geçince kamyonetimi çalıştırdım, banket boyunca hareket ederek camımı indirdim.

"Kenna. Kamyonete geri dön."

Yürümeye devam ediyordu. "Ona gitmesini söyledin! Benim geldiğimi gördün ve ona git dedin! Neden bana bunu yapmaya devam ediyorsun?" Kamyoneti onun yürüme hızıyla sürmeye devam edince sonunda dönüp pencereden bana baktı. "Neden?" diye sordu.

Aynı hizaya gelince frene bastım. Ellerim titremeye başlamıştı. Belki adrenalinden, belki de suçluluk duygusundandı.

Belki de öfkeydi.

Kamyonetimi park ettim çünkü konuyu ele almaya hazır görünüyordu. "Grace'le gerçekten bir market otoparkında yüzleşebileceğini düşünüyor musun?"

"Eh, evlerinde yapmaya çalıştım ama nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

Başımı iki yana salladım. Kastettiğim yer değildi.

Neyi kastettiğimi *bilmiyordum*. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Kafam karışmıştı çünkü Kenna'nın haklı olabileceğini düşünüyordum. İlk seferinde onlara barışçıl yaklaşmaya çalışmıştı ve onu o zaman da durdurmuştum.

"Buraya her ne için geldiysen hatta kızını almak için olmasa bile bunun için yeterince güçlü değiller. Kızı seninle paylaşacak kadar güçlü değiller. Diem'e güzel bir hayat verdiler, Kenna. Diem mutlu ve güvende. Bu yeterli değil mi?"

Kenna'nın nefesi kesilmiş gibi görünüyordu ama göğsü inip kalkıyordu. Bir an bana baktıktan sonra kamyonetin arka tarafına yürüdü, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Bir süre kıpırdamadan durdu ama sonra yolun kenarındaki çimlere doğru yürüyerek oturdu. Dizlerini çekip sarılarak boş araziye baktı.

Ne yaptığını ya da düşünmek için zamana ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordum. Onu birkaç dakika yalnız bıraktım ama hareket etmiyor ya da ayağa kalkmıyordu, bu yüzden sonunda kamyonetten indim.

Yanına gidince hiçbir şey söylemedim. Sessizce yanına oturdum.

Trafik ve yaşam arkamızda akmaya devam ediyordu ama önümüzde büyük bir açık alan vardı, bu yüzden ikimiz de birbirimize değil dümdüz ileri bakıyorduk.

Sonunda yere bakarak çimlerin arasından küçük sarı bir çiçek kopardı. Parmaklarının arasında çevirirken kendimi onu izlerken buldum. Yavaş yavaş bir nefes aldı, bana bakmadan soluğunu bırakarak konuşmaya başladı.

"Diğer anneler bana nasıl olacağını söylemişti," dedi. "Doğum için beni hastaneye götüreceklerini ve onunla iki

gün geçireceğimi söylemişlerdi. Koca iki gün, sedece ben ve o." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "O iki günü nasıl sabırsızlıkla beklediğimi anlatamam. Beklediğim tek şey buydu. Ama erken doğdu... bilmem haberin var mı, ama prematüreydi. Altı hafta. Ciğerleri..." Kenna derin bir nefes aldı. "Doğumundan hemen sonra onu başka bir hastanedeki yenidoğan yoğun bakım ünitesine nakletmek zorunda kaldılar. İki günümü, silahlı bir gardiyan gözetiminde dinlenme odasında yalnız geçirdim. İki günüm dolunca da beni hapishaneye geri gönderdiler. Onu hiç kucağıma alamadım. Hatta Scotty'yle ikimizin meydana getirdiği insanın gözlerinin içine bile bakamadım."

"Kenna..."

"Yapma. Her ne söyleyeceksen, söyleme. İnan bana, buraya onun hayatına kabul edileceğim, hatta bir tür rol verileceğime dair saçma bir umutla gelmediğimi söylesem yalan olur. Ama ait olduğu yerde olduğunu biliyorum, bu yüzden her şey için şükrediyorum. Tek yapmama izin verilen bu bile olsa, sonunda onu görürsem minnettar olurum. Sen ya da Scotty'nin annesiyle babası bunu hak ettiğimi düşünseniz de düşünmeseniz de. "

Gözlerimi kapattım çünkü sesi yeterince acı veriyordu. Ona bakıp da konuşurken yüzündeki ıstırabı görmek durumu çok daha kötüleştiriyordu.

"Onlara son derece minnettarım," dedi. "Hiçbir fikrin yok. Tüm hamileliğim boyunca onu ne tür insanlar yetiştirecek diye endişelenmeme hiç gerek olmadı. İkisi Scotty'yi yetiştiren kişilerdi ve Scotty mükemmeldi." Birkaç saniye susunca gözlerimi açtım. Başını iki yana sallayıp doğruca bana bakarak, "Ben kötü bir insan değilim, Ledger," dedi. Sesi pişmanlık doluydu. "Buraya onu hak ettiğimi düşündüğüm için gelmedim. Sadece onu *görmek* istedim. Hepsi bu. *Bu kadar.*" Bluzunu kullanarak gözlerini silip, "Bazen Scotty bizi görseydi ne düşünürdü diye merak ediyorum,"

dedi. "Öbür dünyanın var olmadığını umuyorum çünkü varsa Scotty muhtemelen cennetteki tek üzgün insandır."

Bu sözler beni can evimden vurmuştu çünkü haklı olabileceğinden korkuyordum. Geri geldiğinden beri en büyük korkum bu olmuştu, onu Scotty'yi ölüme terk eden kadın olarak değil de Scotty'nin âşık olduğu kadın olarak görmeye başlamıştım.

Ayağa kalkıp Kenna'yı çimenlerde yalnız bıraktım. Kamyonetime gidip torpido gözünü açtım. Telefonumu alarak Kenna'nın oturduğu yere geri döndüm.

Tekrar yanına oturup önce fotoğraf uygulamamı, sonra da Diem'le ilgili çektiğim tüm videoların bulunduğu klasörü açtım. Dün akşam yemekte çektiğim en sonuncuyu açtım, oynat tuşuna basarak telefonu Kenna'ya verdim.

Bir annenin çocuğunu ilk kez görmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Diem'in ekrandaki görüntüsü Kenna'nın nefesini kesmişti. Eliyle ağzını kapatıp ağlamaya başladı. O kadar şiddetle ağlıyordu ki telefonu bacaklarının üzerine bırakıp bluzunu kullanarak gözyaşlarını silmek zorunda kaldı.

Kenna gözlerimin önünde bambaşka biri olmuştu. Sanki anne olmasına tanık oluyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilirdi.

Bu anı daha önce yaşamasına yardım etmediğim için kendimi tam bir canavar gibi hissediyordum.

Üzgünüm, Scotty.

Yol kenarındaki çimlerde otururken dört video izledi. Sürekli ağladı ama aynı zamanda pek çok kez de gülümsedi. Diem her konuştuğunda gülüyordu.

Onu eve götürürken izlemeye devam etsin diye telefonumu almadım.

Telefonumu ondan alsaydım kendimi çok kötü hissedecektim, bu yüzden onu üst kata, dairesine çıkardığımda neredeyse bir saattir video izliyordu. Çeşit çeşit duygu yaşıyordu. Gülüyor, ağlıyor, mutlu oluyor, üzülüyordu.

Telefonumu nasıl geri alacağımı hiç bilmiyordum. Almak isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Evinde o kadar uzun kalmıştım ki şimdi Kenna'nın kedisi kucağımda uyuyordu. Ben kanepenin bir ucunda, Kenna diğer ucundaydı, bir baba gibi gururla onun Diem videolarını izlemesini seyrediyordum çünkü Diem'in sağlıklı, konuşkan, eğlenceli ve mutlu olduğunu biliyordum ve Kenna'nın kızıyla ilgili tüm bunları fark etmesini izlemek hoşuma gidiyordu.

Ama aynı zamanda hayatımdaki en önemli iki kişiye ihanet ediyormuşum gibi geliyordu. Patrick'le Grace şu anda burada olduğumu ve Kenna'ya büyüttükleri çocuğun videolarını gösterdiğimi bilselerdi, muhtemelen benimle bir daha asla konuşmazlardı. Onları suçlayamazdım.

Bu durumu birine ihanet ediyormuşum gibi hissetmeyecek şekilde idare etmenin yolu yoktu. Diem'i uzak tutarak Kenna'ya ihanet ediyordum. Kenna'ya Diem'i göstererek Patrick'le Grace'e ihanet ediyordum. Henüz nasıl olduğunu tam olarak bilmesem de Scotty'ye bile ihanet ediyordum. Hâlâ bu suçluluk duygusunun nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum.

"Diem çok mutlu," dedi Kenna.

Başımı salladım. "Öyle. Çok mutlu. "

Kenna kamyonette ona verdiğim buruşuk kâğıt mendille gözlerini silerek bana baktı. "Hiç beni soruyor mu?"

"Tam olarak değil ama nereden geldiğini merak etmeye başlıyor. Geçen hafta sonu ağaçta mı yoksa yumurtada mı büyüdüğünü sordu."

Kenna gülümsedi.

"Hâlâ aile dinamiklerini tam olarak anlayamayacak kadar küçük. Şu anda hayatında ben, Patrick ve Grace varız, bu yüzden gerçekten birinin eksik olduğunu hissediyor mu bilmiyorum. Duymak istediğin bu mu bilmiyorum. Sadece gerçek bu. "

Kenna başını iki yana salladı. "Önemli değil. Aslında hayatında eksik olduğumu henüz bilmemesi kendimi iyi hissettiriyor." Bir video daha izledikten sonra istemeye istemeye telefonu bana verdi. Banyoya gitmek için kanepeden kalktı. "Lütfen daha gitme."

Başımı sallayarak hiçbir yere gitmeyeceğimi belirttim. Banyo kapısını kapatınca, Kenna'nın kedisini üstümden indirip ayağa kalktım. İçecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ağlayan Kenna olmasına rağmen son birkaç saat bir şekilde susuz kalmışım gibi hissettirmişti.

Kenna'nın buzdolabını açtım ama boştu. Tamamen boştu. Buzluğunu açtım, orası da boştu.

Kenna banyodan çıktığında boş dolaplarını gözden geçiriyordum. Evi kadar boştu.

"Henüz hiçbir şeyim yok. Üzgünüm." Utanıyor gibi söylemişti. "Bu sadece... Buraya taşınmak için elimdeki her şey gitti. Yakında maaşımı alacağım, sonunda daha iyi bir yere taşınmayı planlıyorum, bir telefon alacağım ve..."

Kendi geçimini sağlama becerisini yargıladığımı düşündüğünü anlayınca elimi kaldırdım. Ya da belki Diem için geçimi. "Kenna, önemli değil. Seni buraya getiren kararlılığa hayranım ama yemek yemen gerekiyor." Telefonumu cebime koyup kapıya yürüdüm. "Hadi. Sana yemek ısmarlayayım."

BÖLÜM YİRMİ BİR

KENNA

Diem bana benziyordu. Saçlarımız, gözlerimiz aynıydı. Hatta parmakları benim ince parmaklarımla aynıydı.

Gülüşünü ve tebessümünü Scotty'den almasına sevinmiştim. Onun videolarını izlemek, Scotty'nin tarihçesini tazeleme kursu gibiydi. Çok uzun zaman olmuştu, hapishanede yanımda hiç resmi yoktu, bu yüzden neye benzediğini unutmaya başlamıştım. Ama kızımda onu görmüştüm ve bunun için şükrediyordum.

Patrick'le Grace, Diem'e baktıklarında hâlâ kendi oğullarının bir benzerini görebildikleri için seviniyordum. Hep bana çok benzerse oğullarından iz göremeyeceklerinden endişelenmiştim.

Sonunda onu görünce kendimi farklı hissedeceğimi düşünmüştüm. İçimde bir kapanma hissi olacağını umuyordum ama sanki biri yarayı açmış gibiydi. Onu mutlu görürsem ben daha mutlu olurum diye düşünmüştüm ama tamamen bencil bir şekilde bu beni üzmüştü.

Doğurduğunuz çocuğu hiç görmeseniz bile sevmek pek zor değildi. Ancak nihayet neye benzediğini, sesini, nasıl biri olduğunu görüp sonra da uzaklaşmanın beklenmesi son derece zordu.

Ama benden tam olarak bunu yapmamı bekliyorlardı. Benden *istedikleri* buydu.

Bunun düşüncesi sanki içim sımsıkı düğümlenmiş, hepsi kopmak üzere iplerle doluymuş gibi hissettiriyordu.

Ledger haklıydı, yemeğe ihtiyacım vardı. Ama şimdi burada yemekle otururken tek yapabildiğim son birkaç saati

düşünmekti, yemek yiyebilir miydim bilmiyordum. Midem bulanıyordu, adrenalin doluydum, duygusallaşmıştım, bitkindim.

Ledger arabaya servis yapan bir yer bularak ikimize hamburger ısmarlamıştı. Bir parkın otoparkında kamyonette oturmuş yemeğimizi yiyorduk.

Beni neden herkesin içinde bir yere götürmek istemediğini biliyordum. Benimle görülmesi muhtemelen Diem'in büyükannesiyle büyükbabası tarafından pek iyi karşılanmazdı. Bu şehirde çok fazla insan tanıdığımdan değildi ama o zamanlardan tanıma ihtimali olan yeterince insan tanıyordum.

Tabii, şimdiye kadar tanıyan olmadıysa. O zamanlar birkaç iş arkadaşım vardı ve Ledger'la hiç tanışmamış olsam da Scotty'nin diğer birkaç arkadaşıyla tanışmıştım. Ve küçük bir şehir olduğu için sabıka fotoğrafıma göz gezdirecek kadar meraklı biri tarafından tanınabilirdim.

İnsanlar iyi bir dedikoduyu severlerdi ve eğer iyi olduğum bir şey varsa o da dedikodu için yem olmaktı.

Kendimden başka kimseyi suçlamıyordum. O gece paniğe kapılmasaydım her şey farklı olurdu. Ama paniğe kapılmıştım, bunlar sonuçlarıydı ve bunu kabul etmiştim. Cezamın ilk birkaç yılını verdiğim her kararı yeniden gözden geçirerek, geri dönüp ikinci bir şans elde edebilmeyi dileyerek geçirmiştim.

Ivy bir seferinde, "*Pişmanlık seni olduğun yerde takılı tutuyor,*" demişti. "*Hapishane de öyle. Buradan çıktığında, ilerlemeyi unutmamak için başlat düğmesine basmayı unutma.*"

Ama ilerlemeye korkuyordum. Ya ilerleyebilmemin tek yolu Diem'siz bir hayatsa?

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Ledger. Ona baktım, yemeğini çoktan bitirmişti. Ben hamburgerimden üç lokma bile almamıştım.

Ledger yakışıklıydı ama Scotty gibi değildi. Scotty daha ziyade sıradan bir adamdı. Ledger sıradan değildi. Ledger sıradan adamı dövebilecek birine benziyordu. Kaba sabaydı ve bar sahibi olması bu imajı hiç yumuşatmıyordu.

Ama ağzını açıp konuştuğunda göründüğü gibi değildi, en önemlisi de buydu.

"Onunla tanışmana izin vermezlerse ne olacak?" diye sordu.

Artık kesinlikle aç değildim. Sadece düşünmek bile mide bulandırıyordu. Omuz silktim. "Sanırım çekip gideceğim. Tehdit olduğumu hissetmelerini istemiyorum." Başka ne diyeceğimi bilemediğim için kendimi zorlayarak patates kızartması yedim.

Ledger soğuk çayından bir yudum aldı. Kamyonet sessizdi. Aramızda havada asılı bir özür varmış gibi geliyordu ama kime ait olduğundan emin değildim.

Ledger yerinde kıpırdanarak buna sahip çıktı. "Seni engellediğim için sana bir özür borçluymuşum gibi geliyor..."

"Sorun değil," dedim sözünü keserek. "Diem'i korumak için gerekli gördüğün şeyi yapıyordun. Kendim için ne kadar kızgın olsam da... Diem'in hayatında onu bu kadar canla başla koruyan insanlar olduğu için mutluyum."

Başını hafifçe yana eğerek bana baktı. Cevabımı düşündü, bunu gizleyerek bana ne düşündüğünü hiç belli etmedi. Başıyla yenmemiş yemeğimi işaret etti. "Aç değil misin?"

"Sanırım şu anda yemek yiyemeyecek kadar gerginim. Yemeği eve götüreceğim." Burgerimi geri kalan kızarmış patateslerle birlikte torbaya geri koydum. Torbayı katlayarak aramızdaki yere yerleştirdim. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

Başımı koltuğa yaslayıp yüzünü inceledim. "Benden nefret mi ediyorsun?" Soru ağzımdan çıkınca şaşırdım

ama kafasının nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Bazen, onun evindeyken olduğu gibi benden Scotty'nin ailesi kadar nefret ediyormuş gibi geliyordu.

Ama sonra bazen, şu an olduğu gibi, bana durumumla empati kurmuş gibi bakıyordu. Düşmanlarımın kim olduğunu ve ekibimde biri olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Sadece düşmanlarım varsa hâlâ burada ne işim vardı?

Ledger dirseğini pencere pervazına dayayıp sürücü kapısına yaslandı. Dosdoğru ileri bakarak çenesini ovuşturdu. "Scotty'nin ölümünden sonra kafamda senin hakkında bir fikir oluşturdum. Bunca yıl sanki internetteki rastgele biriydin -hakkında güçlü yargılarda bulunabileceğim ve aslını bilmeme gerek kalmadan suçu üzerine yükleyebileceğim biri. Ama şimdi yüz yüzeyken... sana hep söylemek istediklerimi söylemek isteyip istemediğimi bilmiyorum. "

"Ama hâlâ hissediyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Kenna." Yerinde kıpırdanarak dikkatini tam olarak bana çevirdi. "Barıma geldiğin o ilk gece, tanıdığım en ilgi çekici kız olduğunu düşünmüştüm. Ama ertesi gün seni Patrick'le Grace'in evinin önünde gördüğümde, tanıdığım en iğrenç insan olduğunu düşündüm."

Dürüstlüğü içimi utançla doldurmuştu. "Ya bu akşam?" diye sordum usulca.

Gözlerimin içine baktı. "Bu akşam... tanıdığım en üzgün kız olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

Sırf ağlamak istemediğim için muhtemelen son derece acı dolu görünen bir tebessümle gülümsedim. "Hepsinin ötesinde."

Onun da tebessümü neredeyse acı doluydu. "Bundan korkuyordum." Gözlerinde soru vardı. Pek çok soru. O kadar fazla soru vardı ki bunlardan kaçınmak için bakışlarımı yüzünden kaçırmak zorunda kaldım.

Ledger çöplerini topladı, kamyonetten inip bir çöp tenekesine götürdü. Bir süre kamyonetin dışında oyalandı. Yeniden şoför kapısına geldiğinde, kamyonete binmedi. Sadece kamyonetin tepesine tutunarak bana baktı. "Taşınmak zorunda kalırsan ne olacak? Planların ne? Bir sonraki adımın ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedim içimi çekerek. "O kadar ileriyi düşünmedim. Fikirlerini değiştirecekleri umudunu yitirmekten çok korkuyordum." Ama durum o yönde gitmeye başlıyor gibi geliyordu. Ve Ledger akıllarında ne olduğunu biliyordu. "Sence bana bir şans verirler mi?"

Ledger cevap vermedi. Başını evet ya da hayır diye sallamadı. Sadece soruyu bütünüyle duymazdan geldi ve kamyonete binerek otoparktan çıktı.

Beni cevapsız bırakmak da bir cevaptı.

Eve kadar yol boyu bunu düşündüm. Buna ne zaman son verebilirdim? Hayatımın belki de Diem'inkiyle kesişmeyeceğini ne zaman kabul edecektim?

Apartmanımın otoparkına geri döndüğümüzde boğazım kurumuştu, kalbim bomboştu. Ledger kamyonetten inip kapımı açmaya geldi. Ama orada öylece duruyordu. Ayaklarının üzerinde ileri geri sallanmasından bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak yere baktı.

"İyi bir görünüm değildi, biliyorsun. Annesiyle babasına, yargıca, o mahkeme salonundaki herkese... öyle görünüyordun ki..." Cümlesini bitiremedi.

"*Ne* gibi görünüyordum?"

Gözleri gözlerimle birleşti. "Pişmanlık duymuyormuş gibi."

Bu sözlerle soluğum kesildi. *Pişmanlık duymadığımı nasıl düşünebilirlerdi?* Kesinlikle yıkılmıştım.

Tekrar ağlamaya başlayacakmışım gibi geliyordu ve bugün yeterince ağlamıştım. Sadece kamyonetinden inmem gereki-

yordu. Çantamla yiyeceklerimi aldım, Ledger kamyonetten inebilmem için kenara çekildi. Ayaklarım yere değince nefes almaya çalışarak yürümeye başladım, az önce söylediklerine nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve cevap vermedim.

Bu yüzden mi kızımı görmeme izin vermiyorlardı? *Umursamadığımı* mı sanıyorlardı?

Beni takip eden ayak seslerini duyabiliyordum ama bu beni merdivenlerden çıkıp evime girene kadar daha da hızlı yürümeye zorlamıştı. Eşyalarımı tezgâha koydum, Ledger evimin kapısında duruyordu.

Lavabonun yanındaki tezgâhın kenarını kavrayarak az önce söylediklerini düşünmeye başladım. Sonra odada aramızdaki mesafeden ona baktım. "Scotty başıma gelen en güzel şeydi. Pişmanlık duymuyor değildim. Konuşamayacak kadar yıkılmıştım. Avukatlarım bana bir açıklama beyannamesi yazmam gerektiğini söylediler ama haftalardır uyuyamamıştım. Kâğıda tek bir kelime bile yazamadım. Beynim, öyle bir hâldeydi ki..." Elimi göğsüme bastırdım. "*Paramparça* olmuştum, Ledger. Buna inanmalısın. Kendimi savunamayacak ya da hayatıma ne olacağını umursayamayacak kadar paramparça olmuştum. Duygusuz değildim, *kırılmıştım.*"

Yine oluyordu. Gözyaşları. Bu lanet gözyaşlarından çok bıkmıştım. Yüzümü ondan başka tarafa çevirdim çünkü onun da bıktığından emindim.

Kapının kapandığını duydum. *Gitmiş miydi?* Arkama döndüm ama Ledger evimin içinde duruyordu. Yavaş yavaş yanıma yürüyüp tezgâhta yanıma yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturarak ayak ayak üstüne atıp bir an sessizce yere baktı. Tezgâhtan daha önce kullandığım peçeteyi aldım.

Ledger bana baktı. "Kime faydası olacak?" diye sordu.

Daha fazla açıklama bekledim çünkü bana ne sorduğunu bilmiyordum.

"Diem'in velayetini seninle paylaşmak zorunda kalmanın Patrick veya Grace'e bir faydası olmaz. Yaşamlarına duygusal olarak başa çıkabileceklerinden emin olmadığım bir stres getirecektir. Diem... ona faydası olur mu? Çünkü şu anda hayatında birilerinin eksik olduğundan haberi bile yok. Zaten ebeveyn olarak gördüğü iki kişi ve *onların* onu seven tüm ailesi var. Ayrıca ben varım. Eğer senin ziyaret etmene izin verilirse, evet, büyüdüğünde bu onun için bir anlam ifade edebilir. Ama şu anda... ve nefretle davranmıyorum Kenna... ama Scotty öldüğünden beri kurmak için çok uğraştıkları huzurlu yaşamı değiştirirsin. Varlığının Patrick'le Grace'e getireceği stresi, ondan ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, Diem de hissedecektir. O hâlde... Diem'in hayatına girmen kime fayda sağlar? Senden başka?"

Sözleriyle göğsümün sıkıştığını hissettim. Bunları söylediği için ona kızdığımdan değil haklı olmasından korktuğum içindi.

Ya hayatı bensiz daha iyi olmuşsa? Ya benim varlığım sadece bir taciz olacaksa?

Ledger Patrick'le Grace'i herkesten daha iyi tanıyordu ve benim yarattıkları güzel dinamiği değiştireceğini söylüyorsa ben kim oluyordum da bunu tartışacaktım?

Az önce söylediklerinden zaten korkuyordum ama sözlerin ondan gelmesi acı veriyor ve utandırıyordu. Haklıydı. Burada olmam bencillikti. Bunu biliyordu. *Onlar* da bunu biliyordu.

Buraya kızımın hayatındaki bir boşluğu doldurmak için gelmemiştim. Kendi hayatımdaki boşluğu doldurmaya gelmiştim.

Ağlamamaya çalışarak sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Buraya geri dönmemem gerektiğini biliyorum.

Haklısın. Ama öylece kalkıp gidemem. Buraya gelmek için her şeyimi harcadım ve şimdi sıkışıp kaldım. Gidecek hiçbir yerim ve oraya gidecek param yok çünkü market sadece yarı zamanlı."

Empati ifadesi yüzüne geri dönmüştü ama susuyordu.

"Madem beni burada istemiyorlar, giderim. Sadece zaman alacak çünkü param yok ve bu şehirdeki her işyeri geçmişim yüzünden beni geri çevirdi."

Ledger tezgâhtan uzaklaştı. Ellerini başının arkasında birleştirerek birkaç adım attı. Para istediğimi düşünmesini istemiyordum. Bu konuşmanın en utandıran sonucu bu olurdu.

Ama bana para teklif ederse geri çevireceğimden emin değildim. Gidişimi ödeyecek kadar gitmemi istiyorlarsa iyice rezil olmadan buna bir son verir giderdim.

"Sana cuma ve cumartesi geceleri sekiz saat iş verebilirim." Teklif ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuş gibi görünüyordu. "Sadece mutfak işi. Çoğunlukla bulaşıklar. Ama barın arkasında kalman gerekiyor. Orada çalıştığını kimse öğrenemez. Landryler sana yardım ettiğimi öğrenirse..."

Bu fırsatı beni şehirden daha hızlı çıkarmak için sunduğunun farkındaydım. Bana bir iyilik yapmıyordu; Patrick'le Grace'e iyilik yapıyordu. Ama nedenini düşünmemeye çalışıyordum. "Kimseye söylemem," dedim çabucak. "Yemin ederim."

Ledger'ın yüzündeki tereddütlü ifade pişmanlığını yansıtıyordu. Boş ver diyecek gibi görünüyordu, bu yüzden geri adım atmadan aceleyle teşekkür etim. "Cuma ve cumartesi günleri saat dörtte işten çıkıyorum."

Başını sallayarak, "İçeri arka kapıdan gir," dedi. "Soran olursa, adının Nicole olduğunu söyle. Diğer çalışanlara da bu adı söyleyeceğim."

"Tamam."

Sanki hayatının en büyük hatasını yapmış gibi başını iki yana salladıktan sonra sokak kapısına gitti. "İyi geceler," dedi ama sesi kısık çıkmıştı. Sonra arkasından kapıyı kapattı.

Ivy ayak bileklerime sürtünüyordu, eğilip aldım. Göğsüme çekip sarıldım.

Ledger işi beni şehirden uzaklaştırmak için teklif etmiş olabilirdi ama kanepemde gülümseyerek oturuyordum çünkü bugün kızımın yüzünü görme fırsatım olmuştu. Günün geri kalanı ne kadar iç karartıcı olursa olsun, sonunda beş yıldır dua ettiğim bir şeyden biraz olsun nasibimi almıştım.

Defterimi alıp Scotty'ye yazdığım en önemli mektubu yazmaya başladım.

Sevgili Scotty,
İkimize de benziyor ama senin gibi gülüyor.
Her bakımdan mükemmel.
Onunla tanışamadığın için çok üzgünüm.
Sevgiler,
Kenna

BÖLÜM YİRMİ İKİ

LEDGER

Kenna her an gelebilirdi. Roman onu işe aldığım geceden beri izinliydi, bu yüzden onu uyarma şansım olmamıştı. Ama kararımı verdiğim andan beri onu işe alma konusunda fikrimi değiştirip değiştirmemeyi düşünüyordum.

Roman az önce gelmişti ve Kenna dört buçukta geleceğini söylemişti, gafil avlanmaması için konuyu ona açmanın tam zamanıydı.

Gece boyunca yeterince garnitür sağlamak için limon ve portakal dilimliyordum. Roman daha barın arkasına geçmemişti ki, "Mahvoldum," dedim. "Kenna'yı işe aldım," demek istemiştim ama bana ikisi aynı anlamdaymış gibi geliyordu.

Roman kuşkuyla bana baktı.

Bu konuşmayı meyve dilimlerken yapamazdım, bu yüzden parmağımı kesmeden bıçağı bıraktım. "Kenna'yı işe aldım. Yarı zamanlı ama kim olduğunu kimse bilemez. Diğer elemanların yanında ona Nicole de." Bıçağı tekrar aldım çünkü şu anda Roman'ın yüzündeki ifadeye bakmaktansa limonlara bakmayı tercih ediyordum.

"Hmm. Vay be. *Neden?*"

"Uzun hikâye."

Anahtarlarıyla telefonunu bara bırakıp bir tabure çektiğini duydum. "İyi ki ikimiz de gece yarısına kadar çalışıyoruz. Başla anlatmaya."

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için barın kenarına gidip mutfağa göz attım. Henüz kimse gelmemişti, ona market otoparkında olanları, Diem videolarını gösterdiğimi, sonra onu hamburger yemeye götürdüğümü, bir şe-

kilde onun için üzüldüğümü ve şehirden çıkmasına yardım etmek için ona iş teklif ettiğimi kısaca anlattım.

Tüm hikâyeyi anlatırken Roman hiç konuşmamıştı.

"Arka tarafta kalmasını, müşterilerden uzak durmasını istedim," dedim. "Grace veya Patrick'in burada çalıştığını öğrenme riskini göze alamam. Gelmelerinden endişe duymuyorum; buraya hiç gelmiyorlar. Yine de arka tarafta kalmasını istiyorum. Bulaşıkları yıkayıp Aaron'a yardım edebilir."

Roman güldü. "Yani barda değil arkada duran bir barmen yardımcısı mı işe aldın?"

"Orada onu meşgul edecek çok iş var."

Roman'ın telefonuyla anahtarlarını bardan aldığını duydum. Mutfağa açılan çift kapıdan kaybolmadan hemen önce, "Bir daha lanet kekler hakkında tek kelime duymak istemiyorum," dedi.

Sokağın aşağısındaki evli fırıncıya takıntılı olmasının Kenna'ya şehirden daha çabuk çıkması için iş vermemden biraz farklı olduğunu belirtemeden çekip gitmişti.

Birkaç dakika sonra arkaya açılan kapılar açıldı, Roman, "Yeni elemanın az önce geldi," dedi.

Mutfağa girdiğimde Kenna bir elinde çantası, diğer eliyle bileğini tutmuş sokak kapısının yanında duruyordu. Gergin görünüyordu ama farklıydı. Ruj falan sürmüştü. Bilemiyordum ama odaklanabildiğim tek yer dudaklarıydı, bu yüzden boğazımı temizleyip bakışlarımı ondan kaçırdım ve gelişigüzel bir şekilde, "Selam," dedim.

"Selam," dedi.

Çalışanların vardiya sırasında eşyalarını koydukları bir dolabı işaret ettim. "Çantanı şuraya koyabilirsin."

Onun için bir önlük aldım, elimden geldiğince profesyonel davranıyordum. "Sana hızlı bir tur attırayım." Ona mutfağı gezdirirken sessizce beni takip etti. Bulaşıkları yı-

kadıktan sonra nasıl istifleyeceğini anlattım. Malzeme deposunda kısa bir tur attırdım. Ofisimin yerini gösterdim. Ara sokağa çıkararak hangi çöp bidonunun bizim olduğunu gösterdim.

Sokak kapısına geri döndüğümüzde Aaron yaklaştı. Beni Kenna'yla sokakta dikilirken görünce duraksadı.

"Aaron, bu Nicole. Mutfakta sana yardım edecek."

Aaron gözlerini kısarak Kenna'yı tepeden tırnağa süzdü. "Mutfakta yardıma ihtiyacım var mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kenna'ya baktım. "Hafta sonları sınırlı bir yemek menümüz var ama Aaron hepsini hallediyor. Yardıma ihtiyacı olursa yanında ol yeter."

Kenna başını sallayarak Aaron'a elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Aaron tokalaşmaya karşılık verdi ama hâlâ şüpheyle bana bakıyordu.

Kenna'ya baktım, kapıyı işaret ederek Aaron'la biraz yalnız kalmak istediğimi belirttim. Dikkatimi Aaron'a verdim. "En fazla birkaç hafta burada olacak. Bir iyiliğe ihtiyacı vardı."

Aaron elini kaldırdı. "Bu kadarı yeter, patron." Omzumu sıkarak yanımdan geçip içeri girdi.

Kenna'yı bir geceliğine meşgul etmek için göstermem gereken her şeyi göstermiştim. Ve artık Aaron vardı. Onunla ilgilenirdi.

Arka kapıdan geçip onu tekrar görmek zorunda kalmak istemiyordum, bu yüzden ön kapıdan geçtim. Bu gecenin büyük kısmını Razi'yle Roman halledecekti çünkü benim gitmem gerekiyordu. Kenna'yı işe alarak bu gece gelmesini söylediğimde, önceden planlarım olduğunu ve vardiyasının çoğunda burada olmayacağımı söylememiştim.

"Dokuz gibi dönerim," dedim Roman'a. "Resitalden sonra onlarla yemeğe gideceğim."

Roman başını salladı. "Mary Anne sorular soracak," dedi. "Yeğenini barmen yardımcısı olarak işe almamızı istiyordu. Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Mary Anne'e sadece Kenna'nın... Nicole'ün geçici olduğunu söyle yeter. Tek bilmesi gereken bu."

Roman başını iki yana salladı. "Bunu iyice düşünmemişsin, Ledger."

"Çok düşündüm."

"Belki, ama yanlış kafayla düşünmüşsün."

Sözlerini duymazdan gelerek oradan ayrıldım.

Diem birkaç ay önce dans dersi almaya karar vermişti. Grace Diem'in aslında danstan *hoşlanmadığını*, en iyi arkadaşı dans dersi aldığı için istediğini söylüyordu.

Bu akşamki resitalini gördükten sonra dansa pek tutkusu olmadığı açıktı. Her taraftaydı. Dans sınıfına bir saniye bile dikkat ettiğinden emin değildim çünkü diğer tüm çocuklar en azından rutine uymaya çalışırken, Diem sahnede ileri geri koşarak en sevdiği film *Muhteşem Şovmen*'den hareketler yapıyordu.

Tüm seyirciler gülüyordu. Grace'le Patrick utanmışlardı ama gülmemeye çalışıyorlardı. Bir ara Grace eğilerek, "O filmi bir daha seyretmemeli," diye fısıldadı.

Elbette, ben de video çekiyordum.

Diem'i filme aldığım tüm süre boyunca alttan alta Kenna'ya gösterme duygusu taşıyordum. Ama Diem'in anılarını paylaşma hakkı bana ait değildi. Kenna'nın birkaç gün önce yolun kenarında nihayet Diem'i izlediğini görmek ne kadar iyi hissettirse de bunu unutmamam gerekiyordu.

Yasal olarak ve haklı olarak, Diem'le alakalı tüm kararları Patrick'le Grace alıyordu. Yakınımdan birinin yapmamasını açıkça istediğim hâlde Diem hakkında bilgi

paylaştığını öğrenseydim çok kızardım. Ve o kişiyi hemen hayatımdan çıkarırdım.

Patrick ve Grace'le bu riski göze alamazdım. Kenna'ya bu işi vererek zaten arkalarından yeterince iş çeviriyordum.

"Artık dans etmek istediğimi sanmıyorum," dedi Diem. Üstünde hâlâ mor streç dans kıyafeti vardı ama şimdi önüne eritme peyniri damlıyordu. Bölmede benimle aynı tarafta olduğu için üstünü sildim.

"Henüz dansı bırakamazsın," dedi Grace. "Şimdiden üç aylık parasını ödedik."

Diem yeni şeyler denemeyi seviyordu. Denediği her şeyi bırakma isteğine olumsuz bir kişilik özelliği olarak bakmıyordum. Yapabildiği her sporu denemek istemesinin güç göstergesi olduğunu düşünüyordum.

"Şu kılıçlı şeyi yapmak istiyorum," dedi Diem, çatalını havada ileri geri sallayarak.

"Eskrim mi?" diye sordu Patrick. "Bu şehirde eskrim dersi yok."

"Ledger bana öğretebilir," dedi Diem.

"Kılıcım yok benim. Zamanım da yok. Senin T-ball takımına zaten koçluk yapıyorum."

"T-ball bir cehennem," dedi Diem.

Gülerken az kalsın boğuluyordum.

"Böyle söyleme," diye fısıldadı Grace.

"Roman öyle dedi," diye karşılık verdi Diem. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Tuvaletler oturduğumuz yerin görüş alanındaydı, bu yüzden Diem masanın altına kayıp bölmeden dışarı fırladı. Tuvalet kapısına yürürken Grace onu dikkatle izliyordu. Diem'in arkasından kilitleyebileceği tek bölmeli bir tuvaletti, Grace'in onu takip etmemesinin tek nedeni buydu.

Grace genellikle Diem'e tuvalete kadar eşlik ederdi ama Diem son zamanlarda bağımsız olmak istiyordu. Artık

Grace'i tuvaletin dışında bekletiyordu, bu yüzden bu restorana geldiğimizde, her zaman tuvaletlere yakın oturmak istiyorduk, böylece Grace, bir yandan Diem'e göz kulak olurken bir yandan da işleri kendi başına yapmasına izin verebiliyordu.

Patrick konuşmaya başladığında, Grace'in yarı dikkatinin hâlâ tuvalet kapısında olduğunu söyleyebilirdim. "Diem'in annesi hakkında yasaklama talebinde bulunduk."

Kendimi tutup tepki göstermedim ama zordu. Sözleri bir lokma yemek ve üstüne bir yudum suyla yuttum. "Neden?"

"Yapmaya karar verdiği her şeye hazırlıklı olmak istiyoruz," dedi Patrick.

"Ama ne yapmaya çalışacak ki?" Grace'in hızla başını kaldırmasından belki de bunu söylememem gerektiğini anlayabiliyordum. Ancak bir yargıç, sırf başvuruldu diye bir yasaklama emri çıkarır mıydı? Bir yasaklama emrinin onaylanması için Kenna'nın varlığından daha fazlası gerektiğini düşünüyordum.

Grace, "Marketin otoparkında peşimize düştü," dedi. Kendimi güvende hissetmiyorum, Ledger."

Ah. Bunu unutmuştum, ama gene de en başta hepimizin bu çıkmaza girmesi benim hatammış gibi bir şekilde onu savunma ihtiyacı hissediyordum.

"Grady'yle konuştuk," dedi Patrick. "Yargıcın hızlandırmasını sağlayabileceğini ve muhtemelen bu hafta tebliğ edileceğini söyledi."

Söylemek istediğim çok şey vardı ama şimdi zamanı değildi. Bunu söylemek için *doğru zamanın* ne zaman olduğunu hiç bilmiyordum. Ya da bir şey söylememin gerekip gerekmediğini.

Bir içki daha aldım ve haberlerine cevap vermedim. İhanet titreşimleri yaymamaya çalışarak sessizce oturdum. Çünkü şu anda kesinlikle öyleydim. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

"Konuyu değiştirelim," dedi Grace, masaya geri dönen Diem'i izlerken. "Annen nasıl Ledger? Şehirdeyken onunla konuşamadım bile."

"İyi. Yellowstone'a gidiyorlar, bu yüzden muhtemelen geri dönerken şehre uğrarlar."

Diem Grace'in kucağına tırmanırken, "Onu görmeyi çok isterim. Onlar buradayken bir yemek planlayalım," dedi Grace.

"Ona haber veririm."

Grace, Diem'e patates kızartması uzatarak, "Tarih yaklaşıyor. Nasıl hissediyorsun?" dedi.

Gözlerimi iki kez kırpıştırdım. Scotty'yle ilgili bir şeyden bahsetmediğini biliyordum ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Leah?" dedi Grace. "Düğün iptal mi?"

"Ha. Şu." Omuz silktim. "Ben iyiyim. O da iyi. Böylesi daha iyi."

Grace biraz somurttu. Leah'yı her zaman severdi ama gerçek Leah'yı pek iyi tanıdığını sanmıyordum. Leah kötü biri değildi. Öyle olduğunu düşünseydim, ona evlenme teklif etmezdim.

Diem için yeterince iyi değildi ve Grace bunu bilseydi, fikrimi değiştiririm umuduyla konuyu gündeme getirip durmak yerine nişanı iptal ettiğim için bana teşekkür ederdi.

"Ev nasıl gidiyor?" diye sordu Patrick.

"İyi. Sanırım taşınmaya hazır olmasına sadece birkaç ay kaldı."

"Şimdiki evini ne zaman satışa çıkarıyorsun?"

Bunun düşüncesi koltuğuma biraz daha gömülmeme neden oldu. Evi satışa çıkarmak pek çok nedenden ötürü kendimden bir parçayı satmak gibi gelecekti. "Henüz bilmiyorum."

"Taşınmanı istemiyorum," dedi Diem.

Bu sözler beni tam can evimden vurmuştu.

"Ama gidip yeni evinde onunla kalacaksın," dedi Grace onu rahatlatmaya çalışarak. "Uzağa gitmeyecek."

"Şimdiki evini seviyorum," dedi Diem somurtarak. "Oraya tek başıma yürüyebiliyorum."

Diem ellerine bakıyordu. Uzanıp onu Grace'in kucağından almak, sarılarak onu asla bırakmayacağımı söylemek istiyordum ama bu yalan olurdu.

Keşke Diem daha küçükken o evi inşa etmeye karar vermeden önce altı ay bekleseydim. Grace'le Patrick'in büyüttükleri küçük kızın sanki kendiminmiş gibi hayatıma ve kalbime sızacağını bilmek için altı ay yeterli olurdu.

"Diem iyi olacak," dedi Grace beni rahatlatmak için. Şu an yüzümdeki ifadeyi deşifre ediyor olmalıydı. "Yirmi dakikalık mesafe. Pek bir şey değişmeyecek."

Diem'e baktım, bana bakıyordu, gözlerinde yaş gördüğüme yemin edebilirdim. Ama ben daha emin olamadan gözlerini kapatıp Grace'in kucağına kıvrıldı.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

KENNA

Ledger'ın imzalamam için bıraktığı evraktan bana marketin ödediğinden çok daha fazla ücret ödediğini öğrenmiştim.

Bu nedenle ve doğam gereği, bütün gece eşek gibi çalıştım. Her şeyi yeniden düzenledim. Kimse gerek olduğunu söylememişti ama bulaşıkları bana geri dönüşlerinden daha hızlı yıkıyor, kirli bulaşıklar arasında rafları, depoyu, dolaplardaki tüm tabakları yeniden düzenliyordum.

Beş yıllık pratiğim vardı. Ledger'a mutfak deneyimimden bahsetmemiştim çünkü bundan bahsetmek hep tuhaf geliyordu ama hapisteyken mutfakta çalışmıştım. Birkaç düzine bar müdavimi yüzlerce kadınla karşılaştırıldığında çocuk oyuncağıydı.

İlk başta Aaron'la buraya sıkışıp kalmanın nasıl bir duygu olacağından emin değildim çünkü tıknaz omuzları, koyu renk, etkileyici kaşlarıyla ürkütücü görünüyordu. Ama oyuncak ayı gibiydi.

Ledger birkaç yıl önce kapıları açtığından beri burada çalıştığını söylemişti.

Aaron evli ve dört çocuk babasıydı, iki işte birden çalışıyordu. Hafta içi lisede bakım onarım, cuma ve cumartesileri burada mutfak işleri. Artık bütün çocukları büyümüş ve evden ayrılmıştı ama karısıyla yıllık tatile çıkarak Ekvador'daki ailesini ziyaret etmeyi sevdiklerini, maaş çeklerini biriktirdiği için bu işe devam ettiğini söylüyordu.

Çalışırken dans etmeyi seviyor, bu yüzden hoparlörleri açık tutuyordu ve bağırarak konuşuyordu. Genelde di-

ğer çalışanlardan bahsettiği için eğlenceliydi. Bana Mary Anne'in yedi yıldır biriyle çıktığını, birlikte ikinci bir çocukları olacağını ama adamın soyadından nefret ettiği için onunla evlenmeyi reddettiğini anlattı. Roman'ın sokağın aşağısındaki fırının sahibi evli bir kadına takıntılı olduğunu, bu yüzden işe sürekli kek getirdiğini söyledi.

Tam diğer barmen Razi hakkında bir şeyler anlatmak üzereydi ki biri mutfak kapısından içeri girip, "Vay canına," dedi. Arkama dönünce garson kız Mary Anne'i mutfakta etrafına bakınırken buldum. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Başımı salladım.

"Şu ana kadar nasıl bir karmaşa olduğunu fark etmemiştim. Vay be. Ledger geri döndüğünde acele kararından etkilenecek."

Ledger'ın gittiğini fark etmemiştim bile. Ön tarafı göremiyordum ve barmenlerden hiçbiri arkaya mutfağa gelmemişti.

Mary Anne elini karnına koyarak buzdolabına yürüdü. Beş aylık kadar görünüyordu. Bir Tupperware kutusu açıp bir avuç üzüm domates aldı. Ağzına bir tane atıp, "Sadece domatese aşeriyorum. Marinara sos. Pizza. Ketçap," dedi. Bana da bir tane ikram etti ama başımı iki yana salladım. "Domates midemi ekşitse de yemeden duramıyorum. "

"Bu ilk mi?" diye sordum.

"Hayır, iki yaşında bir oğlum var. Bu da erkek. Senin hiç çocuğun var mı?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi hiçbir zaman bilemiyordum. Hapishaneden çıktığımdan beri pek gündeme gelmemişti ama birkaç kez gündeme geldiğinde, genellikle var deyip hemen konuyu değiştiriyordum. Ama burada kimsenin soru sormasını istemiyordum, bu yüzden başımı iki yana sallayıp ona odaklanmaya devam ettim. "Adını ne koyacaksın?"

"Daha emin değilim." Bir domates daha yedikten sonra kutuyu buzdolabına geri koydu. "Senin hikâyen ne?" diye sordu. "Buralarda yeni misin? Evli misin? Biriyle görüşüyor musun? Kaç yaşındasın?"

Gelen her soruya farklı yanıtım vardı, bu yüzden başımla onayladım, başımı iki yana salladım ve soru yağmuru bittiğinde kafam yaylı oyuncak bebek gibi görünmeye başlamıştı.

"Şehre yeni taşındım. Yirmi altı yaşındayım. Bekârım."

Kuşkuyla baktı. "Ledger bekâr olduğunu biliyor mu?"

"Sanırım."

"Hah," dedi. "Belki de bu açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

Mary Anne ve Aaron bakıştılar. "Ledger'ın seni neden işe aldığını. Merak ediyorduk."

"Beni neden mi işe aldı? Sence sebep ne, öğrenmek istiyorum." "Bunun olumsuz bir şekilde meydana geldiğini söylemiyorum," dedi, "ama elemanlarımız iki yıldan fazladır burada çalışıyor. Ledger daha fazla yardım gerektiğinden hiç söz etmedi, bu yüzden benim teorime göre seni Leah'yı kıskandırmak için işe aldı."

"Mary Anne." Aaron adını uyarıymış gibi söylemişti.

Mary Anne ona kulak asmadı. "Ledger bu ay evlenecekti. Düğünün iptal edilmesini sorun etmiyor gibi davranıyor ama son zamanlarda canını sıkan bir şey var. Garip davranıyor. Sonra sen iş başvurusunda bulunuyorsun ve yardıma ihtiyacımız bile yokken seni anında işe alıyor, öyle mi?" Omuz silkti. "Akla yatkın geliyor. Sen muhteşemsin. Ledger'ın kalbi kırık. Sanırım boşluğu dolduruyor. "

Aslında hiç akla yatkın gelmiyordu ama Mary Anne'in meraklı bir tip olduğu hissine kapılmıştım ve buradaki varlığımı daha fazla merak etmesine yol açacak bir şey söylemek istemiyordum.

"Onu duymazdan gel," dedi Aaron. "Mary Anne domates kadar dedikoduya da aşeriyor."

Mary Anne güldü. "Doğru. Saçma konuşmaları seviyorum. Bir kastım yok, sadece canım sıkılıyor."

"Düğünü neden iptal oldu?" diye sordum. Anlaşılan bu mutfaktaki tek meraklı kişi o değildi.

Mary Anne omuz silkti. "Bilmiyorum. Leah, eski sevgilisi, herkese birbirlerine uygun olmadıklarını söylemiş. Ledger bu konuda konuşmuyor. Tam bir kapalı kutu."

Roman çifte kapıdan başını uzatınca Mary Anne'ın ilgisini çekti. "Öğrenci birliğindeki çocukların sana ihtiyacı var, Mary Anne."

Mary Anne gözlerini devirerek, "Off. Üniversiteli çocuklardan nefret ediyorum. Bahşiş konusunda berbatlar," dedi.

Aaron vardiyamda üç saat sonra mola vermemi önerince arka sokaktaki basamaklara oturarak geçirmeye karar verdim. Mola verip vermeyeceğimden ya da bu gece hangi saatler arasında çalışacağımdan emin değildim, bu yüzden evvelce marketten ayrılmadan önce yanıma biraz cips ve bir şişe su almıştım.

Arka sokak daha sessizdi, ama yine de müzik sesini duyabiliyordum. Mary Anne daha önce tekrar laflamaya gelmiş, çalışırken müziği bastırmak için kulaklarıma kâğıt havlu parçaları sokuşturduğumu görmüştü. Ona yalan söyleyerek kolayca migrenim tuttuğunu söylemiştim, ama aslında çoğu müzikten nefret ediyordum.

Her şarkı hayatımdaki kötü bir şeyi hatırlatıyordu, bu yüzden hiç şarkı duymamayı tercih ediyordum. Yarın bana bir çift kulaklık getirebileceğini söylemişti. Şu ana kadar bu işin sevmediğim tek yanı müzikti. Bu konu hapishanede iyiydi –pek müzik duymuyordum.

Roman arka kapıyı açıp da beni merdivenlerde bulunca bir an şaşırmış gibi göründü, ama sokağın diğer tarafına yürüyüp bir kovayı ters çevirdi. Üstüne oturup bacaklarını uzatarak dizine baskı uyguladı. "İlk gecen nasıl geçiyor?" diye sordu.

"İyi." Roman'ın yürürken topalladığını fark etmiştim, şimdi de sanki acı çekiyormuş gibi bacağını esnetiyordu. Bunun yeni bir sakatlanma olup olmadığını bilmiyordum ama öyleyse, işleri bu gecekinden daha ağırdan alması gerekebilir diye düşünüyordum. Roman barmendi; barmenler hiç oturmuyorlardı. "Bacağını mı incittin?"

"Eski bir yaralanma. Hava durumuna göre alevleniyor." Pantolon paçasını yukarı çekip uzun yara izini gösterdi.

"Of. Nasıl oldu bu?" Roman binanın yan tarafındaki tuğlaya sırtını dayadı. Profesyonel futbol sakatlığı."

"Sen de mi profesyonel futbol oynadın?"

"Ben Ledger'dan farklı bir takımda oynadım. Broncos'ta oynamaktansa ölmeyi tercih ederim." Dizini işaret etti. "Bu bir buçuk yıl içinde oldu. Futbol kariyerimi bitirdi."

"Vay. Çok üzüldüm."

"İş kazası."

"Nasıl oldu da burada Ledger'la çalışmaya başladın?"

Beni dikkatle süzdü. "Aynı şeyi ben de sana sorabilirim."

Gayet makuldü. Roman hikâyemin ne kadarından haberdardı bilmiyordum ama Ledger burada kim olduğumu bilen tek kişinin o olduğunu söylemişti. Bunun her şeyi bildiği anlamına geldiğinden emindim.

Kendimden bahsetmek istemiyordum.

Neyse ki buna gerek olmadı çünkü Ledger her zamanki park yerine girerken sokak kamyonetinden gelen ışıkla doldu. Her nedense Roman bu anı içeriye kaçarak beni burada yalnız bırakmak için kullandı.

Roman'ın ortadan kaybolması ve Ledger'ın dönüşüyle gerilmiştim. Dışarıda merdivenlerde oturduğum için utanmıştım. Ledger kamyonunun kapısını açar açmaz, "Çalışıyordum. Yemin ederim. Tam mola verdiğim sırada sen geldin," dedim.

Ledger kamyondan inerken açıklamam gereksizmiş gibi gülümsedi. Bu tebessüme neden fiziksel bir tepki vermiştim bilmiyordum ama içimde bir karmaşa yaratmıştı. Onun varlığı sanki gergin bir enerjiyle uğulduyormuşum gibi her zaman tenimin altında bir uğultu yaratıyordu.

Belki de Ledger kızımla tek bağlantım olduğu içindi. Belki gece gözlerimi her kapattığımda bu sokakta aramızda geçenleri düşündüğüm içindi. Belki de artık patronum olduğu ve bu işi gerçekten kaybetmek istemediğim içindi. Burada hiçbir şey yapmıyordum, birden kendimi zavallı bir pislik gibi hissetmiştim.

Burada olmaması hoşuma gitmişti. Daha rahattım.

"Bu gece nasıl gidiyor?" İçeri girmek için hiç acelesi yokmuş gibi kamyonetine yaslandı.

"İyi. Herkes iyi davrandı."

Buna inanmıyormuş gibi kuşkuyla baktı. "Mary Anne bile mi?"

"Pekâlâ. *Bana* iyi davrandı. Ama senin hakkında biraz saçmaladı." Şaka yaptığımı anlasın diye gülümsedim. Ama Mary Anne beni sadece güzel bulduğu ve eski sevgilisini kıskandırmaya çalıştığı için işe aldığını ima etmişti. "Leah kim?"

Ledger başını geriye kamyonete bırakarak inledi. "Leah'yı hangisi gündeme getirdi? Mary Anne mi?"

Başımı salladım. "Senin için bu ay evlenecekti dedi."

Ledger rahatsız olmuş görünüyordu ama rahatsız oldu diye bu konuşmayı kısa kesecek kişi ben olmayacaktım. Bu konuda konuşmak istemiyorsa mecbur değildi. Ama

öğrenmek istiyordum, bu yüzden bir cevap bulması umuduyla bekledim.

"Geriye dönüp baktığımda gerçekten çok aptalcaydı," dedi. "Tüm ayrılık meselesi. Henüz sahip olmadığımız çocuklar hakkında tartıştık."

"Ve bu, nişanınızı mı bitirdi?"

Başını salladı. "Evet."

"Tartışma neydi?"

"Bana gelecekteki çocuklarımı Diem'i sevdiğimden daha çok sevip sevmeyeceğimi sordu. Ben de hayır, hepsini aynı seveceğim dedim."

"Bu onu kızdırdı mı?"

"Diem'le bu kadar zaman geçirmem onu rahatsız ediyordu. Bir gün kendi ailemizi kurduğumuzda, Diem'e daha az, ailemize daha çok zaman ayırmam gerektiğini söyledi. Bu bir aydınlanma gibi oldu. Diem'i benim gibi gelecekteki potansiyel aileye dahil etmediğini fark ettim. Ondan sonra, sanırım... bir şekilde bitirdim."

Neden ayrılmalarının daha ciddi bir sebepten olmasını beklediğimi bilmiyordum. İnsanlar genelde çıkarımlar yüzünden ayrılmazlardı fakat kendi mutluluğunu Diem'in mutluluğuna bağlı görmesi ve buna saygı duymayan birine razı olmaması Ledger hakkında çok şey anlatıyordu.

"Leah korkunç bir cadıya benziyor." Yarı şakayla söyleyince Ledger güldü. Ama bunu düşündükçe daha fazla sinirleniyordum. "Cidden ama. Diem'in henüz var olmayan çocuklarla aynı sevgiye layık olmadığını düşündüğüne göre boş ver onu."

"Kesinlikle. Herkes ondan ayrıldığım için deli olduğumu düşündü ama benim için bu, ileride karşılaşacağımız tüm olası sorunların habercisiydi." Bana gülümsedi. "Senin aşırı korumacı bir anne olmana bak. Şimdi kendimi o kadar da deli hissetmiyorum."

Bunu söyler söylemez –beni Diem'in annesi olarak kabul edince– yüzüm düştü. Basit bir cümleydi ama ondan duymak çok şey ifade ediyordu.

Ağzından yanlışlıkla kaçmış olsa bile.

Ledger doğrulup kamyonetini kilitledi. "İçeri girsem iyi olur; otopark hıncahınç dolu görünüyordu."

Bu gece birkaç saatliğine ne yapacağını söylememişti, fakat içimden bir ses Diem'le bir şeyler yaptığını söylüyordu. Ama bir randevu da olabilirdi ki bu neredeyse sinirimi bozmuştu. Kendi kızımın hayatında olmama izin verilmiyordu ama Ledger kiminle çıkmaya karar verirse onun hayatında oluyordu, bu da hangi kız olursa olsun otomatik olarak kıskanmama yol açıyordu.

En azından Leah olmayacaktı.

Cehenneme kadar yolu vardı.

Roman bir kasa dolusu bardak getirip benim için lavabonun yanına koydu. "Ben çıkıyorum," dedi. "Ledger beklemenin sakıncası yoksa seni eve bırakacağını söyledi. Yarım saatlik bir işi kaldı."

"Teşekkürler," dedim Roman'a. Önlüğünü çıkarıp geceleri diğer tüm çalışan önlüklerinin konduğu bir sepete attı. "Bunları kim temizliyor?" Bunun benim işim olup olmadığını bilmiyordum. Hatta tüm işimin neyi kapsadığını bile bilmiyordum. Ledger gece boyunca beni eğitmek için gelmemişti ve diğer herkes ara sıra yapabileceğim işleri belirtiyordu, bu yüzden elime geçen her şeyi yapıyordum.

"Üst katta çamaşır ve kurutma makinesi var," dedi Roman.

"Barın bir katı daha mı var?" Hiç merdiven görmemiştim.

Sokağa açılan kapıyı işaret etti. "Merdivenlere erişim dışarıda. Alanın yarısı depo, diğer yarısı çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bulunan bir stüdyo daire."

"Bunları yukarı götürüp yıkamam gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bunu genellikle sabahları yapıyorum. Ben orada yaşıyorum." Tam sepete atmak için gömleğini çıkardığı sırada mutfağa Ledger girdi.

Roman gömleksizdi, üstünü değiştirip sokak kıyafetlerini giyerken Ledger dosdoğru bana bakıyordu. Kıyafetini değiştirirken Roman'a bakıyormuşum gibi göründüğünü biliyordum ama aktif bir konuşma yapıyorduk. Ona bakmıyordum çünkü bir an üstsüz kalmıştı. Önemli değildi ama utanmıştım, bu yüzden arkamı dönüp kalan bulaşıklara odaklandım.

Roman'la Ledger duyamadığım bir şeyler konuştular ama Roman'ın Ledger'a iyi geceler dileyerek oradan ayrıldığını duymuştum. Ledger barın ön tarafına giderek gözden kayboldu.

Yalnızdım ama böylesini tercih ediyordum. Ledger beni rahatlatmaktan ziyade geriyordu.

İşimi bitirip son bir kez her şeyi sildim. Saat gece yarısını yarım saat geçmişti fakat Ledger'ın işini bitirmesine ne kadar kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona zahmet vermek istemiyordum ama eve yürüyemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden arabayı bekledim.

Eşyalarımı alıp kendimi yukarı, tezgâha çektim. Defterimle kalemimi çıkardım. Scotty'ye yazdığım mektupların ne işime yarayacağını bilmesem de içimi rahatlatıyordu.

Sevgili Scotty,

Ledger bir pislik. Bu belli oldu. Demek istediğim, adam kitapçıyı bara çevirmiş. Hangi canavar bunu yapar?

Fakat... tatlı bir yanı da olduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de bu yüzden ikiniz yakın arkadaştınız.

"Ne yazıyorsun?"

Sesini duyunca defterimi hızla kapattım. Ledger bana bakarak önlüğünü çıkarıyordu. Defterimi çantama sokuşturup mırıldandım. "Hiç."

Meraklı bakışlarla başını yana eğdi. "Yazmayı sever misin?"

Başımı salladım.

"Kendin için daha sanatsal mı, yoksa bilimsel mi olduğunu söylersin?"

Tuhaf bir soruydu. Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım sanatsal. Neden?"

Ledger temiz bir bardak alıp lavaboya yürüdü. Su doldurup bir yudum içti. "Diem'in müthiş bir hayal gücü var. Hep bunu senden alıp almadığını merak ediyordum."

Kalbim gururla doldu. Diem hakkında küçük haberler vermesine bayılıyordum. Ayrıca hayatındaki birinin hayal gücünü takdir ettiğini öğrenmek de hoşuma gidiyordu. Küçükken canlı bir hayal gücüm vardı ama annem bunu bastırmıştı. Ivy bu yönümü tekrar açmam için beni cesaretlendirene kadar birinin gerçekten desteklediğini hissetmemiştim.

Scotty olsa desteklerdi ama sanat yönümü bildiğini bile sanmıyordum. Benimle bu yönüm hâlâ derin bir uykudayken tanışmıştı.

Ama artık uyanmıştı. Ivy'nin sayesinde. Hep yazıyordum. Şiirler yazıyordum, Scotty'ye mektuplar, ete kemiğe bürüneceğini hiç bilmediğim kitap fikirleri yazıyordum. Aslında beni kendimden kurtaran şey yazmak olabilirdi.

"Çoğunlukla sadece mektup yazıyorum." Söyler söylemez pişman olmuştum ama Ledger bu itirafa tepki vermedi.

"Biliyorum. Scotty'ye mektuplar." Su bardağını yanındaki masaya koyarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ona mektup yazdığımı nereden biliyorsun?"

"Birini gördüm," dedi. "Merak etme, okumadım. Çantanı dolabından aldığımda sayfalardan birini gördüm."

Kâğıt tomarını görüp görmediğini merak ettim. Göz atmış olabileceğinden endişelenmiştim ama okumadığını söylemişti, nedense ona inanıyordum.

"Scotty'ye kaç mektup yazdın?"

"Üç yüzden fazla."

İnanamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı, sonra bir şey gülümsemesine neden oldu. "Scotty yazmaktan nefret ederdi. Raporlarını yazmam için bana para verirdi."

Bu beni güldürdü, birlikteyken bir iki ödevini ben yapmıştım.

Scotty'yi benim gibi birçok yönden tanıyan biriyle konuşmak tuhaftı. Doğrusu bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Scotty'yi beni ağlatmak yerine güldürecek şekilde düşünmek iyi gelmişti.

Keşke Scotty'nin benimle birlikte olduğu zamanlar dışındaki hâlini daha fazla tanısaydım.

"Diem bir gün büyüyüp yazar olabilir. Sözcükler uydurmayı seviyor," dedi Ledger. "Bir şeye ne dendiğini bilmiyorsa bunun için bir sözcük icat ediyor."

"Ne gibi?"

"Güneş ışığı," dedi. "Kaldırımlardaki çizgiler var ya? Nedendir bilmiyoruz ama onlara yamalar diyor."

Bu beni gülümsetti ama kıskançlığa kapılmama neden olmuştu. Onu Ledger gibi tanımak istiyordum. "Başka neler var?" Sesim daha alçaktı çünkü titrekliğini gizlemeye çalışıyordum.

"Geçen gün bisiklete biniyordu ve ayakları pedallardan durmadan kayıyordu. 'Ayaklarımın fırtlaması durmayacak,' dedi. Ona *fırtlamanın* ne anlama geldiğini sordum, parmak arası terlik giydiğinde ayaklarından çıkması demek olduğunu söyledi. Ve *sırılsıklam* sözcüğünün 'çok' demek olduğunu düşünüyor. 'Sırılsıklam yoruldum,' veya, 'Sırılsıklam acıktım,' diyor."

Buna gülemeyecek kadar acı çekiyordum. Zoraki gülümsedim ama sanırım Ledger tanımama izin verilmeyen kızım hakkındaki hikâyelerin beni ikiye böldüğünü hissetmişti. Gülümsemeyi bırakarak lavaboya gidip bardağı yıkadı. "Hazır mısın?"

Başımı sallayarak masadan yere atladım.

Eve giderken, "Mektupları ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiç," dedim hemen. "Sadece yazmayı seviyorum."

"Mektuplar neyle ilgili?"

"Her şey. Bazen hiçbir şey." Pencereden dışarı baktığım için yüzümdeki gerçeği okuyamıyordu. Ama içimdeki bir şey ona dürüst davranmak istememe yol açıyordu. Ledger'ın bana güvenmesini istiyordum. Kanıtlayacağım çok şey vardı. "Mektupları derleyip bir gün kitap yapmayı düşünüyorum."

Bu onu duraksatmıştı. "Mutlu son olacak mı?"

Hâlâ pencereden bakarak, "Hayatımla ilgili bir kitap olacak, bu yüzden nasıl olabileceğini göremiyorum. "

Ledger gözlerini yoldan ayırmadan, "Mektuplardan herhangi biri Scotty'nin öldüğü gece olanlardan bahsediyor mu?" diye sordu.

Sorusuyla yanıtım arasında zaman geçti. "Evet. Biri bahsediyor."

"Okuyabilir miyim?"

"Hayır."

Ledger'ın gözleri bir an gözlerime çevrildi. Sonra önüne bakarak benim sokağıma dönmek için sinyal lambasını açtı. Bir park yerine girerek kamyonetini çalışır durumda bıraktı. Hemen inmeli miydim yoksa aramızda söylenecek bir şeyler var mıydı bilmiyordum. Elimi kapı koluna koydum.

"İş için teşekkür ederim."

Ledger başparmağıyla direksiyona vurarak başını salladı. "Bunu hak ettin diyebilirim. Binayı aldığımdan bu yana

mutfak hiç bu kadar düzenli olmamıştı, üstelik sadece bir vardiya çalıştın."

İltifatı iyi gelmişti. Bunu sindirerek ona iyi geceler diledim.

Kamyonetten indiğimde geriye ona bakmayı ne kadar istesem de önüme odaklandım. Geri geri giderek parktan çıkmasını duymayı bekledim ama yapmaması apartmanıma kadar yürürken beni izlediğini düşündürdü.

İçeri girer girmez Ivy hemen yanıma geldi. Kucağıma aldım, ışıkları sönük bırakarak pencereye gidip dışarı baktım.

Ledger kamyonetinde öylece oturmuş daireme bakıyordu. Hemen sırtımı pencerenin yanındaki duvara yasladım. Sonunda motora hız vererek geri geri park yerinden çıktığını duydum.

"Ivy," diye fısıldadım başını kaşıyarak. "Ne yapıyoruz biz?"

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

LEDGER

"Ledger!"

Ekipmanı toplarken başımı kaldırıp baktım ve hemen daha hızlı toparlanmaya başladım. Anne grubu bana doğru yürüyordu. Böyle grup hâlinde bana geldiklerinde hiçbir zaman iyi olmuyordu. Dört kişilerdi, her birinde arkalarında çocuklarının isimleri yazan sandalyeler vardı. Ya bana çocuklarıyla yeterince oynamadığımı söyleyeceklerdi ya da beni bekâr arkadaşlarından birine ayarlamaya çalışacaklardı.

Oyun alanına baktım, Diem hâlâ orada, iki arkadaşıyla kovalamaca oynuyordu. Grace ona göz kulak oluyordu, çantadaki son şapkayı aldım ama artık dikkatimi çekmeye çalıştıklarını fark etmemiş gibi davranmak için çok geçti.

Önce Whitney konuştu. "Diem'in annesinin geri geldiğini duyduk."

Onunla kısa bir göz teması kurdum ama Kenna'nın şehirde olduğunu bilmelerine herhangi bir şaşkınlık göstermemeye çalıştım. Hiçbiri Scotty'yle çıktığı kısa sürede Kenna'yı gerçekten tanımamıştı. Bu kadınların hiçbiri Scotty'yi tanımıyordu bile.

Ama Diem'i ve beni tanıyorlar, hikâyeyi biliyorlardı. Bu yüzden gerçeğe hak kazandıklarını düşünüyorlardı. "Bunu nereden duydun?"

"Grace'in iş arkadaşı teyzeme söylemiş," dedi annelerden biri.

"Geri dönecek cesareti gösterdiğine inanamıyorum," dedi Whitney. "Grady, Grace'le Patrick'in yasaklama emri talep ettiklerini söyledi."

"Öyle mi?" Aptalı oynuyordum çünkü ne kadar bildiğimi onlara belli etmekten daha iyiydi. Sadece daha fazla soru soracaklardı.

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Whitney.

"Bunu konuşmuştuk. Yapıp yapmadıklarından emin değildim."

"Onları suçlayamam," dedi. "Ya Diem'i almaya çalışırsa?"

"Bunu yapmayacaktır," dedim. Çantayı kamyonete atıp bagajı çarparak kapattım.

"Yapması beni hiç şaşırtmazdı," dedi Whitney. "Bağımlılar çılgınca şeyler yapıyorlar."

"O bir bağımlı değil," dedim fazlasıyla sertçe. Fazlasıyla çabuk. Whitney'nin gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordum.

Keşke Roman da bu maçta olsaydı. Bugün gelememişti, oysa genellikle anne grubundan kaçış bahanem o oluyordu. Bazıları Leah'yla arkadaş olduğu için ona saygıları nedeniyle benimle doğrudan flört etmiyorlardı. Ama Roman yasak bölge değildi, bu yüzden genelde ortaya çıktıklarında kurtlara onu kurban bırakıyordum.

"Grady'ye selamımı söyleyin." Onlardan uzaklaşıp Grace'le Diem'e doğru yürüdüm.

Böyle durumlarda Kenna'yı nasıl savunacağımı bilmiyordum. *Savunmalı mıydım* bilmiyordum. Ama onun hakkında en kötüsünü düşünmeye devam etmelerine izin vermek ters geliyordu.

Kenna'ya bugün onu alacağımı söylememiştim ama bara gitmek için yola çıkıp da marketteki vardiyasının bitmek üzere olduğunu fark edene kadar ben de bilmiyordum.

Otoparka girdim, daha iki dakika bile geçmeden dışarı çıktı. Kamyonetimi fark etmemişti. Yola doğru yürüyünce otoparktan geçerek yolunu kestim.

Kamyonetimi gördü, yolcu kapısını gösterince yemin ederim yüzünü ekşitti. Kapıyı açarak, "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Beni götürmek zorunda değilsin. Benim için yürümek sorun değil."

"Top sahasından yeni ayrıldım; yolumun üzerindeydi."

Çantasını aramıza koyup emniyet kemerini taktı. "Diem T-ball'da iyi mi?"

"Evet. Ama oyundan arkadaşlarıyla takılmak kadar hoşlandığını sanmıyorum. Ama sabretse oldukça iyi olurdu sanırım."

"T-ball'dan başka ne yapıyor?"

Kenna'yı merak ettiği için suçlayamazdım. Onunla şimdiden pek çok şey paylaşarak kendimi bu duruma ben sokmuştum ama şimdi anneler kafama bir şüphe tohumu ekmişlerdi.

Ya sadece Diem'in programını öğrenmek için sorduysa? Diem'in faaliyetleri hakkında ne kadar çok şey bilirse gidip onu alması o kadar kolay olurdu. Bunu düşündüğümde bile kendimi suçlu hissediyordum ama Diem hayattaki bir numaralı önceliğimdi, bu yüzden biraz fazla korumacı hissetmesem kendimi daha da kötü hissederdim.

"Üzgünüm," dedi Kenna. "Sana cevaplamaktan hoşlanmadığın sorular sormamalıyım. Bu bana düşmez."

Yola çıkarken penceresinden dışarı bakıyordu. Parmaklarını esnetip uyluklarını tuttu. Diem de parmaklarıyla aynı şeyi yapıyordu. Hiç tanışmamış iki insanın bu kadar çok benzer özellikleri olması inanılmazdı.

Kamyonetin içi çok gürültülüydü ve onu uyarmam gerekiyormuş gibi hissediyordum, bu yüzden hızlanırken camımı kapattım. "Sana yasaklama emri çıkarmışlar."

Göz ucuyla bana baktığını gördüm. "Ciddi misin?"

"Evet. Evrak teslim edilmeden önce sana haber vermek istedim."

"Bunu neden yapsınlar ki?

"Sanırım markette olanlar Grace'i korkuttu."

Başını iki yana sallayarak tekrar pencereden dışarı baktı. Barın arkasındaki sokağa gelene kadar başka bir şey konuşmadı.

Kamyonetime biner binmez moralini bozarak onu bu gece başarısızlığa hazırlamışım gibi geliyordu. Vardiyasından hemen önce yasaklama emrinden bahsetmemeliydim ama bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordum. Doğrusu yasaklama emrini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı, Diem'le aynı şehirde olması Landrylerin emir çıkartması için yeterli olmuştu.

"Dans dersi alıyor," dedim Diem'le alakalı az önceki sorusuna cevap olarak. Kamyonetimi park yerine koyup resital videosunu çıkardım. "Dün gece gittiğim yer. Diem'in resitali vardı." Telefonu Kenna'ya verdim.

İlk birkaç saniye ifadesiz bir yüzle izledikten sonra kahkahalara boğuldu.

Diem'in videolarını izlerken Kenna'nın yüzünü izlemekten hoşlanmak hiç hoşuma gitmiyordu. Bu bana bir şeyler yapıyordu. Muhtemelen hissetmemem gereken duyguları uyandırıyordu. Ama bu duyguyu seviyor, Kenna'yla Diem'in gerçek hayatta ilişkilerine tanık olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

Kenna yüzünde koca bir tebessümle videoyu üç kez izledi. "Diem korkunç!"

Bu beni güldürdü. Sesinde genelde olmayan bir neşe vardı, Diem Kenna'nın hayatının bir parçası olsaydı bu neşenin her zaman olup olmayacağını merak ettim.

"Dans etmeyi seviyor mu?" diye sordu Kenna.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Resital bittikten sonra dansı bırakıp 'şu kılıçlı şeyi' yapmak istediğini söyledi."

"Eskrim mi?"

"Her şeyi denemek istiyor. Her zaman. Ama hiçbir şeye sabretmiyor çünkü sıkılıyor ve bir sonraki şeyin daha ilginç olacağını düşünüyor."

"Sıkılmanın zeka belirtisi olduğunu söylüyorlar," dedi Kenna.

"Çok akıllı bir kız, bu yüzden bu mantıklı. "

Kenna gülümsedi ama telefonumu bana geri verirken gülümsemesi soldu. Kapıyı açtı, arka kapıya doğru yürüyünce ben de ona uydum.

Onun için arka kapıyı açtığımda Aaron karşıladı. "Selam patron," dedi. "Selam Nic."

Kenna yanına gidip elini kaldırdı. Tek vardiyadan çok daha uzun süredir tanışıyorlarmış gibi beşlik çaktılar.

Roman, elinde bir tepsi boş şişeyle arka tarafa yürüdü. Bana başını salladı. "Nasıl geçti?"

"Kimse ağlamadı, kimse kusmadı," dedim. T-ball'da başarılı bir günü bununla değerlendiriyorduk.

Roman Kenna'nın dikkatini çekti. "Glutensiz yapmıştı. Üçünü senin için buzdolabına koydum."

"*Teşekkür ederim*," dedi Kenna. Bu, Kenna'daki Diem'le hiç ilgisi olmayan ilk heyecan belirtisiydi. Neden bahsettiklerini hiç bilmiyordum. Dün gece birkaç saatliğine gitmiştim ve buradaki herkesle kişisel ilişkiler geliştirmişe benziyordu.

Peki her neden bahsediyorlarsa Roman neden onun için üç tane almıştı?

Kenna'yla Roman'ın yakınlaşması düşüncesine neden hafif bir içgüdüsel tepki veriyordum? Roman ona asılır mıydı? Hatta kıskanmaya hakkım var mıydı? Dün gece bara döndüğümde aynı saatte mola veriyorlardı. Roman bunu kasten mi yapmıştı?

Tam bunları düşünürken Mary Anne vardiyası için geldi. Kenna'ya gürültü önleyiciye benzeyen bir çift kulaklık uzattı. Kenna, "Hayatımı kurtardın," dedi.

"Evde fazladan bir kulaklığım olduğunu biliyordum," dedi Mary Anne. Yanımdan geçerken, "Selam patron," diyerek ön tarafa yöneldi.

Kenna kulaklıkları boynuna astıktan sonra önlüğünü bağladı. Kulaklıklar bir şeye takılı değildi ve Kenna'nın telefonu yoktu. Kulaklıklarla nasıl müzik dinleyecek diye şaşırmıştım.

"Bunlar ne için?" diye sordum.

"Müzik sesini bastırmak için."

"Müzik duymak istemiyor musun?"

Yüzünü lavaboya döndüyse de bocalama ifadesini görmeden önce değildi. "Müzikten nefret ediyorum. "

Müzikten nefret mi ediyordu? Öyle miydi gerçekten? "Müzikten neden nefret ediyorsun?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Çünkü üzücü." Kulaklıkla kulaklarını kapatıp lavaboya su akıtmaya başladı.

Beni ayakta tutan tek şey müzikti. Müzikle bağlantı kuramamayı hayal bile edemezdim ama Kenna haklıydı. Şarkıların çoğu aşk ya da kayıpla ilgiliydi, muhtemelen Kenna'ya herhangi bir ortamda sindirmesi inanılmaz zor geliyor olmalıydı.

Onu işleriyle bırakıp kendi işlerime başlamak için ön tarafa gittim. Henüz açmamıştık, bu yüzden bar boştu. Mary Anne ön kapının kilidini açarken Roman'ın yanında duruyordum. "Üç ne?"

Bana baktı. "Ha?"

"Kenna için buzdolabına üç tane bir şey koyduğunu söylemiştin."

"*Nicole*," diye düzeltti, odanın karşısındaki Mary Anne'e bakarak. "Ve keklerden bahsediyordum. Ev sahibesi gluten yiyemiyormuş, onun suyuna gitmeye çalışıyor. "

"Neden?"

"Bilmiyorum, elektrik faturasıyla alakalı bir şey." Roman bana yan yan baktıktan sonra uzaklaştı.

Kenna'nın herkesle iyi geçinmesine sevinmiştim ama içimde dün geceki vardiyamın büyük bölümünde gittiğim için hafif bir pişmanlık vardı. Hepsinin Kenna'yı benim tanımadığım bir şekilde tanıdığını hissediyordum. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum.

Kalabalık gelmeden önce birkaç şarkı başlatmak için müzik kutusuna giderek seçtiğim her şarkıyı analiz ettim. Binlerce şarkıya erişimi olan dijital bir müzik kutusuydu ama Kenna'ya bir şekilde Scotty veya Diem'i hatırlatmayacak birkaç şarkı bulmanın bütün gecemi alacağını fark etmiştim.

Kenna haklıydı. Neticede hayatında iyi hiçbir şey yoksa, konusu ne olursa olsun, hemen hemen her şarkı iç karartıcı olurdu.

Ruh hâlime uyması için şarkıları karışık koydum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

KENNA

Maaşımı almıştım. Azdı ve ödeme günü hesaplamasına göre sadece kısmi bir haftalıktı, ancak sonunda yeni bir telefon almaya yetmişti.

Apartmanımın dışındaki piknik masasında oturmuş uygulamalara göz atıyordum. Uygulamaları bugün markette açmıştım, bu vardiyamla bardaki gece vardiyam arasında birkaç saatim vardı, bu yüzden dışarıda vakit geçiriyordum. Açık havada geçireceğim zamanın beş yıl katı bir şekilde planlanmış ve sınırlı olduğu düşünüldüğünde, olabildiğince fazla D vitamini almaya çalışıyordum. Vücudumun arayı kapatması için muhtemelen D vitamini takviyesi almalıydım.

Park yerine bir araba girdi, başımı kaldırınca ön koltuktan Leydi Diana'nın bana çılgınca el salladığını gördüm. Çoğu gün farklı vardiyalarda çalışmamız talihsizlikti. İşe annesiyle gidip gelmeyi isteyebilsem güzel olurdu ama benim çalışma saatlerim Leydi Diana'nınkinden daha uzundu. Ledger beni birkaç kez götürüp getirmişti ama geçen cumartesi gecesi ikinci vardiyamdan sonra beni evime bıraktığından beri onu hiç görmemiştim.

Lady Diana'nın annesiyle hiç karşılaşmamıştım. Benden biraz daha büyük görünüyordu, belki otuzlu yaşların ortalarındaydı. Gülümsedi, yanıma gelene kadar çimlerde Leydi Diana'yı takip etti. Leydi Diana elimdeki telefonu işaret etti. "Telefonu var benim neden telefonum yok?"

Annesi yanıma oturdu. "O yetişkin," dedi annesi bana bakarak. "Merhaba. Ben Adeline."

Kendimi nasıl tanıtacağımı hiç bilmiyordum. Her iki işimde de Nicole'düm ama Leydi Diana'ya kendimi ilk kez Kenna olarak tanıtmıştım, ayrıca ev sahibesi Ruth'a da Kenna olarak tanıtmıştım. Bu eninde sonunda beni yakalayacaktı, bu yüzden yalanı bir şekilde gerçeğe dönüştürmenin yolunu bulmam gerekiyordu.

"Kenna," dedim. "Ama Nicole olarak tanınıyorum." Böylesi iyiydi. Bir bakıma yalandı. Bir bakıma gerçekti.

"Bugün işte yeni bir erkek arkadaşım oldu," dedi bana Leydi Diana. Enerji doluydu, parmak uçlarında zıplıyordu. Annesi inledi.

"Öyle mi?"

Leydi Diana başını salladı. "Adı Gil, bizimle çalışıyor, kızıl saçlı adam, benden kız arkadaşı olmamı istedi. Benim gibi Down sendromlu ve video oyunlarını seviyor, sanırım onunla evleneceğim."

"Yavaş ol," dedi annesi. Leydi Diana hepsini ara vermeden tek bir cümlede söylemişti, bu yüzden annesinin konuşurken mi, yoksa düğün planlarında mı yavaşlamasını söylediğinden emin değildim.

"İyi biri mi?" diye sordum.

"PlayStation'ı var."

"Ama iyi biri mi?"

"Bir sürü Pokémon kartı var."

"Ama iyi biri mi?" diye tekrarladım.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ona sormam lazım."

Gülümsedim. "Evet. Öyle yap. Sadece sana iyi davranan insanlarla evlenmelisin."

Adeline bana baktı. "Bu çocuğu tanıyor musun? *Gil?*" Adını küçümseyerek söylemişti, bu beni güldürdü.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ama onu gözden ayırmayacağım." Leydi Diana'ya baktım. "Ve iyi biri olduğundan emin olacağım."

Adeline rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim." Ayağa kalktı. "Pazar günü öğle yemeğine geliyor musun?"

"Ne yemeği?"

"Anneler Günü için burada küçük bir öğle yemeği yiyoruz; Leydi Diana'ya seni davet etmesini söylemiştim."

Bu kutlamadan bahsedilince acı çekiyordum. Bunu düşünmemeye çalıştım. Hapishanenin dışında ve Diem'le aynı şehirde ilk kez deneyimleyecektim.

Leydi Diana, "Kenna'nın kızı kaçırılmış, bu yüzden onu davet etmedim," dedi.

Hemen başımı iki yana salladım. "Kızım kaçırılmadı. Ben sadece... bu uzun hikâye. Şu anda velayeti bende değil." Çok utanmıştım. Adeline anlayabilirdi.

"Merak etme, öğle yemeği burada yaşayan herkes için," dedi Adeline. "Genellikle Ruth için davet yapıyoruz çünkü çocukları çok uzakta yaşıyor."

Daveti kabul edersem bana baskı yapmayacağımı düşündüğümden başımı olumlu anlamda salladım. Böylece Leydi Diana'nın neden kızımın kaçırıldığını söylediğini açıklamak zorunda kalmayacaktım. "Ne getirebilirim?"

"Biz hallettik," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Uzaklaşmaya başladı ama sonra arkasına döndü. "Aslında fazladan masası ve birkaç sandalyesi olan tanıdığın biri var mı? Sanırım daha fazla oturacak yere ihtiyacımız olacak."

Hayır demek istiyordum çünkü Ledger'dan başka kimseyi tanımıyordum. Ama benim bu kadar yalnız olduğumu düşünmesini istemiyordum, bu yüzden başını sallayıp, "Etrafta bir soruşturayım," dedim.

Adeline sonunda benimle tanışmanın güzel olduğunu söyleyerek kendi dairelerine doğru yürüdü ama Leydi Diana geride kaldı. Annesi gidince telefonuma uzandı. "Oyun oynayabilir miyim?"

Telefonu ona verip çimlere piknik masasının yanına oturdu. Ward'daki vardiyam için hazırlanmam gerekiyor-

du. "Gidip üstümü değiştireceğim. Ben geri dönene kadar telefonumla oynayabilirsin." Leydi Diana başını salladı ama bana bakmadı.

Bir araba parası biriktirebilmeyi, artık işe yürümek zorunda kalmamayı çok isterdim ama sadece taşınmak ve Landryleri rahatlatmak için para biriktirme mecburiyeti finansal planlarımı ortadan kaldırıyordu.

Bara erken gittim ama arka kapı kilitli değildi.

Geçen hafta burada çalıştıktan sonra yapmam gerekenler konusunda kendime güveniyordum. Önlüğümü takıp lavabonun suyunu hazırlamaya başlarken Roman arka tarafa geldi.

"Erkencisin," dedi.

"Evet. Trafiğin ne kadar kötü olacağından emin değildim." Roman güldü. Arabam olmadığını biliyordu.

"Ledger beni işe almadan önce bulaşıkları kim yıkıyordu?" diye sordum.

"Herkes. Boş zamanımız olduğunda hepimiz işe koyulurduk ya da gecenin sonuna kadar bekler ve temizlik için dönüşümlü olarak geç saatlere kadar kalırdık." Önlüğünü aldı. "Bundan sonra bir eleman talebinden vazgeçeceğimizden şüpheliyim. Bar kapandığında gidebilmek gerçekten güzel. "

Acaba Roman pozisyonumun geçici olduğunu biliyor muydu? Muhtemelen biliyordu.

"Bu gece yoğun olacak," diye uyardı. "Bugün finallerin son günüydü. İçimde üniversiteli çocukların akınına uğrayacağımıza dair bir his var."

"Mary Anne buna bayılacak." Kutuya sıvı sabun doldurdum. "Hey. Hızlı bir soru." Ona döndüm. "Pazar günü apartmanımda öğle yemeği var. Fazladan bir masa gerekiyor. Sizde var mı burada?"

Roman başıyla tavanı işaret etti. "Yukarıda depoda var sanırım." Telefon ekranına baktı. "Açılışımıza daha vakit var. Gidip kontrol edelim."

Suyu kapatıp peşinden arka sokağa yürüdüm. Cebinden bir halka anahtar çıkararak anahtarları karıştırdı. "Dağınıklığın kusuruna bakma," dedi, kapıya bir anahtar sokarak. "Kavruk biri olursa diye burayı genellikle biraz daha temiz tutarım ama uzun zaman oldu." Kapıyı çekip açınca iyi aydınlatılmış bir merdiven boşluğu ortaya çıktı.

"Kavruk nedir?" diye sordum peşinden daireye giderken. Son basamaktan sonra merdiven boşluğu kıvrılıyor ve kapı, barın arka mutfağı büyüklüğünde bir alana açılıyordu. Aslında aynı kat planıydı ama bir yaşam alanı hâline getirilmişti.

"Gecenin sonunda geride kalan, kimsenin sahiplenmediği sarhoşlara kavruk diyoruz. Bazen ayılıp da gidecekleri yeri hatırlayana kadar onları buradaki kanepeye koyarız." Işığı yaktı, ilk gördüğüm şey kanepe oldu. Eski ve yıpranmıştı, şöyle bir bakınca rahat olduğu anlaşılıyordu. Geniş iki kişilik bir yatağın birkaç adım ötesinde bir sehpa, üzerinde düz ekran bir televizyon vardı.

Bir mutfak ve barın önündeki sokağa bakan penceresiyle küçük bir yemek odası bulunan kullanışlı bir daireydi. Benimkinin iki katı büyüktü ve aslında biraz albeniliydi.

"Çok sevimli." Duvarın kenarına dizilmiş en az otuz kahve fincanı görünce mutfaktaki tezgâhı işaret ettim. "Kahveye mi, yoksa sadece kahve fincanlarına mı tiryakisin?"

"Bu uzun bir hikâye." Roman yine anahtarlarını karıştırdı. "Bu kapının arkasında depo var. Son baktığımda bir masa vardı ama söz veremem." Anahtarı çevirip kapıyı açtığında duvara dikey olarak istiflenmiş iki adet iki metrelik masa göründü. Birini çıkarmasına yardım ettim. "İkisi de lazım mı?"

"Biri yeterli." Masayı kanepeye dayadık, kapıyı kapatıp kilitledi.

Aşağıya götürmek için ikimiz birer ucundan kaldırdık. "Masayı şimdilik merdivenin dibinde bırakıp bu gece daha sonra Ledger'ın kamyonetinin arkasına atabiliriz," dedi.

"Harika. Teşekkür ederim."

"Ne tür bir öğle yemeği bu?"

"Herkesin yemek getirdiği bir grup daveti." Anneler Günü için olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Günü kutluyormuşum gibi görünebilirdi ve yargılanmak istemiyordum.

Roman yargılayıcı biri gibi görünmüyordu. Aslında iyi birine benziyordu ve o kadar yakışıklıydı ki Ledger'la öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeseydim muhtemelen ona farklı bir gözle bakardım.

Ledger'ınkine bakma isteği duymadan başka bir erkeğin dudaklarına bakamıyordum. Onu hâlâ bara girdiğim ilk gece kadar çekici bulmak hiç hoşuma gitmiyordu. Başka birine ilgi duymak çok daha kolay olurdu. Herhangi başka biri.

Roman masayı merdivenlerin dibine diklemesine yerleştirdi. "Sandalye lazım mı?"

"Sandalye. Kahretsin. Evet." Sandalyeler aklıma gelmemişti. Roman yukarı yönelince onu takip ettim. "Peki Ledger'la birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Beni futbol oynarken sakatlayan oydu."

Merdivenlerin tepesinde durdum. "Futbol kariyerini bitirdi ve şimdi... arkadaşsınız öyle mi?" Bu gidişatın nasıl oluştuğunu takip edebildiğimdem emin değildim.

Roman depo kapısının kilidini tekrar açarken beni dikkatle süzdü. "Bu hikâyeyi gerçekten bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Birkaç yıldır biraz meşguldüm."

Roman usulca güldü. "Evet. Sanırım öyle. Sana özet olarak anlatayım." Kapıyı açıp sandalyeleri almaya baş-

ladı. "Sakatlanmadan sonra diz ameliyatı olmak zorunda kaldım," dedi Roman. "Çok acı çekiyordum. Ağrı kesici haplara bağımlı oldum ve futbol liginde kazandığım her kuruşu bağımlılığım için harcadım." Kapının önüne iki sandalye koyup iki sandalye daha aldı. "Hayatımı iyice mahvettim diyelim. Haber Ledger'a ulaşınca izimi arayıp bulmuş. Dizime yaptığı sadece kaza olmasına rağmen sanırım kendini biraz sorumlu hissetti. Ama herkes çekildiğinde Ledger geldi. İhtiyaç duyduğum yardımı almamı sağladı."

Bana verdiği onca bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. "Oh. Vay canına."

Roman altı sandalyeyi de duvara istiflediktan sonra kapıyı kapattı. Roman dördünü, ben ikisini aldım ve yeniden aşağı indik. "Ledger iki yıl önce rehabilitasyondan çıktığımda bana bir iş vererek bu daireyi kiraladı." Sandalyeleri duvara dayadıktan sonra dışarı çıktık. "Doğrusu nasıl başladığını bile hatırlamıyorum ama ayık kaldığım her hafta dönümünde bana bir kahve kupası veriyordu. Hâlâ her cuma bana kupa veriyor ama şimdi bunu sadece pislik yapmak için yapıyor çünkü artık yapmadığımı biliyor."

Doğrusu bu çok güzeldi. "Umarım kahve seviyorsundur."

"Kahveyle yaşıyorum. Kahve içmeseydim yakınımda olmak istemezdin." Roman'ın gözleri arkamdaki bir şeye takılmıştı. Arkamı dönünce Ledger'ın kamyonetiyle barın arka kapısı arasında durduğunu gördüm. Dikkatle bize bakıyordu.

Roman benim gibi duraklamadı. Barın arka kapısına doğru yürümeye devam etti. "Kenna pazar günü yapacağı bir şey için bir masa ve birkaç sandalye ödünç alıyor. Merdivenlerin dibine koyduk. Gitmeden önce al onları."

"*Nicole,*" dedi Ledger Roman'ı düzelterek.

"Nicole. Her neyse," dedi Roman. "Unutma. Masa. Sandalyeler. Eve götürmek." Barda gözden kayboldu.

Ledger bir süre yere baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ne tür bir şey için masaya ihtiyacın var?"

Ellerimi arka ceplerime soktum. "Sadece pazar günü bir öğle yemeği. Benim apartmanda." Daha fazla açıklama istiyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu.

"Pazar Anneler Günü."

Başımı sallayıp kapıya doğru yürümeye başladım. "Evet. Günü kendi kızımla kutlayamayacağıma göre evimde annelerle kutlayabilirim." İçeri girerken sesim kısılmıştı. Biraz suçlayıcı konuşmuş olabilirdim. Kapı arkamdan güm diye kapandı, doğruca lavaboya gidip suyu açtım. Mary Anne'in geçen hafta ödünç verdiği kulaklıkları aldım ama bu sefer nihayet aldığım telefonuma taktım. Vardiyayı geçirmek için bir sesli kitap yüklemiştim.

Ledger binaya girdiğinde boynuma vuran hafif bir esinti hissettim. Birkaç saniye bekledikten sonra nerede olduğunu ve ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden baktım.

Ön tarafa doğru yürüyor, sürekli ileriye bakıyordu. Takındığı dikkatli ifadeyle ne düşündüğünü anlayamıyordum. Ledger'ın ilk gece çalışırken gördüğüm ifadelerinden pek çoğunu görmüyordum. O gece barın arkasında esnek ve tasasız görünmüştü. Ama kim olduğumu öğrendiği andan beri benim yanımda katı görünüyordu. Sanki düşüncelerini anlamayayım diye elinden geleni yapıyor gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

LEDGER

Akşam gerekli hareketleri yapmaya çalışırken akşamdan kalmalığın sonucu olması gereken bir sertlikle, vücudumdaki eklemler kilitlenmiş gibi geliyordu. Ama akşamdan kalma değildim. Sadece... gerginlikten miydi? Bu muydu yani?

Pislik gibi tepki veriyordum. Bunu biliyordum ve Roman da biliyordu ama görünüşe göre olgunluğum yetişip işi ele almıyor gibiydi. Kenna ne zamandır buradaydı?

Roman'ın dairesinde ne kadar kalmışlardı? Kenna beni niye başından savmıştı? Bunu neden önemsiyordum ki?

Bu duygularla ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden duygularımı bastırıp boğazımda, midemde ya da insanlar bu haltı nereye tıkıştırıyorlarsa oraya tıkıştırmaya çalıştım. Bu vardiyaya tavırlı başlamam hiç gerekmiyordu. Final haftası sonuydu. Bu gece şu hâliyle yeterince çılgınca geçecekti.

Müzik kutusunu çalıştırdım, ilk çalan dün geceki listeden kalan bir şarkıydı. Jason Isbell'den "If We Were Vampires."

Harika. Destansı bir aşk şarkısı. Tam da Kenna'ya gereken.

Arka tarafa geçtiğimde kulaklığını taktığını fark ettim. Normalde vardiyamın başında dilimlediğim tüm meyveleri alıp ön tarafa geçtim.

Bir limonu muhtemelen biraz fazla öfkeyle dilimlerken Roman, "İyi misin?" dedi.

"İyiyim." Normalde söyleyeceğim gibi söylemeye çalışmıştım fakat normalde nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum

çünkü Roman'ın bana iyi olup olmadığımı sorması hiç gerekmemişti. Genelde hep iyi olurdum.

"Zor bir gün mü?" diye sordu.

"Harika bir gün."

İçini çekerek uzanıp bıçağı elimden aldı. Ellerimi tezgâha bastırarak dönüp ona baktım. Rastgele dirseğine yaslanmış, bıçağı parmağıyla daire şeklinde döndürerek bana bakıyordu. "Hiçbir şey değildi," dedi. "Bir masayla birkaç sandalye ödünç aldı. Yukarıda üç dakika kaldık."

"Ben bir şey söylemedim."

"Söylemen gerekmiyor." Sinirli sinirli bir kahkaha attı. "Lanet olsun, adamım. Kıskanç bir tip olduğunu düşünmezdim."

Bıçağımı alıp limonu tekrar dilimlemeye başladım. "Bunun kıskançlıkla alakası yok."

"Nedir öyleyse?" diye sordu.

Ona muhtemelen saçma bir yalanla cevap verecektim ama kapı hızla açıldı ve dört adam bara doluştu. Gürültücü, kutlamaya hazır, muhtemelen şimdiden sarhoş adamlar. Konuşmamızı kısa keserek hiç havasında olmadığım bir vardiyaya hazırlandım.

Uzun bir sekiz saatin ardından Roman'la arka sokakta masayla sandalyeleri kamyonetimin arkasına yüklüyorduk. Daha önceki konuşmamızı bitirmek bir yana, bu gece düşünecek bile zamanımız olmamıştı.

Aramızda pek bir şey konuşulmamıştı. İkimiz de yorgunduk ve sanırım Roman temkinli davranıyordu ama Kenna'yla ikisinin Roman'ın evinde birlikte olduklarını düşündükçe gitgide daha rahatsız oluyordum.

Roman'ın ondan etkilendiğini görebiliyordum. Kenna'yı o kadar iyi tanımıyordum ama muhtemelen bu şehir-

de kalmak için bahane olabilecek herhangi birine bağlanacak kadar çaresiz olabilirdi.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissettim.

"Bunu konuşalım mı?" diye sordu Roman.

Bagaj kapağını çarparak kapattım, bir elimle kamyonetime tutunarak diğer elimi çeneme götürdüm. Sözlerimi ihtiyatla seçerek konuşmaya başladım. "Onunla bir şeyler başlatırsan, şehri terk etmemek için bir bahane bulur. Burada çalışmasının tek amacı para biriktirip gidebilmek."

Roman sanki gözlerini devirmek sinirini yeterince belli etmeyecekmiş gibi başını sağa sola çevirdi. "Ona asılmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun? Benim için yaptığın onca şeyden sonra sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Onu kıskandığım için yasak bölge yapmıyorum. Patrick'le Grace'in hayatı normale dönsün diye şehirden gitmesini istiyorum."

Roman güldü. "Tamamen saçmalıklarla dolusun. Futbol liginde oynadın. Kazançlı bir işin var. Saçma sapan bir ev inşa ediyorsun. Parasız değilsin, Ledger. Şehirden gitmesini isteseydin ondan kurtulmak için bir çek yazardın."

Çok gergindim, boynum çatırdayana kadar başımı yana eğdim. "Kenna sadaka kabul etmezdi."

"Hiç denedin mi?"

Buna gerek yoktu. Kenna'yı tanıyordum, sadaka kabul etmezdi. "Ona dikkat et, Roman. Diem'in hayatında olmak için her şeyi yapar."

"Eh, en azından bu konuda hemfikiriz," dedikten hemen sonra evinin merdiven boşluğunda gözden kayboldu.

Lanet olsun ona.

Lanet olsun ona çünkü haklıydı.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da Kenna'nın şehirde daha fazla kalacağından korktuğum için böyle davranmıyordum. Üzgündüm çünkü gitmesi beni buralarda kalmasından daha fazla endişelendiriyordu.

Bu nasıl olmuştu? Bu kadından nefret etmekten tamamen farklı şeyler hissetmeye nasıl geçmiştim? Scotty'nin bu kadar acınası bir arkadaşı mıydım? Patrick'le Grace'e bu kadar mı sadakatsizdim?

Kenna'yı gitmesini istediğim için işe almamıştım. İşe almıştım çünkü yanında olmak hoşuma gidiyordu. İşe almıştım çünkü geceleri başımı yastığa her koyduğumda onu yeniden öpmeyi düşünüyordum. Patrick'le Grace'in fikir değiştirmesini umduğum için işe almıştım ve bu olursa yanında olmak istiyordum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

KENNA

Kapıdan uzaklaşırken yüzüm yanıyordu.

Ledger'ın Roman'a söylediği her sözü duymuştum. Hatta söylemediği bazı sözleri bile duymuştum.

Depoya yürüdüm, Ledger'ın arka merdivenlerden çıktığını duyar duymaz çantamı aldım. Kapıyı açtığında, beni görünce kafasından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Bana bu işi teklif ettiği andan beri benden nefret ettiği ve şehri terk etmemi istediği için olduğuna inanmıştım ama Roman haklıydı. İstediği gerçekten bu olsaydı, bana para verip yoluma gönderebilirdi.

Neden hâlâ *buradaydım*?

Ve iyi niyetli değilmişim gibi neden benim için Roman'ı uyarıyordu? Bu işi ben istememiştim. Kendisi bana teklif etmişti. Üstü kapalı bile olsa kızıma ulaşmak için Roman'ı kullanacağımı düşünmesi suratıma tokat gibi çarpmıştı. Ne ima ettiğinden ya da benim üzerimde garip bir şekilde hükümran davranıp davranmadığından emin değildim.

"Hazır mısın?" diye sordu Ledger. Işıkları söndürüp benim için arka kapıyı açık tuttu. Yanından geçerken aramızda farklı bir gerilim vardı. Artık gerilim ille de Diem'le alakalı değildi. Bu sadece birbirimizin yanında olduğumuz için var gibi görünen bir gerilimdi.

Evime giderken havasızlık sıkıntısı hissettim. Camı indirmek istiyordum ama indirirsem, onun yanında rahat nefes alamadığım için olduğunu anlayacağından korkuyordum.

Tedbirli olmaya çalışarak ona birkaç kez göz attıysam da çenesinde normalde olmayan yeni bir gerginlik vardı. Roman'ın kendisine söylediklerini mi düşünüyordu? Aynı fikirde olduğu için mi, yoksa Roman tamamen hatalı olduğu için mi öfkeliydi?

"Bu hafta yasaklama emri sana tebliğ edildi mi?" diye sordu.

Sesli söyleyeceğim küçük hayıra yer açmak için boğazımı temizledim. "Telefonumda internete baktım, yasaklama emri talebinin işleme konmasının bir ile iki hafta kadar sürebileceği yazıyordu."

Penceremden dışarı bakarken Ledger, "Telefon mu aldın?" dedi.

"Evet. Birkaç gün önce."

Kendi telefonunu alıp bana verdi. "Numaranı yaz."

Bu kadar otoriter söylemesinden hoşlanmamıştım. Telefonunu almadım. Bunun yerine önce telefona, sonra ona baktım. "Ya numaramı sana vermek istemiyorsam?"

Bakışlarıyla beni yerime mıhladı. "Ben senin patronunum. Elemanlarımla iletişim kurmam gerekiyor."

Ofladım çünkü geçerli bir noktaya değinmesi hiç hoşuma gitmemişti. Telefonunu alıp kendime mesaj attım, böylece onun numarası da bende olacaktı ama bilgilerimi Kenna yerine Nicole olarak kaydettim. Telefonuna kimlerin erişimi olduğunu bilmiyordum. Üzülmektense tedbirli olmak iyiydi.

Park yerime girerken telefonunu telefon tutucusuna geri koydum.

Motoru durdurur durdurmaz kamyonetin kapısını açtı. Masayı alınca ona yardım etmeye çalıştım ama "Ben aldım. Nereye götürmemi istersin?" dedi.

"Yukarı çıkarabilir misin?"

O tarafa gidince ben de birkaç sandalye aldım. Merdiven boşluğuna vardığımda geri kalan sandalyeleri almak için tek-

rar aşağı iniyordu. Bana yol vermek için yana çekilerek sırtını parmaklıklara yasladı, yanından geçerken kokusunu alabiliyordum. Misket limonu ve kötü kararlar gibi kokuyordu.

Masa daire kapımın yanına dayanmıştı. Kapımı açıp sandalyeleri duvarın yanına yerleştirdim. Pencereden dışarı baktığımda Ledger kamyonetteki geri kalan sandalyeleri alıyordu, bu yüzden o geri gelmeden önce düzeltilmesi gereken bir şey var mı diye daireme göz gezdirdim. Kanepede bir sutyen duruyordu, bir yastıkla üstünü örttüm.

Ivy ayağımın dibinde miyavlayınca mama ve su kaplarının boş olduğunu fark etim. Yeniden doldururken Ledger kapıyı tıklatarak açtı. Sandalyelerle masayı içeri taşıdı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Ivy'nin su kabını banyoya koydum, doğruca oraya gitti. Açık sokak kapısından kaçmaya çalışmasın diye kapıyı kapatarak banyoda bıraktım. "Hayır. Yardım için teşekkürler." Ledger gittikten sonra kilitleyebilmek için kapıya yürüdüm ama Ledger eli kapı kolunda öylece duruyordu.

"Yarın markette ne zaman işten çıkıyorsun?"

"Dörtte."

"T-ball maçımız o sıralarda bitiyor olmalı. Seni bırakabilirim ama biraz geç kalabilirim."

"Sorun değil. Yürüyebilirim. Hava güzel olacak gibi. "

"Tamam," dedi ama rahatsız eden bir süre kapıda oyalandı.

Kulak misafiri olduğumu ona söylemeli miydim?

Muhtemelen söylemeliydim. Bir yaşam olmadan beş yıl geçirmenin bana öğrettiği bir şey varsa o da yüzleşmekten korkarak geri kalan hayatımın bir saniyesini bile harcamak istemediğimdi. Hayatımın bu hâle gelmesinin büyük bir nedeni de korkaklığımdı.

"Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ama Roman'la konuştuklarınızı duydum."

Ledger sanki rahatsız olmuş gibi bakışlarını yüzümden uzaklaştırdı.

"Neden ona bana karşı dikkatli olmasını söyledin?"

Ledger düşünceli düşünceli dudaklarını birbirine bastırdı. Yutkunurken boynunun oynadığını gördüm ama hâlâ bir şey söylemiyordu. Yüzü acı dolu gibi görünen bir ifadeye bürünürken çok üzgün görünüyordu. Başını kapı çerçevesine yaslayarak ayaklarına baktı. "Yanılıyor muydum?" Soruyu fısıltıdan biraz daha yüksek sesle sormuştu ama içimde bir çığlık yankılanıyor gibi gelmişti. "Diem için her şeyi yapmaz mıydın?"

Hüsranla derin bir nefes aldım. Bu tuzak bir soruya benziyordu. Kızım için tabii ki her şeyi yapardım ama başkaları pahasına değil. Hiç sanmıyordum. "Bu adil bir soru değil."

Gözleri tekrar bana kilitlenince nabzımın atmaya başladığını hissettim.

"Roman benim en yakın arkadaşım," dedi. "Gücenmek yok ama seni pek tanımıyorum, Kenna."

Ledger beni tanımıyor olabilirdi fakat benim tanıdığım tek kişi oymuş gibi geliyordu.

"Barıma geldiğin ilk gece aramızda geçenler gerçek miydi, yoksa Diem'e ulaşmak için numara mıydı hâlâ bilmiyorum."

Başımı duvara yaslayıp Ledger'ın yüzündeki ifadeyi inceledim. Bana sabırla bakıyordu, hiç yargılama yoktu. Sanki öpüşmemizin gerçek olup olmadığını gerçekten bilmek istiyormuş gibiydi. Sanki bu onun için bir anlam ifade ediyormuş gibiydi.

Gerçekti ama aynı zamanda değildi.

"Adını söyleyinceye kadar kim olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Scotty'yi tanıdığını anladığımda tam anlamıyla kucağında oturuyordum. Seni baştan çıkarmak büyük bir planın parçası değildi."

Cevabımı sindirmesi zaman aldı, sonra yavaşça başını salladı. "Bunu bilmek güzel."

"Öyle mi?" Sırtımı duvara yasladım. "Çünkü hiç önemli değilmiş gibi geliyor. Hâlâ kızımla tanışmamı istemiyorsun. Hâlâ şehri terk etmemi umuyorsun." *Bunların hiçbiri önemli değildi.*

Ledger gözlerimiz tekrar aynı hizaya gelene dek başını eğdi. Bana anlamlı anlamlı bakarak, "Bu dünyada beni Diem'le tanışmandan daha mutlu edecek bir şey yok," dedi. "Fikirlerini nasıl değiştireceğimi bilseydim, bunu anında yapardım, Kenna."

Titrek bir nefes aldım. Bu itirafı duymak istediğim tek şeydi. Gözlerimi kapattım çünkü ağlamak ve gidişini izlemek istemiyordum fakat bu ana kadar beni Diem'in hayatında isteyip istemediğinden bile emin değildim.

Başımın yanında kolunun sıcaklığını hissettim, gözlerimi açmadım ama kesik kesik nefesler alıyordum. Nefeslerini duyabiliyordum, sonra sanki üzerimde dolaşıyormuş gibi yanağımda, boynumda hissettim.

O anda etrafımı sarmış gibi hissediyor, gözlerimi açarsam her şeyin kafamın içinde olduğunu, aslında evimin açık kapısından çıkıp gittiğini fark etmekten korkuyordum. Ama o sırada nefes aldı, sıcaklığı boynumdan aşağı omuzlarıma indi. Gözlerimi zar zor araladığımda, onu elleri duvarda başımın iki yanında dururken buldum.

Sanki gitsin mi, yoksa tanıştığımız geceki öpüşmemizi mi tekrarlasın karar veremiyormuş gibi tereddüt ediyordu. Ya da belki karar vermemi veya bir tür hamle ya da hata yapmamı bekliyordu.

Elimi göğsüne koymaya neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama yapınca sanki benden tam olarak bunu yapmamı istiyormuş gibi içini çekti. Ama göğsüne onu itmek için mi yoksa daha yakına çekmek için mi dokunduğumu bilmiyordum.

Her iki şekilde de onun iç çekmesiyle aramızda bir sıcaklık oluşmuştu, alnını hafifçe alnıma yasladı.

Tanıştığımızdan beri aramızda bıraktığımız mesafeye pek çok seçenek, sonuç ve duygu sığmıştı ama Ledger hepsini delip geçerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

İçimden kalp atışı gibi bir sıcaklık geçiyordu, dudaklarımız birleşmişken içimi çektim. Dili üst dudağımda gezinince düşüncelerim bulandı. Başımı ellerinin arasına alarak daha derinden öpmesi sarhoş ediciydi. Ağzı ilk öpüştüğümüzde hatırladığımdan daha sıcaktı. Elleri daha yumuşak geliyordu; dili daha az cüretkârdı.

Öpüşünde bir özen –şimdiden fazlasıyla baş döndürücü geldiği için tahlil edemeyecek kadar korktuğum bir özen– vardı. Ledger'ın sıcaklığıyla sarmalanmıştım, tam ona sarılmaya başlamıştım ki benden uzaklaştı.

Ledger yüzümü incelerken derin bir nefes aldım. Sanki ifademi okumaya çalışıyor, pişmanlık veya arzu belirtileri araştırıyordu.

İkisini de görebileceğinden emindim. Öpmesini istiyordum ama Diem'den daha fazlasına veda etmek zorunda kalma düşüncesi, bunun olmasına engel olmak için yeterliydi. Çünkü Ledger'a hem duygusal hem de fiziksel olarak ne kadar yakınlaşırsam, onun Diem'le ilişkisini o kadar riske atmış olacaktım.

Öpmesi bana ne hissettirirse hissettirsin, Landryler benimle gizlice görüştüğünü öğrenirlerse yaşanacak acıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Bunu başıma bela edemezdim.

Tekrar eğilmeye başlayınca tüm vücudum dengesini kaybetmiş gibi geldi fakat bir şekilde başımı iki yana sallayacak gücü buldum. "Lütfen yapma," diye fısıldadım. "Zaten yeterince acı veriyor."

Ledger dudakları dudaklarıma değecekken durakladı. Geri çekildi, elini götürüp parmaklarını çenemde gezdirdi. "Biliyorum. Üzgünüm. "

İkimiz de konuşmuyorduk. Hareket etmiyorduk. Keşke bunu nasıl yürüteceğimizi düşünüyor olsaydım ama incinmeye nasıl izin vermeyeceğimi düşünüyordum çünkü bu işin oluru yoktu.

Sonunda duvardan geri çekilerek benden uzaklaştı. "Çok berbat hissediyorum..." Doğru sözcükleri ararken elini saçlarından geçirdi. "Çaresiz. İşe yaramaz." Bu iki sözcüğü söyledikten sonra kapıdan çıktı. "Üzgünüm," diye mırıldandığını duydum uzaklaşırken.

Kapımı kapatıp kilitledikten sonra bu gece tuttuğum tüm nefesi bıraktım. Kalbim küt küt atıyordu. Daire şimdi gerçekten sıcak geliyordu.

Termostatı kısarak Ivy'yi banyodan çıkardım. Birlikte kanepeye kıvrıldık ve defterimi aldım.

Sevgili Scotty,

Az önce olanlar için sana bir özür borçlu muyum?

Ne olduğundan pek emin değilim. Ledger'la kesinlikle bir şeyler yaşadık ama iyi miydi, kötü müydü bilmiyorum. Her şeyden çok üzücüydü.

Ya tekrar olursa? "Lütfen yapma," sözcükleri ağzımdan kaçmasaydı, şu anda muhtemelen her şekilde birbirimize dokunurken bana dokunmamasını isteyecek kadar güçlü olup olmayacağımdan emin değilim.

Ama hislerimize göre davranacak olursak, sonunda bir seçim yapmak zorunda kalacak. Ve seçtiği kişi ben olmayacağım. Buna izin vermezdim ve Diem'i seçmeseydi zaten onun hakkında böyle hissetmezdim.

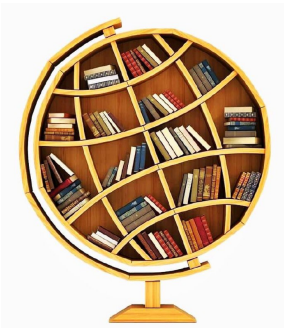
Peki bu olursa bana ne olur? Diem'le şansımı kaybetmekle kalmam, Ledger'ı da kaybederim.

Seni zaten temelli kaybettim. Bu yeterince zor.

İnsan pes etmeden daha ne kadar kaybı kaldırabilir ki, Scotty? Çünkü burada kazanacağım hiçbir şey yok gibi gelmeye başladı.

Sevgiler,

Kenna

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

LEDGER

Diem'i otoparkta Grace'in arabasına doğru sırtımda taşırken kolları boynuma sımsıkı dolanmıştı. T-ball maçı yeni bitmişti ve Diem bana kendini taşıtıyordu çünkü bacaklarının sırılsıklam ağrıdığını söylemişti.

"Seninle işe gitmek istiyorum," dedi.

"Gelemezsin. Çocukların bara girmesi yasak."

"Bazen seninle bara gidiyorum."

"Evet, kapalı olduğumuz zaman," diye açıkladım. "Bu sayılmaz. Bu gece açık olacağız ve yoğun olacak, sana göz kulak olamam." Varlığından bile haberdar olmadığı annesinin orada olması da cabasıydı. "On sekizine geldiğinde gelip benim için çalışabilirsin."

"Bu çok, çok, çok uzun bir zaman; sen ölmüş olursun. "

"Bak şimdi," dedi Grace savunur bir ifadeyle. "Ben Ledger'dan çok daha büyüğüm ve sen on sekiz yaşındayken ölmek gibi bir düşüncem yok."

Diem'i araba koltuğuna oturttum. "Herkes öldüğünde ben kaç yaşında olacağım?" diye sordu.

"Kimse ne zaman öleceğini bilemez," dedim ona. "Ama hepimiz yaşlanana kadar yaşarsak, hep birlikte yaşlanırız."

"Sen iki yüz yaşındayken ben kaç yaşında olacağım?"

"*Ölü* yaşında," dedim.

Gözleri kocaman açılınca hemen başımı iki yana salladım. "*Hepimiz* ölmüş olacağız. Kimse iki yüz yaşına kadar yaşamaz."

"Öğretmenim iki yüz yaşında."

"Bayan Bradshaw *benden* genç," dedi Grace. "Bırak yalan söylemeyi."

"Bayan Bradshaw gerçekten iki yüz yaşında," diye fısıldadı Diem öne eğilerek.

"Sana inanıyorum." Başının tepesinden öptüm. "Bugün iyi iş çıkardın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum; işe gitmek istiyorum..." Diem cümlesini bitirmeden kapısını kapattım. Normalde onları bu şekilde aceleye getirmezdim ama otoparkta yürürken Kenna'dan bir mesaj almıştım.

Tek söylediği, Lütfen gelip beni al, olmuştu.

Saat henüz tam dört olmamıştı. Dün sorduğumda arabayla almama gerek olmadığını söylemişti, bu yüzden mesajı aldığımda endişem hemen artmıştı.

Grace'le Diem uzaklaştığında çoktan kamyonetime gitmiştim. Patrick tırmanma oyuncağı üzerinde çalıştığı için bugün maça gelememişti. Bara gitmeden önce ilerlemeyi görmek ve yardım etmek için birkaç saatliğine eve uğramayı planladıysam da şimdi Kenna'yı kontrol etmek için markete gidiyordum.

Oraya vardığımda, uğramayacağımı bildirmek için Patrick'e mesaj atacaktım. Tırmanma oyuncağını hemen hemen bitirmiştik. Diem'in doğum günü yaklaşıyordu, bu da bugün büyük gün anlamına geliyordu: Leah'yla benim düğünüm. Düğünden sadece bir hafta sonra Hawaii'ye gitmeyi planlamıştık ama Diem'in doğum günü partisi için geri dönmeyeceğiz diye stres yaptığımı hatırlıyordum.

Bu, Leah'yla aramızda başka bir çatışma noktasıydı. Diem'in beşinci yaş gününün benim için balayımız kadar önemli olmasından hoşlanmamıştı.

Eminim Patrick'le Grace doğum günü partisini değiştirmek isterdi ama Leah daha partiyi değiştirmelerini istemeden, Diem'in beşinci doğum günü balayımızla büyük bir

çelişkiymiş gibi davranmış, bu da pek çok olumsuz belirtiden ilki olmuştu.

Ayrıldıktan sonra Hawaii turunu Leah'ya vermiştim. Parasını çoktan ödemiştim ama gidip gitmeyeceğinden hâlâ emin değildim. Gideceğini umuyordum ama konuşmayalı üç ay olmuştu. Şu anda hayatında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi geliyordu. Bilmek *istiyor* değildim. Başka birinin her yönüyle ilgilenmek, sonra aniden hiçbir şey bilmemek garipti.

Birini tanıdığını sanıp hiç tanımadığını fark etmek de garipti. Leah'yla böyle hissediyordum, Kenna'yla da böyle hissetmeye başlamıştım; ama tam tersini. Kenna'yla, başlangıçta onu çok kötü değerlendirmişim gibi hissediyordum. Leah'yla, onu fazlasıyla olumlu değerlendirdiğimi hissediyordum.

Muhtemelen Kenna'ya mesaj atıp yolda olduğumu haber vermeliydim çünkü onu mağazadan yaklaşık çeyrek mil ötede yolun kenarında tek başına yürürken görmüştüm. Başı öne eğikti, iki eliyle çantasının omuz askısını tutuyordu. Yolun karşı tarafında kenara çektim ama kamyonetimi fark etmemişti bile, bu yüzden kornaya bastım. Bu dikkatini çekti. İki tarafına bakarak karşıya geçip kamyonetime bindi.

Kapıyı kapatınca derin bir iç geçirdi. Tıpkı dün gece evinin kapısındaki gibi buram buram elma kokuyordu.

Dün gece için kendimi yumruklayabilirdim.

Çantasını aramıza koyup içinden bir zarf çıkardı. Bana uzattı. "Bu geldi. Yasaklama emri. Bana birinin arabasına alışverişleri koymak için dükkândan çıkarken tebliğ edildi. Çok utanç vericiydi, Ledger."

Formları okuyunca bir yargıcın bunu nasıl verdiğine şaşırdım ama Grady'nin adını görünce bir anlam ifade etti. Muhtemelen Patrick'le Grace'i teyit etmiş, hatta gerçeği

biraz süslemişti. Öyle bir tipti. Bahse girerim karısı buna bayılıyordu. Karısının bugün top sahasında konuyu açmamasına şaşırmıştım.

Formu tekrar katlayıp çantasına koydum. "Bu bir şey ifade etmez," dedim yalanımla onu rahatlatmaya çalışarak.

"Çok şey ifade ediyor. Bu bir mesaj. Fikir değiştirmeyeceklerini bilmemi istiyorlar." Emniyet kemerini taktı. Gözleri ve yanakları kızarmıştı ama ağlamıyordu. Muhtemelen önceden ağlamıştı, ben sonradan karşılaşmıştım.

Ağırlık hissederek tekrar yola koyuldum. Dün gece işe yaramaz hissetmekle ilgili söylediklerim –şu anki hâlim için en doğru terimdi. Kenna'ya yaptığım yardımın dışında yardım edemiyordum.

Patrick'le Grace fikir değiştirmiyorlar, ne zaman konuya yaklaşmaya çalışsam hemen savunmaya geçiyorlardı. Bu benim için zordu çünkü Kenna'yı istememe nedenlerini kabul ediyordum ama aynı zamanda şiddetle karşı çıkıyordum.

Kenna'yı dahil etmeyi kabul etmeden önce beni Diem'in hayatından çıkarırlardı. Beni en çok korkutan buydu. Konuyu fazla zorlarsam veya uzaktan bile Kenna'nın tarafında olduğumu öğrenirlerse korkarım beni de Kenna gibi bir tehdit olarak görmeye başlayacaklardı.

İşin kötüsü, Kenna'ya karşı hissettikleri için onları suçlamıyordum. Kenna'nın seçimlerinin etkisi hayatlarında zarara neden olmuştu. Ama *onların* seçimlerinin etkisi de *Kenna*'nın hayatına zarar veriyordu.

Kahretsin. İyi bir cevap yoktu. Bir şekilde imkânsız bir durumun derinliklerine dalmıştım. En az bir kişinin acı çekmesine yol açmayacak tek bir çözüm bırakmayan bir durumdu.

"Gece işten izin almak ister misin?" Kendini iyi hissetmiyorsa bunu kesinlikle anlardım ama başını iki yana salladı.

"Çalışmaya ihtiyacım var. İyi olacağım. Bunun olacağını bilmeme rağmen utanç vericiydi."

"Evet ama Grady'nin sana evinde tebliğ etme nezaketini gösterebileceğini düşünmüştüm. Sanki evrakın en üstünde ev adresin yokmuş gibi." Bara gitmek için bir sonraki ışıklardan sağa döndüm ama içimden bir ses Kenna'nın bir vardiyadan diğerine geçmeden önce bir saat kadar zamana ihtiyacı olabileceğini söylüyordu. "Kar konisi yemek ister misin?"

Bu kadar ciddi bir sorun için aptalca bir çözüm olup olmadığını bilmiyordum fakat Diem'le benim için kar konileri her zaman çözüm olmuştu.

Kenna başını salladı, galiba bir gülümseme belirtisi bile görmüştüm. "Evet. Kar konisi kulağa harika geliyor."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

KENNA

Başımı kamyonetin yolcu camına yaslayıp dövmeleri ve seksi çekiciliğiyle kar konisi standına gidip iki gökkuşağı kar konisi sipariş etmesini izledim. Neden onu bu kadar çekici kılan güzel şeyler yapıyordu ki?

Buraya bir kez Scotty'yle gelmiştim ama Scotty kar konisi sipariş ederken bu kadar abes görünmüyordu. Eskiden kar konisi standının solunda duran bir piknik masasına oturmuştuk, şimdi orası bir park yeriydi ve görünürde piknik masası yoktu. Tüm oturma alanlarının yerini pembe şemsiyeli plastik masalar almıştı.

Sadece Amy yüzünden Ledger'a mesaj atıp beni almasını istemiştim.

Beni tuvalette panik atak geçirmek üzereyken bulmuş ve sorunun ne olduğunu sormuştu. Birinin bana karşı yasaklama emri çıkardığını söyleyememiştim. Bunun yerine ona gerçeği söylemiştim. Bazen panik atak geçirdiğimi ama geçeceğini, üzgün olduğumu söylemiş, sonra da acınası bir şekilde beni kovmaması için yalvarmıştım.

Benim için çok üzülmüş görünüyordu ama gülmüştü. "Seni neden kovayım? Çift vardiya çalışmayı gerçekten *isteyen* tek elemanım sensin. Demek panik atak geçirdin, aman ne önemli." Onca yolu yürüyebileceğime güvenmediği için beni eve bırakacak bir araç bulmamı söylemişti. Şehirde tanıdığım tek kişinin Ledger olduğunu söylemek istememiştim, daha ziyade ona yalnız olmayacağımın güvencesini vermek için Ledger'a mesaj atmıştım. Birinin benim için endişelenmesi iyi gelmişti.

Şükredeceğim çok şey olduğunu biliyordum ve Amy de bunlardan biriydi. Hayatımda istediğim tek bir şey varken ve bundan gittikçe daha da uzaklaşıyormuşum gibi gelirken şükretmek gerçekten zordu.

Ledger, kar konilerimizle kamyonete geri döndü. Benimkinde şekerleme süsler vardı, küçük bir şey olduğunu biliyordum ama bunu aklıma not aldım. Belki de ne kadar küçük olursa olsun tüm iyi şeyleri kabullenirsem, hayatımdaki kötü durum daha az acı verirdi.

"Diem'i hiç buraya getirdin mi?" diye sordum.

Kaşığını kullanarak sokağı işaret etti. "Dans stüdyosu şu tarafta bir blok kadar ileride," dedi. "Ben bırakıyorum, Grace alıyor. Diem'e hayır demek çok zor, bu yüzden buranın müdavimiyim." Kaşığını ağzına soktu, cüzdanını açıp içinden bir kartvizit çıkardı. Kartta zımbalanmış küçük küçük kar konileri vardı. "Bedava bir tane almaya az kaldı," diyerek cüzdanına geri koydu.

Bu beni güldürdü. "Etkileyici." Keşke kar konisi damgalı kartını verirken onu görmek için sipariş vermeye birlikte gitseydim.

"Muz ve limonata." Bir lokma aldıktan sonra bana baktı. "Diem'in favori kombinasyonu."

Gülümsedim. "En sevdiği renk sarı mı?"

Başını olumlu anlamda salladı.

Kaşığımı kar konimin sarı kısmına sokup bir lokma aldım. Ledger'ın verdiği bu küçük haberler de minnettar olduğum bir başka konuydu. Bütünün küçücük parçalarıydı ve belki de bana yeterince verirse gitmem gerektiğinde canım o kadar yanmazdı. Konuşmak için konusu Diem olmayan bir şey bulmaya çalıştım. "İnşa ettiğin ev neye benziyor?"

Ledger telefonunu alıp saate baktıktan sonra kamyonunu geri vitese taktı. "Seni görmeye götüreyim. Razi'yle Roman bizi bir süre idare edebilir."

Bir lokma daha alarak hiçbir şey söylemedim ama yeni evini göstermek istemesinin benim için ne ifade ettiğini anladığını sanmıyordum.

Landryler bana yasaklama emri çıkartmış olabilirdi ama en azından Ledger bana güveniyordu.

Buna tutunmalıydım ve sımsıkı tutundum da.

Şehrin en az on beş mil kadar dışına çıktığımızda, Cheshire Ridge yazılı büyük bir ahşap girişten bir alana saparak dolambaçlı bir yolda ilerlemeye başladık. Yolu sanki kucaklıyormuş gibi ağaçlar kaplamıştı. Yolun kenarlarında her çeyrek ila yarım milde bir posta kutuları vardı.

Yoldan evlerin hiçbiri görünmüyordu. Ağaçlar o kadar yoğundu ki buralarda birilerinin yaşadığının tek belirtisi posta kutularıydı. Huzurlu ve gözlerden uzaktı. Burayı neden seçtiğini anlayabiliyordum.

Ağaçların son derece yoğun olduğu bir yere gelmiştik, yoldan garaj yolunun büyük kısmı görünmüyordu. Sonunda posta kutusunun konacağını tahmin ettiğim bir kazık vardı. Bir gün mahremiyet kapısı olacakmış gibi görünen sütunlar bulunuyordu.

"Buralarda yakın komşuların var mı?"

Başını iki yana salladı. "En azından yarım mil içinde yok. Mülk on dönümlük bir arazide."

Araziye yaklaşınca sonunda ağaçların arasından bir ev şekillenmeye başlamıştı. Hiç beklediğim gibi değildi. Bu ev tepesi çatılı, köşk tipi olağan evlerden değildi. Tanımadığım bir tür malzemeden yapılmış, yayılmış, düz ve benzersizdi.

Ledger'ın bu kadar modern ve sıradışı bir şey istemesini beklemiyordum. Neden bir ahşap ev veya daha geleneksel bir şey hayal ettiğimi bilmiyordum. Belki de Roman'la birlikte inşa ettiklerini söylediği içindi ve sadece biraz daha az... karmaşık olmasını bekliyordum.

Kamyonetten indik, Diem'i burada; bu bahçede koşarken, verandada oynarken, arka taraftaki ateş çukurunda marşmelov kızartırken hayal etmeye çalıştım.

Ledger bana etrafı gezdirdi ama bu tarz bir yaşam tarzını kızım için bile anlayamıyordum. Arka bahçeye bakan açık mutfaktaki tezgâhlar muhtemelen hayatım boyunca sahip olduğum her şeyin toplamından daha değerliydi.

Üç yatak odası vardı ama benim için en ilginci neredeyse yatak odası kadar büyük tuhaf dolabıyla ana yatak odasıydı.

Eve hayran kalmıştım, Roman'la el emeğiyle yaptıklarını heyecanla anlatmasını dinliyordum ama etkileyici olsa da aynı zamanda üzücüydü.

Burası kızımın vakit geçireceği bir evdi, bu da muhtemelen bir daha hiç gelmeyeceğim bir ev demek oluyordu. Mekânını göstermesini izlemekten ne kadar zevk alsam da artık görmek istemiyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse Diem'in evinin karşısında yaşamayacağını bilmek beni üzüyordu. Ondan insan olarak gerçekten hoşlanmaya başlıyordum ve Diem'in hayatında sürekli olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Ama buraya taşındığı zaman sokakta Diem'in karşısındaki evde olmayacaktı, bunun Diem'i üzüp üzmeyeceğini merak ediyordum.

Tepelere bakan devasa verandaya açılan arka kapı akordeon gibi açılıyordu. Ledger kapıyı kenara itti, arka verandaya çıktım. Güneş batmak üzereydi, muhtemelen tüm şehirdeki en güzel günbatımı manzaralarından biriydi. Aşağımızdaki ağaçların tepelerini aydınlatıyor, onları alev almış gibi gösteriyordu.

Verandada henüz mobilya yoktu, bu yüzden merdivenlere oturdum, Ledger da yanıma oturdu. Pek bir şey söylemedim ama zaten iltifata ihtiyacı yoktu. Buranın ne kadar

güzel olduğunu biliyordu. Bu evi inşa etmesinin neye mal olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Zengin misin?" Bu söz ağzımdan öylece çıkıvermişti. Sorduktan sonra yüzümü sıvazlayarak, "Özür dilerim. Biraz kaba oldu," dedim.

Gülerek dirseğini dizine dayadı. "Önemli değil. Ev göründüğünden ucuz. Roman'la son birkaç yıldır çoğu işi kendimiz yaptık ama futbol sözleşmemden aldığım parayla iyi yatırımlar yapmıştım. Şimdi çoğu gitti ama bundan bir iş ve şimdi de bir ev sahibi oldum. Şikâyet edemem."

Onun için sevinmiştim. En azından hayat birileri için yolunda gidiyordu.

Ama sanırım hepimizin başarısızlıkları vardı. Ledger'ın başarısızlıklarının ne olduğunu merak ediyordum. "Bir dakika," dedim onun için pek yolunda gitmeyen bir konuyu hatırlayarak. "Sen bu hafta sonu evlenmeyecek miydin?"

Ledger başını salladı. "Aslında iki saat önceydi. "

"Buna üzülüyor musun?"

"Elbette," dedi. "Karardan pişman değilim ama yürümediği için üzgünüm. Onu seviyorum."

Sevmeyi şimdiki zamanda söylemişti. Kendini düzeltmesini bekledim ama düzeltmedi, o zaman bunu yanlışlıkla söylemediğini anladım. Onu hâlâ seviyordu. Sanırım hayatının başkasınınkiyle uyumlu olmadığının farkına varmak, var olan duyguları silmiyordu.

Aniden içimde hafif bir kıskançlık alevi titreşti. "Ona nasıl evlenme teklif etmiştin?"

"Gerçekten bunu konuşmamız gerekiyor mu?" Konu üzücüden ziyade tuhafmış gibi güldü.

"Evet. Meraklıyım ben."

"Önce babasından izin istedim," dedi iç geçirerek. "Daha sonra ona istediğini pek gizlemediği yüzüğü aldım. İkinci yıldönümümüzde onu yemeğe çıkardım, bu büyük

teklifi restoranın sokağındaki parkta planlamıştım. Arkadaşları ve ailesi orada bekliyordu, diz çöküp evlenme teklif ettim. Tipik Instagrama yakışır bir nişan oldu."

"Ağladın mı?"

"Hayır. Çok gergindim."

"Peki nişanlın?"

Geçmişi hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını yan yatırdı. "Sanmıyorum. Belki bir iki damla gözyaşı. Hava karanlıktı, bunu hesaba katmamıştım, bu yüzden evlilik teklifinin çekimleri biraz kötü çıktı. Ertesi gün bundan şikâyet etmişti. Güzel bir videosu olmayacağını, güneş batmadan *önce* evlenme teklif etmem gerektiğini söylemişti."

"Eğlenceli birine benziyor."

Ledger gülümsedi. "Doğrusu muhtemelen onu severdin. Onu kötü gösterecek şeyler söyleyip duruyorum ama birlikte çok eğlendik. Onunla birlikteyken Scotty'yi o kadar düşünmüyordum. Bu yüzden onunla işler hafifliyordu."

Bunu söylerken başka tarafa baktım. "Ben sana Scotty'yi mi hatırlatıyorum?"

Ledger soruma yanıt olarak hiçbir şey söylemedi. Duygularımı incitmek istemiyordu, bu yüzden cevap vermemeyi seçmişti ama suskunluğu bende kaçma isteği uyandırıyordu. Ayağa kalkmaya davrandım, gitmeye hazırdım ama kalkmaya başlar başlamaz bileğimden tutup yavaşça tekrar aşağı çekti.

"Otur. Güneş batana kadar kalalım."

Tekrar oturdum, güneşin ağaçların arasında batması on dakika kadar sürdü. İkimiz de konuşmadık. Sadece ışınların kaybolmasını, ağaç tepelerinin doğal, ateşsiz renklerine dönmesini izliyorduk. Artık alacakaranlık olmuştu, elektrik olmayınca arkamızdaki ev hızla kararıyordu.

Ledger düşünceli düşünceli, "Kendimi suçlu hissediyorum," dedi.

Benim daimi hâlime hoş geldin. "Neden?"

"Bu evi inşa ettiğim için. Scotty'yi hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi geliyor. Diğer evimi satışa çıkarma konusu her açıldığında Diem çok üzülüyor."

"Öyleyse bu evi neden yaptın?"

"Uzun zamandır hayalimdi. Araziyi satın almıştım ve Diem daha bebekken planlarını hazırlamaya başlamıştım. Daha onu ne kadar seveceğimi bilmeden önce." Gözlerini gözlerime çevirdi. "Beni yanlış anlama. Onu o zaman da seviyordum ama farklıydı. Yürümeye, konuşmaya ve kendine özgü kişiliğini geliştirmeye başlayınca ayrılmaz hâle geldik. Ve zamanla, burası gelecekteki evim olmaktan çıkıp daha ziyade... benzemeye başladı." Kelimeyi bulmaya çalıştı ama bulamadı.

"Hapishane mi?"

Ledger bana onu ilk anlayan kişi benmişim gibi baktı. "Evet. Kesinlikle. Şimdi buna hapsolmuşum gibi geliyor ama Diem'i her gün görmeme fikri gerçekten üzerimde ağırlık yapmaya başlıyor. Bu ilişkimizi değiştirecek. Programıma göre, şansım varsa muhtemelen haftada bir görüşürüz. Sanırım evi inşa etmek bu yüzden zaman alıyor. Buraya taşınmayı gerçekten dört gözle bekleyip beklemediğimi bilmiyorum."

"O hâlde sat."

Saçma bir fikirmiş gibi güldü.

"Ben ciddiyim. Şehrin öbür tarafında olmandansa kızımın karşısında yaşamanı tercih ederim. Onun hayatında istediğim gibi olamayacağımı biliyorum ama senin olduğunu bilmek biraz rahatlatıyor."

Bunu söyledikten sonra Ledger uzun uzun bana baktı. Sonra ayağa kalkıp elime uzandı. "İşe gitmemiz lazım."

"Evet. Patronu kızdırmak istemem." Elini tutup ayağa kalkınca aniden ona çok yaklaştım. Geri çekilmedi ya da

elimi bırakmadı, şimdi birkaç santim uzaktan bana öylesine yoğun bakıyordu ki tüm vücuduma yayıldığını hissettim.

Ledger parmaklarını parmaklarıma geçirdi, avuçlarımız değince içimi kaplayan duyguyla irkildim. Bunu Ledger da hissetmişti; gözlerine dolan elemden anlayabiliyordum.

İyi hissettirmesi gereken bir şeyin, koşullar doğru olmadığında bu kadar acı vermesi ne tuhaftı. Dahası bizim koşullarımız kesinlikle doğru değildi. Yine de elini sıkarak tam olarak onun hissettiklerini hissettiğimi, benim de onun kadar üzüldüğümü belirttim.

Ledger alnını alnıma dayadı, ikimiz de gözlerimizi kapattık ve bu an her ne ise sessizce teneffüs ettik. Söylemediği her şeyi hissedebiliyordum. Hatta şu an bana vermediği öpücüğünü bile hissedebiliyordum. Ama dün gece paylaştığımız ana geri dönersek, o yara daha da genişleyecekti, ta ki beni tamamen kaplayana dek.

Bunun iyi bir fikir olmadığını benim kadar o da biliyordu.

"Ne yapacaksın, Ledger? Diem on sekiz yaşına gelene kadar beni dolabında mı saklayacaksın?"

Hâlâ tutuştuğumuz ellerimize bakarak omuz silkti. "Çok büyük bir dolap."

Çok kısa süren sessizlik, kahkahamla bölündü.

Sırıttı sonra karanlık evinden geçerek kamyonete geri yürüdü.

BÖLÜM OTUZ

LEDGER

Ofisimde maaş bordrosunu, düşüncelerimi, son haftalarda yaptığım tüm hataları gözden geçiriyordum.

Roman gitmesini gerçekten isteseydim para verebileceğimi söylerken haklıydı. Belki de öyle yapmalıydım çünkü ne kadar birlikte olursam, ona o kadar boş umutlar veriyordum.

Landryler yakın zamanda onu kabul etmeyi düşünmeyeceklerdi. Burada kalıp çalışmaya devam ederse bu ikimizi de yakalanma riskine sokacaktı.

İlk başta onu işe alırken ne düşünmüştüm bilmiyordum. Arkada saklanabileceğini düşünmüştüm ama Kenna saklanabilecek türden bir kız değildi. Göze çarpıyordu. Birileri onu fark edecekti. Birileri tanıyacaktı.

O zaman ikimiz de bu yalanın sonuçlarını yaşayacaktık.

Telefonumu çıkarıp Kenna'ya mesaj attım. **Zamanın olduğunda ofisime gel.**

Ayağa kalktım ve ofisime gelmesi için geçen otuz saniye boyunca volta attım. Arkasından kapıyı kapattım, masama gidip kenarına oturdum.

Kollarını kavuşturmuş kapının yanında duruyordu. Gergin görünüyordu. Onu tedirgin etmek istemiyordum. Önümdeki koltuğu işaret ettim, tereddütle gelip oturdu.

"Başım beladaymış gibi geliyor," dedi.

"Başın belada değil. Ben sadece... düşünüyordum. Kulak misafiri olduğun Roman'ın söyledikleri. Ve artık işe gelmek zorunda olmadığını sana söylemem gerektiğini düşünüyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Kovuldum mu?"

"Hayır. Elbette kovulmadın." Derin bir nefes alarak dürüstçe konuşmaya hazırlandım. "Seni bencil nedenlerle işe aldığımı ikimiz de biliyoruz, Kenna. Şehirden ayrılmak istediğin bir noktaya gelirsen ve paraya ihtiyacın olursa tek yapman gereken istemek. Bunun için çalışman gerekmiyor."

Bana sanki karnına yumruk atmışım gibi bakıyordu. Ayağa kalktı, bu konuşmayı düşünürken volta atmaya başladı. "Şehirden gitmemi mi istiyorsun?"

Kahretsin. Onu buraya hayatını kolaylaştırmak için çağırmıştım ama her şeyi yanlış söylüyordum. Başımı iki yana salladım. "Hayır." Volta atmasını durdurmak için uzanıp parmaklarımı bileğine doladım.

"O zaman bana bunu neden söylüyorsun?"

Ona birkaç neden sayabilirdim. *Çünkü seçeneklerin olduğunu bilmen gerek. Çünkü burada kalırsan, sonunda biri seni tanıyacak. Çünkü birlikte çalışmaya devam edersek yıkılmak üzere olan duvarlarımızdan geri kalanı da yok edeceğiz.*

Ama bunlardan hiçbirini söylemedim. Sadece anlamlı anlamlı bakarak başparmağımı bileğine sürttüm. "Sebebini biliyorsun."

Göğsü inip kalkarak içini çekti.

Ama o sırada aniden ofis kapım çalınınca hızla elini elimden çekti. Ben hemen ayağa kalktım, Kenna göğsünde kollarını kavuşturdu. Tepkilerimiz şu anda bizi gerçekten suçlu gösteriyordu.

Mary Anne kapıda durmuş bir ona bir bana bakıyordu. Sırıtarak, "Az önce neyi böldüm? Eleman değerlendirmesi mi?" diye sordu.

Masamın etrafında dolanıp bilgisayar ekranımla meşgulmüş gibi davrandım. "Neye ihtiyacın var, Mary Anne?"

"Pekâlâ. Birdenbire bundan bahsetmek için yanlış bir zaman gibi geldi ama Leah burada. Bugün evleneceğin kadındı değil mi? Dışarıda seni soruyor."

Kenna'ya bakıp tepkisini görmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bir şekilde Mary Anne'e bakmaya devam ettim. "Ona hemen geleceğimi söyle."

Mary Anne kapıdan geri çekildi ama kapıyı açık bıraktı. Kenna bana bakmadan hemen peşinden gitti.

Şaşkındım, Leah neden gelmişti? Ne istiyor olabilirdi? Bugün olması gerekene benden fazla mı tepki veriyordu?

Çünkü bunu pek düşünmemiştim. Bence doğru bir karardı. En azından benim için.

Ofisimden çıktım ama ön tarafa giderken Kenna'nın yanından geçmek zorunda kaldım. İki saniye göz göze geldikten sonra başka tarafa baktı.

Mutfaktan çıkınca etrafıma bakındım ama Leah'yı hemen göremedim. Maaş bordrosu hazırlamak için ofisime gittiğim zamankinden çok daha kalabalıktı, bu yüzden etrafa şöyle bir bakındıktan sonra barın arkasına geçtim. Mary Anne odanın diğer ucunda olduğu için ona Leah'nın nereye gittiğini soramıyordum.

Roman beni görünce bir grup adamı işaret etti. "Henüz siparişlerini almadım."

"Leah nerede?"

Roman şaşkın şaşkın baktı. "Leah mı? Ne?"

Mary Anne bana doğru yürüyordu. Sırıttı ve yanıma gelince barın üzerinden eğildi. "Roman'ın işi başından aşkındı, bu yüzden benden seni getirmemi istedi. Leah konusunda şaka yapıyordum. Senin için biraz endişe yaratmaya çalıştım çünkü kızlar endişeye *bayılır*. Sen de sağ ol." İçki dolu bir tepsi alarak dağıtmak için bir masaya doğru yürüdü.

Şaşkın şaşkın başımı iki yana salladım. Yalan söylemesine sinirlenmiştim çünkü şimdi Kenna'nın aklı muhtemelen

bin farklı yöne gidiyordu. Ama aynı zamanda yalan olduğu için rahatlamıştım. Leah'yı görmek istemiyordum.

Orada kalıp birkaç sipariş aldım üç adisyonu kapattım, ama Roman gelir gelmez arka tarafa geri döndüm. Kenna mutfakta değildi. Etrafta onu arandım ama Aaron arka kapıyı işaret ederek mola verdiğini belirtti.

Arka sokağa açılan kapıyı iterek açtığımda, Kenna'yı kollarını göğsünde kavuşturmuş, binaya yaslanmış dururken buldum. Dışarı çıkar çıkmaz bana baktı, anında rahatladığını fark ettim.

Kıskanıyordu. Zoraki gülümseyerek gizlemeye çalıştıysa da gizlemeden önce yüzündeki ifadeyi görmüştüm.

Yanına gidip duvardaki duruşunu taklit ederek aynı şekilde durdum. "Mary Anne yalan söylüyordu. Leah burada değildi; Mary Anne uydurmuş."

Şaşırarak gözlerini kıstı. "Neden yaptı ki..." Kenna konuşmayı kesti, dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı. "Vay be. Mary Anne karmaşık biri." Mary Anne yalan söylediği için kızmış görünmüyordu. Etkilenmiş görünüyordu.

Gülümsemesi beni de gülümsetti, sonra, "Kıskandın," dedim.

Kenna gözlerini devirdi. "Kıskanmadım."

"Kıskandın."

Duvardan uzaklaşıp merdivenlere yöneldi ama tam önümde durdu. Bana baktı ama ifadesinin ne anlama geldiğini anlayamadım.

Ne yapmak üzere olduğunu bilmiyordum ama beni öpmeye kalkarsa bu mutlu bir gece olurdu. Onunla bir ileri bir geri gidip gelmekten yorulmuştum. Onu saklamaktan bıkmıştım. Sonuçları hakkında endişelenmeden onu daha iyi tanıyabilmek, ona Scotty veya Landrylerle ilgisi olmayan sorular sorabilmek için her şeyimi verirdim. Onu açık açık öpmek istiyordum, onu evime götürmek, onun yanın-

da uyuyup yanında uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Ondan çok hoşlanıyordum, onunla ne kadar birlikte olursam, o kadar ayrı kalmak istemiyordum.

"İki hafta öncesinden işten ayrılacağımı bildiriyorum," dedi.

Lanet olsun. Diz çöküp kalması için yalvarmayacağımdan emin olana kadar dudağımı kemirdim. "Neden?"

Biraz tereddütten sonra, "Sebebini biliyorsun," dedi.

Binanın içinde gözden kayboldu ve ben lanet olası duygularımla kalakaldım.

Doğruca Patrick'le Grace'in evine gidip onlara Kenna hakkında her şeyi anlatmak için yoğun bir dürtüyle kamyonetime baktım. Onlara onun ne kadar özverili olduğunu söylemek istiyordum.

Onlara Kenna'nın ne kadar çalışkan olduğunu söylemek istiyordum. Onlara onun ne kadar bağışlayıcı olduğunu söylemek istiyordum çünkü her birimiz hayatını cehenneme çeviriyorduk ama o her nasılsa bunun için bize içerlemiyor görünüyordu.

Patrick'le Grace'e Kenna'yla ilgili her harika şeyi anlatmak istiyordum ama bundan daha da önemlisi, Kenna'ya Diem'in hayatına girmesinden fayda sağlamayacağını söylediğimde ne kadar yanıldığımı söylemek istiyordum.

Ben kim oluyordum da bir anneye kendi çocuğu hakkında bunu söyleyebiliyordum?

Kim oluyordum da böyle bir yargıda bulunuyordum?

BÖLÜM OTUZ BİR

KENNA

Eve dönerken yağmur yağmaya başladı. Şu anda tek ses ön cama çarpan yağmur sesiydi çünkü ikimiz de konuşmuyorduk. Bu gece daha erken saatlerde arka sokağa çıktığımızdan beri birbirimize tek kelime etmemiştik.

İşten ayrılacağımı bildirdiğim için kızgın olup olmadığını bilmiyordum. Neden kızacaktı bilmiyordum; bunu gündeme getiren kendisiydi. Ama o kadar sessizdi ki ortamı geriyordu.

Onun için çalışmaya devam edemezdim. Beraber olmak için can atarken olası gidişimi nasıl planlayacaktık? Bunun karmaşık olduğunu daha önce de düşünmüştüm ama devam etmesine izin verirsem daha da karışacaktı.

Kamyonet otoparka girdiğinde, aramızda adı konmamış bir enerji dolaşıyordu. Bazen beni bıraktığında kamyonetin motorunu bile kapatmıyordu. Ama bu gece motoru stop ettirdi, anahtarları ve emniyet kemerini çıkardı ve bir şemsiye alarak kamyonetten indi.

Yolcu tarafına geçmesi sadece birkaç saniyesini almıştı ama o birkaç saniye içinde, benimle yukarı çıkmasını istemediğime karar verdim. Kendim gidebilirdim. Böylesi daha iyiydi. Onunlayken kendime güvenmiyordum.

Kapımı açtı, şemsiyeye uzandım ama geri çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Şemsiyeyi bana ver. Kendim gidebilirim."

Kamyonetten inebilmem için bir adım geri çekildi. "Hayır. Seninle geleceğim."

"Bunu yapmalı mısın bilemiyorum."

"Kesinlikle yapmamalıyım," dedi. Ama yürümeye devam ediyordu. Şemsiyeyi başımın üzerinde tutuyordu.

Daha merdivenlerin başına varmadan nefesim göğsümü sıkıştırmaya başlamıştı. Çantamdan anahtarlarımı çıkardım, içeri girmeyi mi bekliyordu yoksa sadece bana iyi geceler mi demeyi planlıyordu emin olamıyordum. Her iki seçenek de beni geriyordu. İkisi de çok fazlaydı. Birinden birini yapacaktı.

Kapıma vardığımızda şemsiyeyi kapattı, kapıyı açmamı bekliyordu. Kapıyı açmadan önce onu içeri davet etmeden iyi geceler dememe imkân verecekmiş gibi ona döndüm.

Kapımı işaret ettiyse de hiçbir şey demedi.

Sessizce iç geçirerek evimin kapısını itip açtım. Peşimden içeri girip arkasından kapıyı kapattı.

Şu anda kendinden çok emin davranıyordu. Benim hissettiklerimin tam tersiydi. Ivy'yi alıp Ledger gitmek için kapıyı açarsa dışarı çıkamasın diye banyoya götürdüm.

Banyo kapısını kapatıp arkamı döndüğümde, Ledger tezgâhın başında durmuş, çıktısını aldığım mektup yığınının üzerinde parmağını gezdiriyordu.

Mektupları okumasını istemiyordum, bu yüzden gidip ters çevirerek kenara ittim.

"Bunlar mektuplar mı?" diye sordu.

"Çoğu. Ama dijital kopyalarım da var. Hepsini birkaç ay önce yazdım ve Google Drive'a koydum. Kaybetmekten korkuyordum."

"Birini bana okur musun?"

Başımı iki yana salladım. Mektuplar benim için özeldi. Birini okuyup okumayacağımı ikinci kez soruyordu ve cevap hâlâ hayırdı. "Benden bu mektuplardan birini okumamı istemen, terapi seanslarından birinin kasetini dinlemek istemenle aynı şey."

"Ben terapiye gitmiyorum," dedi Ledger.

"Belki de gitmelisin. "

Dalgın dalgın dudağını kemirerek başını salladı. "Belki giderim."

Etrafından dolaşıp buzdolabını açtım. Yavaş yavaş stok yapıyordum, bu yüzden bu sefer atıştırmalıktan fazlası vardı. "İçecek bir şey ister misin? Suyum, çayım ve sütüm var." Hemen hemen boşalmış bir meyve suyu kutusu aldım. "Bir yudum elma suyu."

"Susamadım."

Ben de susamamıştım ama önlem olarak elma suyunun geri kalanını doğrudan kutudan içtim çünkü onunla evimde böyle dururken dilim damağım kuruyacakmış gibi geliyordu. Sadece burada olması bile boğazımın kurumasına yetiyordu.

İşyerindeyken farklıydı. Aklımın şu anda gittiği yöne gitmesini engelleyecek başkaları oluyordu.

Ama evimde sadece ikimiz varken tek düşünebildiğim birbirimize olan yakınlığımız ve aradaki mesafeyi kapatıp beni öpmesinin ne kadar süreceğiydi.

Boş elma suyu kutusunu tezgâha bırakıp ağzımı sildim.

"Bu yüzden mi tadın hep elma gibi?"

Bunu söyleyince dosdoğru ona baktım. Söyledikleri mahrem bir şeydi. Birinin tadının neye benzediğini bildiğinizi sesli itiraf etmek. Onun bakışları altında kendimi büyülenmiş, deneyimsiz bir yeniyetme gibi hissediyordum, ona bakmamak çok yorucu olduğu için ayaklarıma baktım.

"Ne istiyorsun, Ledger?"

Sakin sakin tezgâha dayandı. Aramızda sadece birkaç adım vardı. "Seni daha iyi tanımak istiyorum," dedi.

Bunu söylemesini beklemiyordum, bu yüzden ona baktım ve hemen pişman oldum çünkü bana çok yakın duruyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Senin hakkında daha fazlasını. Sevdiklerin, sevmediklerin, hedeflerin. Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

Gülmekten kendimi alamadım. Scotty'yle, Diem'le ya da şu anki durumumla alakalı soru sormasını bekliyordum. Ama sadece sıradan bir konuşma yapıyordu ve bununla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. "Hep çilingir olmak istemişimdir."

Bu Ledger'ı güldürdü. "Çilingir mi?"

Başımı salladım.

"Neden çilingir?"

"Çünkü çilingirlere kimse kızamaz. İnsanlar kriz hâlindeyken yardım etmek için ortaya çıkıyorlar. Kötü giden günleri biraz daha iyileştirmenin faydalı bir iş oluğunu düşünüyorum."

Ledger takdirle başını salladı. "Şimdiye dek çilingir olmak isteyen biriyle tanıştığımı söyleyemem."

"İyi. Artık tanıyorsun. Sonraki soru."

"Diem adını neden seçtin?"

Cevap vermeden soruyu ona çevirdim. "Landryler neden ona verdiğim ismi değiştirmemeyi seçti?"

Çenesini ileri geri oynattı. "Scotty'yle ikinizin ismi konuşmuş olabileceğinizden, Diem'in Scotty'nin seçtiği bir isim olabileceğinden endişelendiler."

"Scotty'nin hamile olduğumdan hiç haberi olmadı."

"Hamile olduğunu *sen* biliyor muydun?" diye sordu. "Scotty ölmeden önce?"

Başımı iki yana salladım. Fısıltı gibi bir sesle, "Hayır," dedim. "Diem'e hamile olduğumu bilseydim asla suçu kabul etmezdim."

Bu cevaba odaklandı. "Suçunu neden kabul *ettin?*"

Kendime sarıldım. Gözlerim yanmaya başlamıştı, bu yüzden anılarımın arasında derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdim. "Ruh hâlim iyi değildi," diye itiraf ettim. Ama ayrıntılara girmedim. Yapamazdım.

Ledger hemen başka bir soru sormadı. Odanın sessizlikle dolmasına izin verdi, daha sonra, "Scotty'yi tanımıyor

olsaydım şu anda nerede olurduk?" diye sorarak sessizliği bozdu.

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışları kısa bir an dudaklarıma çevrildi. Bir anlık bir bakıştı ama görmüştüm. "Barda tanıştığımız gece. Kim olduğumu bilmediğini söylemiştin. Ya Diem'i, Scotty'yi ya da seni tanımayan rastgele biri olsaydım? Sence o gece aramızda neler olurdu?"

"Olanlardan çok daha fazlası," diye itiraf ettim.

Sanki cevabı yutuyormuş gibi boğazı oynadı. Dikkatle bana bakınca ona bakarak karşılık verdim, endişeyle bir sonraki sorusunu, fikrini veya hareketini bekliyordum.

"Bazen Diem'i tanımasaydım şu anda konuşuyor olur muyduk diye merak ediyorum."

"Ne fark eder ki?" diye sordum.

"Çünkü benim için benimle olmak istemenle bağlantılarımı kullanabilmek için benimle olmak istemen arasında fark var. "

Çenem kasılmıştı. Bakışlarımı ayırıp ondan başka bir şeye bakmam gerekti çünkü sözlerine kızmıştım. "Bağlantıların için seni kullanmak isteseydim, şimdiye kadar seninle sevişirdim." Tezgâhtan uzaklaştım. "Gitmen gerek." Kapıya doğru yürümeye başladım ama Ledger bileğimden tutup beni geri çekti.

Arkamı döndüysem de ona bağıramadan gözlerindeki ifadeyi gördüm. Mahcuptu. Üzgündü. Beni göğsüne çekip rahatlatıcı bir kucaklamayla kollarını doladı. Ona karşı tutuk davranıyordum, devam eden öfkemle ne yapacağımı bilmiyordum. Ellerini aşağı kaydırarak kollarımı kaldırıp beline doladı.

"Sana hakaret etmiyordum," dedi nefesi yanağıma gelerek. "Sadece sesli düşünüyordum." Başının yan tarafını başıma yaslayınca fazla güzel geldiği için gözlerimi sımsıkı kapattım. Başka birisinin beni istemesinin nasıl bir duygu

olduğunu unutmuştum. Beni arzulamasını. Benden hoşlanmasını unutmuştum.

Ledger birbirimize sıkı sıkı sarılmaya devam ederek, "Birkaç hafta içinde senden nefret etmekten senden hoşlanmaya, senin için dünyaları istemeye geçtim, bu yüzden bu duygular çakışırsa affet beni," dedi.

Bu konuda ona tahmininden çok daha fazla benziyordum. Bazen kızımla aramda bir duvar olduğu için ona bağırmak isterken ama aynı zamanda kızımı bir koruma duvarı *olacak* kadar sevdiği için onu öpmek istiyordum.

Parmağını çeneme götürüp odağımı kendisine çevirdi. "Keşke Diem'in hayatında olmanın fayda sağlamayacağını söylediğimde dediklerimi geri alabilseydim." Ellerini saçlarımdan geçirerek bana içtenlikle baktı. "Hayatında senin gibi bir kadın olduğu için çok şanslı olurdu. Özverili, iyi ve güçlüsün. Bir gün Diem'in olmasını istediğim her şeysin." Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Fikirlerini nasıl değiştirebileceğimi bilmiyorum ama deneyeceğim. Senin için savaşmak istiyorum çünkü Scotty'nin bunu yapmamı isteyeceğini biliyorum."

Sözlerinin uyandırdığı tüm duygularla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Ledger beni öpmedi ama sadece onu önce ben öptüğüm içindi. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey bana verdiği onaya ne kadar sevindiğimi anlatamazdı. Diem'le tanışmamı istediğini kabul etmesi önemli olsa da benim gibi olmasını istediğini söyleyerek bunu milyon adım daha ileri götürmüştü.

Bu, birinin bana söylediği en güzel şeydi.

Dili dilime sürtününce ağzının sıcaklığı içimde nabız gibi atmaya başlamıştı. Onu göğüslerimiz değene dek kendime çektim ama yeterince yakın hissetmiyordum. Beni Ledger'dan uzak tutan tek şeyin bu olduğunu bilmiyor-

dum. Sadece bana inandığını bilmeye ihtiyacım vardı. Artık inandığını bildiğim için onun her parçasını istemeyen tek bir parçamı bulamıyordum.

Ledger beni kaldırarak öpüşmemize ara vermeden odanın karşısındaki kanepeye götürdü.

Vücuduma bastırdığı vücudunun ağırlığı çok güzeldi. Tenine değmek istiyordum, gömleğini çıkarmaya başladım ama elimi itti. "Bekle," dedi geri çekilerek. "Bekle, bekle, bekle."

Başımı kanepeye bırakarak inledim. Bu gidiş gelişleri daha fazla kaldıramayacaktım. Sonunda bana ne isterse yapmasına izin verecek havaya girmiştim ama şimdi geri çekilen oydu.

Çenemden öptü. "Aceleci davranıp hata yapabilirim ama madem seks yapmak üzereyiz, sen beni soymadan aşağı kamyonetime gidip prezervatif almam gerekiyor. Tabii, burada sende prezervatif yoksa."

Bu yüzden durduğu için çok rahatlamıştım. Onu itip uzaklaştırdım. "Çabuk ol. Git getir."

Saniyeler içinde kanepeden kalkıp kapıdan çıktı. Boş zamanımı banyo aynasındaki yansımamı kontrol etmek için kullandım. Ivy küvetin yanına koyduğum küçük yatağında uyuyordu.

Diş macunundan küçük bir parça alıp dişlerime ve dilime sürdüm.

Keşke Scotty'ye çabucak bir mektup yazabilseydim. Olacaklar için onu uyarmam gerekiyormuş gibi geliyordu, oysa bu aptalcaydı, o ölmüştü, öleli beş yıl olmuştu ve istediğim kişiyle seks yapabilirdim ama Scotty şimdiye kadar seks yaptığım son kişiydi, bu yüzden bu gerçekten büyük bir an gibi geliyordu.

Buna ilaveten Scotty'nin en yakın arkadaşıydı.

"Çok üzgünüm, Scotty," diye fısıldadım. "Ama buna son verecek kadar üzgün değilim."

Sokak kapımın açıldığını duyunca banyodan çıktım ve Ledger'ın kapıyı kilitlediğini gördüm. Yüzünü bana döndüğünde güldüm çünkü yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Saçlarından gözlerine su damlıyordu, bu yüzden saçlarını geriye itti. "Şemsiye almalıydım ama hiç zaman kaybetmek istemedim."

Yanına gidip gömleğini çıkarmasına yardım ettim. Ledger yardıma karşılık vererek benimkini çıkarmaya yardım etti. Güzel sutyenimi takmıştım. Barında her vardiyaya gittiğimde bunu takıyordum çünkü bunun olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyordum.

Olmayacağına kendimi inandırmaya çalışıyordum ama içten içe böyle olacağını umuyordum.

Ledger eğilip yağmurdan ıslanmış dudaklarıyla dudağımdan öptü. Islak olduğu için soğuktu ama dili soğuk dudaklarıyla yakıcı bir tezat oluşturuyordu.

Saçlarımı diğer eline dolayıp yüzümü geriye yatırarak daha ısrarla öpünce hararetten içim allak bullak oldu. Ellerimi kot pantolonuna indirdim, onu içinden çıkarmak için sabırsızlanarak düğmelerini açtım. Onu bedenimde hissetmeye kararlıydım. Bunun nasıl yapılacağını hatırlamamaktan korkuyordum.

Seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki onu uyarmam gerekiyormuş gibi geldi. Beni geri geri şişme yatağa doğru yürütmeye başladı. Beni yatağa indirerek geri kalan giysilerimi çıkarmaya başladı. Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirirken, "Scotty'den beri kimseyle birlikte olmadım," dedim.

Kot pantolonumu çıkardıktan sonra gözlerini gözlerime çevirdi, ifadesinde yatıştırıcı bir güven vardı. Üzerimde alçalarak dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Fikrini değiştirmende sorun yok."

Başımı iki yana salladım. "Fikir değiştirmedim. Sadece uzun zaman geçtiğini bilmeni istedim. Olmamam ihtimaline karşı, pek..."

Başka bir öpücükle sözümü kesti; daha sonra, "Beklentilerimi çoktan aştın, Kenna," dedi. Ağzını boynuma götürdü, dilini boynumda gezdirdiğini hissettim.

Gözlerim kapanıverdi.

Diliyle boynumla karnım arasındaki her santimi keşfederek külotumu, sutyenimi ve kendi kotunu çıkardı. Üzerimde tekrar yukarı doğru sürünerek dudaklarımdan öptü, bacaklarımın arasında sertliğini hissetmek içimi beklentiyle dolduruyordu. Aramıza uzanıp prezervatifini takarken onu manidar, derin, uzun uzun öptüm.

Üzerimde pozisyon aldı ama içime girmedi. Bunun yerine parmağını tam merkezimden yukarı kaydırdı, o kadar beklenmedikti ki sırtım yay gibi gerilerek inledim.

Dışarıdaki gök gürültüsü iniltimi bastırdı. Şimdi yağmur daha şiddetli yağıyordu. Arka fonda fırtına sesi olması hoşuma gitmişti. Bir şekilde bunu daha da şehvetli kılıyordu.

Ledger parmağını üzerimde, sonra içimde gezdirmeye devam etti, bu his o kadar yoğundu ki onu öpemiyordum bile. Dudaklarım aralanmıştı, nefeslerim arasında inliyordum. Ledger dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan içime itmeye başlamıştı.

İçime girmesi kolay olmadı. Yavaş, neredeyse acı veren bir deneyimdi. Nazikçe hareket ederken dudaklarımı omzuna götürdüm.

Tamamen içime girdiğinde başımı geriye yastığa bıraktım çünkü acı zevke dönüşmüştü. Geri çekilip biraz daha kuvvetle içime girdi. Hızlı hızlı soluk alıyor, nefesi omzuma değiyor, tenim karıncalanıyordu.

Kalçamı kaldırarak kendimi ona daha fazla açınca tekrar içime girdi.

"Kenna." Gözlerimi güçlükle açarak ona baktım. Dudakları benimkilere sürtündü, "Bu fazla güzel," diye fısıldadı. "Kahretsin. Kahretsin. Durmam lazım." İçimden çıkınca inledim. Bu ani boşluğa hazır değildim. Ledger üstümde kalarak iki parmağını içime kaydırınca şikâyet edecek zaman bile bulamadan tekrar inledim. Kulağımın hemen altındaki noktayı öptü. "Üzgünüm ama tekrar içine girersem daha fazla dayanamayacağım."

Hiç umurumda değildi. Sadece eliyle yaptıklarına devam etmesini istiyordum. Boynuna sarılarak onu aşağı çektim. Tüm ağırlığının üzerime yüklenmesini istiyordum.

Başparmağını içimde yukarı kaydırınca öyle yoğun bir sarsıntı yarattı ki sonunda omzunu ısırdım. Dişlerim tenine kenetlenince inledi, inlemesi beni sınıra getirdi.

Dudaklarımız çılgınca bir öpüşmeyle buluştu, işimi bitirirken inlemelerimi bastırdı. Yeniden içime girerken teması altında hâlâ titriyordum. Dizlerinin üzerinde doğruldu, belimden kavrayarak her hamlesini karşılamam için beni çekerken vücudumda hâlâ orgazmımın dalgaları dolaşıyordu.

Tanrım, çok güzel bir adamdı. Kalçasının her hamlesiyle kollarındaki kaslar esniyordu. Bacaklarımdan birini omzuna kaldırdı. Birkaç saniye göz göze geldik, sonra başını çevirip dilini bacağımda gezdirdi.

Bunu beklemiyordum. Tekrar yapmasını istesem de bacağımı kenara iterek tekrar üstüme çöktü. Artık farklı bir açıdaydık, bir şekilde içimde daha derinlere bastırabiliyordu. Sadece birkaç saniye sonra gelmeye başladı. Kasıldı ve ağırlığını üzerime bıraktı. "Kahretsin." İnledi, sonra ikinci kez "Kahretsin," dedi. Sonra beni öpmeye başladı. İlk başta yoğun öpücüklerdi ama geri çekildikten sonra öpücükler daha tatlı bir hâl almaya başladı. Daha yumuşak. Daha yavaş.

Şimdiden tekrarını istiyordum ama önce soluklanmalıydım. Belki de su kaybını gidermek gerekiyordu. Birkaç

dakika öpüştük, durdurmak çok zordu çünkü ilk kez her şey aniden sona ermeden birbirimizin tadına varabiliyorduk. Camlara vuran yağmurun bu an için mükemmel bir ortam oluşturmasının faydası olmuyordu. Bitmesini istemiyordum. Ledger'ın da istediğini sanmıyordum çünkü ne zaman beni öpmeyi bitirdiğini düşünsem daha fazlası için geri dönüyordu.

Sonunda durdu ama sadece tuvalete gidip prezervatifi atacak kadar sürdü. Yatağa geri döndüğünde, benimle uyum sağlayacak şekilde kendini ayarlayarak omzumdan öptü.

Parmaklarını parmaklarıma geçirerek ellerimizi karnıma koydu. "Bunu bu gece tekrar programa koymanın benim için mahzuru yok."

Bu şekilde ifade etmesine güldüm. Neden komik geldiğini bilmiyordum. "Evet. Siri uygulamasına bundan bir saat sonra takvime koymasını söyleyelim," diye dalga geçtim.

"Hey, Siri!" diye bağırdı. İkimizin telefonu da aynı anda öttü. "Bundan bir saat sonra Kenna'yla seks planla!" Gülerek ona dirsek attım, sonra sırtüstü döndüm. Doğrulup bana gülümsedi. "İkinci kez daha uzun süre dayanacağım. Söz veriyorum."

"Muhtemelen ben dayanamayacağım," diye itiraf ettim.

Ledger beni öptükten sonra başını saçlarıma gömerek beni yanına çekti.

Uzun süre gözlerimi dikip tavana baktım.

Belki yarım saat. Belki daha uzun. Ledger düzenli nefesler almaya başlamıştı, uyuduğundan neredeyse emindim.

Yağmur hiç dinmemişti ama aklım beni uyutmayacak kadar aktifti. Ivy'nin banyodan miyavladığını duyunca yataktan çıkıp onu dışarı çıkardım.

Kanepeye zıplayıp top gibi kıvrıldı.

Tezgâha gidip defterimi önüme çektim. Bir kalem alıp Scotty'ye mektup yazmaya başladım. Fazla zamanımı al-

madı. Kısa bir mektuptu ama bitirip defteri kapattığımda Ledger'ın bana baktığını gördüm. Karın üstü yatmış, çenesini kollarına dayamıştı.

"Ne yazıyordun?" diye sordu. Üçüncü kez ona bir şeyler okumamı istedi.

İlk kez içimden kabul etmek geliyordu.

Defterde az önce yazdığım mektubu açtım. Parmağımı Scotty'nin adının üzerinde gezdirdim. "Hoşuna gitmeyebilir."

"Yazdıkların gerçek mi?"

Başımı salladım.

Ledger yatakta yanındaki boş yeri işaret etti. "O hâlde duymak istiyorum. Gel buraya."

Kaşımı kaldırıp uyararak baktım çünkü gerçeği herkes sandığı kadar iyi kaldıramıyordu. Ama kararlılığı devam edince yatakta yanına gittim. Ledger sırtüstü döndü, ben de bağdaş kurup yanına oturarak okumaya başladım.

"Sevgili Scotty,

Bu gece en iyi arkadaşınla seks yaptım. Bunun duymak istediğin bir şey olduğundan emin değilim. Veya belki de öyledir. Bana öyle geliyor ki bulunduğun yerden bu mektupları duyabiliyorsan, benim mutlu olmamı isterdin. Şu anda hayatımda beni mutlu eden tek şey Ledger. Bir teselli olacaksa onunla seks harikaydı ama kimse seninle kıyaslanamaz.

Sevgiler,

Kenna."

Defteri kapatıp kucağıma koydum. Ledger bir an sessiz kalarak metanetle tavana baktı. "Bunu sadece onun duygularını incitmemek için söylüyorsun, değil mi?"

Güldüm. "Elbette. Duymak istediğin buysa."

Defteri alıp kenara attı; kolunu bana dolayıp üstüne çekti. "Güzeldi ama, değil mi?"

Parmağımı dudağına bastırıp ağzımı kulağına yaklaştırdım. "*En iyisi,*" diye fısıldadım.

Tam bunu söylediğim anda, mükemmel bir zamanlamayla, dışarıda şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. O kadar gürültülüydü ki içimde hissetmiştim.

"Kahretsin," dedi Ledger gülerek. "Scotty bundan hoşlanmadı. Geri alsan iyi olur. Ona berbat olduğumu söyle."

Hemen Ledger'ın üzerinden inip sırtüstü yattım. "Üzgünüm Scotty! Sen Ledger'dan daha iyisin, orası kesin!"

Birlikte güldük ama sonra ikimiz de iç çekip bir süre yağmur sesini dinledik. Ledger sonunda elini belime koyup beni kendisine çevirdi. Alt dudağımı kemirdikten sonra boynumu öptü. "Kendimi kanıtlamak için başka bir fırsat gerekli gibi geliyor." Gitgide daha aşağıları öperek sonunda göğüs uçlarımdan birini ağzına aldı.

İkinci sefer çok daha uzun ve çok daha güzeldi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

LEDGER

Yavru kedi bütün gece Kenna'nın kollarında uyumuştu. Belki tuhaftı ama onu Ivy'yle izlemek hoşuma gidiyordu. Kediye karşı çok sevgi doluydu. Bakmadığı bir anda Ivy'nin dışarı kaçma fırsatı bulmamasına sürekli dikkat ediyordu.

Diem'le nasıl olacağını merak ediyordum. Oraya varmamız zaman alacaktı ama bir çaresini bulacaktım. Hem Kenna hem de Diem bunu hak ediyordu ve kuşkularımdan çok sezgilerime güveniyordum.

Sessiz hareket ederek telefonumu alıp saate baktım. Neredeyse sabahın yedisi olmuştu, Diem birazdan uyanacaktı. Kamyonetimin orada olmadığını fark edecekti. Onlar Patrick'in annesinin evine gitmeden önce eve gitmeye çalışmalıydım. Ama Kenna uyurken sıvışmak istemiyordum. Dün geceden sonra yalnız uyanırsa kendimi pislik gibi hissederdim.

Ağzının köşesine hafif bir öpücük kondurup saçlarını yüzünden çektim. Kıpırdanıp inlemeye başlamıştı, uyanıyordu ama uyanma sesleri seks seslerine benziyordu, artık gitmek istemiyordum. Hiç.

Sonunda gözlerini açıp bana baktı.

"Gitmem gerekiyor," dedim usulca. "Daha sonra geri gelebilir miyim?"

Başını salladı. "Burada olacağım. Bugün izinliyim." Bana dudakları kapalı bir öpücük verdi. "Seni daha sonra daha güzel öperim ama önce dişlerimi fırçalamak istiyorum."

Güldüm ve yanağından öptüm. Ayağa kalkmadan önce bir an göz göze geldiğimizde seslendirmek istemediği bir

şey düşünüyormuş gibi geldi. Bir an ona bakarak konuşmasını bekledim ama konuşmayınca bir daha dudağından öptüm. "Bu öğleden sonra geri gelirim. "

Çok uzun beklemiştim. Sokağa girdiğimde Diem'le Grace çoktan uyanmışlardı, ön bahçedelerdi. Diem beni Grace'ten önce görmüş, daha garaj yoluma girip kamyonetimi stop ettirmeden çoktan sokağın karşısına geçmişti.

Kapıyı açıp hemen kucağıma aldım. Tam başının yan tarafını öperken Diem bana sımsıkı sarılarak boynumu sıktı. Tanrı şahidim olsun ki hiçbir şey bu kızın sarılmasına benzemiyordu.

Ama annesininki de buna yakın ikinci sarılmaydı.

Grace bahçeme birkaç saniye sonra geldi. Sanki bütün gece neden dışarıda olduğumu biliyormuş gibi bana alaylı bir bakış attı. Bildiğini sanabilirdi ama kiminle birlikte olduğumu bilseydi bana böyle bakmazdı.

"Pek uyuyamamış gibi görünüyorsun," dedi.

"Bol bol uyudum. Müstehcen fikirleri çıkar aklından."

Grace gülerek Diem'in at kuyruğunu çekeledi. "Eh, zamanlaman mükemmel. Diem gitmeden önce sana veda etmek istiyordu."

Diem gene boynuma sarıldı. "Sakın beni unutma," dedi tekrar yere indirebilmem için kollarını gevşeterek.

"Sadece bir geceliğine gidiyorsun D. Seni nasıl unutabilirim?"

Diem yüzünü kaşıyarak, "Sen yaşlısın ve yaşlılar bazı şeyleri unutuyor," dedi.

"Yaşlı değilim ben," dedim. "Gitmeden önce bekle, Grace." Ön kapımı açıp mutfağa gittim, dün sabah ona aldığım çiçekleri aldım. Hiçbir Anneler Günü ya da Babalar Günü'nü Grace ya da Patrick'e bir şey almadan geçirmemiştim.

Hayatım boyunca benim için anne gibiydi, bu yüzden Scotty burada olsa bile muhtemelen ona çiçek alırdım.

"Anneler Günü'n kutlu olsun." Çiçekleri ona verdim, şaşırmış ve sevinmiş gibi davranarak bana sarıldı ama şu anda içimi kaplayan büyük pişmanlık yüzünden teşekkür ettiğini duyamadım.

Bugünün Anneler Günü olduğunu unutmuştum. Bu sabah Kenna'nın yanında uyanmış ama ona bu konuda hiçbir şey söylememiştim. Kendimi pislik gibi hissediyordum.

"Gitmeden önce bunları suya koymam lazım," dedi Grace. "Benim için Diem'i arabaya bindirir misin?"

Diem'in elini tutup sokağın karşısına geçirdim. Patrick çoktan arabaya binmiş bekliyordu. Grace çiçekleri eve götürürken arka kapıyı açıp Diem'i ara koltuğuna yerleştirdim. "Anneler Günü nedir?" diye sordu bana.

"Bir kutlama günü." Açıklamamı kısa tuttum ama Patrick'le birbirimize baktık.

"Biliyorum. Ama NoNo'yla ikiniz neden Anneler Günü için Nana'ya çiçek veriyorsunuz? Sen annenin Robin olduğunu söylemiştin."

"Robin benim *annem*," dedim. "Ve büyükannen Landry, NoNo'nun annesi. Bugün onu bu yüzden görmeye gidiyorsunuz. Ama sevdiğin bir anne tanıyorsan, Anneler Günü'nde annen olmasa bile ona çiçek alırsın."

Diem burnunu kırıştırdı. "Benim de *kendi* anneme çiçek vermem gerekiyor mu?" Son zamanlarda gerçekten tüm aile ağacı üzerinde kafa yoruyordu, bu çok sevimliydi ama aynı zamanda endişe veriyordu. Sonunda soy ağacına bir zamanlar yıldırım çarptığını öğrenecekti.

Patrick sonunda araya girdi. "Dün büyükannene çiçek vermiştik, unuttun mu?"

Diem başını iki yana salladı. "Hayır. Burada olmayan annemi söylüyorum. Minik arabası olan. *Ona* çiçek vermemiz gerekiyor mu?"

Patrick'le bakıştık. Eminim yüzümdeki acıyı yanlış anlayarak Diem'in sorusundan rahatsız olduğumu düşünmüştü. Tam Diem'i alnından öperken Grace arabaya geri döndü. "Annen çiçek alacak," dedim Diem'e. "Seni seviyorum. Büyükanne Landry'ye selamımı söyle."

Diem gülümseyerek minik eliyle yanağımı okşadı. "Anneler Günü'n kutlu olsun, Ledger."

Arabadan geri çekilip onlara iyi yolculuklar diledim. Ama onlar uzaklaşırken Diem'in sözleri içime işledikçe kalbimin giderek ağırlaştığını hissediyordum.

Annesini merak etmeye başlıyordu. Endişelenmeye başlıyordu. Patrick, Diem'e annesinin çiçek alacağını söyleyerek onu avuttuğumu düşünse de aslında ona bir söz veriyordum. Bozmayacağım bir söz.

Kenna'nın bugünü anneliği kimse tarafından kabul görmeden geçirmesi fikri tüm bu duruma kızmama yol açıyordu.

Bazen bu suçu tümüyle Patrick'le Grace'e yüklemek istiyordum ama bu da adil değildi. Sadece hayata devam etmek için yapmaları gerekeni yapıyorlardı.

Olan olmuştu. Berbat bir durumdu, suçlanacak kötü insanlar yoktu. Hepimiz yarına kadar yapmamız gerekeni yapan bir grup üzgün insandık. Bazılarımız diğerlerinden daha üzgündü. Bazılarımız affetmeye diğerlerinden daha istekliydi.

Kin ağırdı ama sanırım en fazla acı çekenler için affetmek daha da ağırdı.

Birkaç saat sonra Kenna'nın evine gidip merdivenlerin yarısına gelmiştim ki dışarıda olduğunu gördüm. Beni fark ettiğinde ona ödünç verdiğim masayı temizliyordu. Gözleri elimdeki çiçeklere ilişince kaskatı kesildi. Yanına yaklaştım ama hâlâ çiçeklere bakıyordu. Çiçekleri ona verdim.

"Anneler Günü'n kutlu olsun." Çiçekleri önceden vazoya koymuştum çünkü vazosu olup olmadığını bilmiyordum.

Yüzündeki ifadeyi görünce acaba ona çiçek almamalı mıydım diye düşündüm. Belki de daha çocuğuyla tanışmadan Anneler Günü'nü kutlamak rahatsız etmişti. Bilmiyordum ama bu anı daha fazla düşünmeliymişim gibi geliyordu.

Çiçekleri sanki daha önce hiç hediye almamış gibi elimden tereddütle aldı. Sonra bana bakarak son derece usulca, "*Teşekkür ederim*," dedi. Bunda ciddiydi. Gözlerinin dolması anında çiçek getirerek doğru yaptığıma inanmama neden oldu.

"Yemek nasıl geçti?"

Kenna gülümsedi. "Keyifliydi. Eğlendik." Başıyla dairesini işaret etti. "Yukarı gelmek ister misin?"

Peşinden yukarı çıktım, dairesine girdiğimizde vazoyu biraz daha suyla doldurup tezgâha koydu. Çiçekleri düzenlerken, "Bugün ne yapıyorsun?"dedi.

"Sen ne yapıyorsan," demek istiyordum ama dün geceden sonra aklının nerede olduğunu bilmiyordum. Bazen her şey o anda iyi ve mükemmel görünüyor, ancak daha sonra saatlerce düşündüğünüzde, mükemmellik başka bir şeye dönüşebiliyordu. "Zeminlerde bazı işleri halletmek için yeni eve gidiyorum. Patrick'le Grace, Diem'i Patrick'in annesinin evine götürdüler, yarına kadar orada olacaklar."

Kenna'nın üzerinde yeni görünen önden düğmeli pembe bir gömlekle uzun, beyaz, dökümlü bir etek vardı. Onu tişört ve kot pantolondan başka bir şeyle hiç görmemiştim ama bu gömlek göğüs dekoltesinin en ufak hatlarını ortaya koyuyordu. Bakmamak için çok uğraşıyordum ama lanet olsun, bu çok zordu. Bir süre ikimiz de sustuk. Sonra, "Benimle gelmek ister misin?" dedim.

Bana ihtiyatla baktı. "Gelmemi istiyor musun?"

Kenna'dan yayılan tereddüdün kendi pişmalık duygusundan ziyade benim pişman olmam korkusundan kaynaklandığını fark ettim.

"Elbette istiyorum." Cevabımdaki kararlılık onu gülümsetti, gülümsemesi bizi ayrı tutan her şeyi ortadan kaldırdı. Onu kendime çekip öptüm. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda rahatlamış gibiydi.

Bir an bile olsa kendinden şüphe etmesine neden olmak hiç hoşuma gitmemişti. Onu aşağıda çiçekleri verir vermez öpmeliydim.

"Oraya giderken kar konilerinden alabilir miyiz?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Delikli kartın yanında mı?" diye dalga geçti.

"Yanıma almadan asla evden çıkmam."

Kenna güldü, çantasını alıp okşayarak Ivy'yle vedalaştı.

Aşağı indiğimizde Kenna'yla birlikte masayla sandalyeleri katlayıp kamyonetime taşımaya başladık. Bugün burada olmam işe yarıyordu çünkü bu masalardan birini yeni eve taşımak istiyordum.

Son sandalyeleri kamyona taşıyordum ki birdenbire Leydi Diana ortaya çıktı. Benimle Kenna ve kamyonetin arasında durdu. "Bu pislikle mi gidiyorsun?" diye sordu Kenna'ya.

"Artık ona pislik demeyi bırakabilirsin. Adı Ledger."

Leydi Diana beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Led*pis*," diye mırıldandı.

Kenna hakareti duymazdan gelerek, "Yarın işte görüşürüz," dedi.

Kamyonete bindiğimizde gülüyordum. "Led*pis*. Gerçekten çok zekiceydi."

Kenna emniyet kemerini takarak, "Esprili ve acımasız. Bu tehlikeli bir kombinasyon," dedi.

Ona aldığım diğer hediyeyi vermeli miyim diye düşünerek kamyoneti geri vitese taktım. Şimdi birlikte kamyonetteyken aklıma ilk geldiği zamana göre biraz daha utanç verici geliyor, bu sabah bunun için bu kadar zaman harcamış olmamı çok daha tuhaflaştırıyordu, bu yüzden ancak apartmandan en az bir mil kadar uzaklaştıktan sonra cesaretimi toplayıp, "Senin için bir şey yaptım," diyebildim.

Dur işaretine kadar bekledikten sonra ona mesajla linki attım. Telefonu vızırdayınca linki açıp birkaç saniye ekrana baktı. "Ne bu? Şarkı listesi mi?"

"Evet. Bu sabah hazırladım. Sana üzücü bir şeyi hatırlatabilecek hiçbir şeyle kesinlikle ilgisi olmayan yirmiden fazla şarkı var."

Telefon ekranına bakarak şarkıları inceledi. Ondan bir tepki bekliyordum ama yüzü ifadesizdi. Camdan dışarı bakarak kahkahasını bastırıyormuş gibi ağzını kapattı. Ona kaçamak bakışlar atıp duruyordum, sonunda artık dayanamadım. "Gülüyor musun? Aptalca mıydı?"

Yüzünü bana döndüğünde gülümsüyordu, hatta gözlerinde beliren yaşlar bile olabilirdi. "Hiç aptalca değil."

Koltuğundan elime uzandı, sonra yine camdan dışarı baktı. En az iki mil boyunca gülümsememek için direndim.

Ama sonra, üçüncü mil civarında bir yerlerde, kaşlarımı çatmaya direniyordum çünkü şarkı listesi kadar basit bir şey onda ağlama isteği uyandırmamalıydı.

Yalnızlığı bana acı vermeye başlamıştı. Onu mutlu görmek istiyordum. Patrick'le Grace'e ona bir şans vermelerini söylediğimde tüm doğru şeyleri söyleyebilmek istiyordum ama Scotty'yle geçmişini hâlâ tam olarak bilmiyor olmamın, ikimizin de istediği sonucu engelleyebilecek birçok şeyden biri olmasından korkuyordum.

Ne zaman onunla olsam, hep dilimin ucuna sorular geliyordu. "*Ne oldu? Scotty'yi neden bırakıp gittin?*" Ama ya

doğru zaman olmuyordu veya doğru zaman olsa da duygular çok yoğunlaşmış oluyordu. Dün gece ona diğer soruları sorarken sormak istemiştim ama bir türlü soramamıştım. Bazen daha da üzüleceği şeylerden bahsetmesini bekleyemeyeceğim kadar üzgün görünüyordu.

Ama öğrenmem gerekiyordu. O gece tam olarak ne ve *neden* olduğunu öğrenene kadar onu tam olarak savunamayacağımı ya da Diem'in hayatında olması için körü körüne arka çıkamayacağımı hissediyordum.

"Kenna?" Aynı anda birbirimize baktık. "O gece neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Hava ağırlaşmış, nefes almak zorlaşmıştı.

Sanırım onun da nefes almasını zorlaştırmıştım. Yavaşça derin bir nefes alıp elimi bıraktı. Parmaklarını esnetip uyluklarını tuttu.

"Bunları yazdığını söylemiştin. Bana okur musun?"

Yüzünü korkuya benzer bir ifade kaplamıştı, sanki o geceye geri dönemeyecek kadar korkuyordu. Ya da beni oraya götüremeyecek kadar korkuyordu. Onu suçlamıyordum, ondan bunu istediğim için kendimi kötü hissediyordum ama öğrenmek istiyordum.

Öğrenmem gerekiyordu.

Patrick'le Grace'in önünde diz çöküp ona bir şans vermeleri için yalvaracaksam, uğruna savaştığım kişiyi tam olarak tanımam gerekiyordu. Hatta bu noktada onun hakkında fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemese de. Kenna'nın iyi bir insan olduğunu biliyordum. Kötü bir gece geçirmiş iyi bir insandı. En iyilerimizin başına geliyordu. En kötülerimizin. *Hepimizin* başına gelebiliyordu. Bazılarımız diğerlerinden daha şanslıydık ve kötü zamanlarımızda daha az zayiat oluyordu.

Direksiyondaki ellerimi ayarlayarak, "Lütfen. Öğrenmem gerekiyor, Kenna," dedim.

Sessiz bir süre daha geçti ama sonra telefonunu alıp ekranı açtı. Boğazını temizledi. Camım aralıktı, kamyonetin içi daha sessiz olsun diye yukarı kadar kaldırdım.

Çok gergin görünüyordu. Okumaya başlamadan önce uzanıp gevşemiş bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım, bir dayanışma... ya da başka bir şeyi göstermek için, bilemiyordum. Sadece ona dokunmak ve onu yargılamadığımı belirtmek istiyordum.

Sadece ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Hepsi bu kadardı.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

KENNA

Sevgili Scotty,

Araban en sevdiğim yerdi. Bunu sana hiç söylemiş miydim bilmiyorum.

Gerçekten baş başa olabileceğimiz tek yer orasıydı. Eskiden programlarımızın birbirine uyacağı, beni gelip işten alacağın günleri iple çekerdim. Arabana bindiğimde evdekiyle aynı sıcak konforu hissederdim. Daima beni bekleyen bir kola bulundurdun ve henüz yemek yemediğimi bildiğin günlerde McDonald's'dan aldığın küçük bir kutu patates kızartması bulunurdu çünkü favori kızartmam olduğunu bilirdin.

Çok tatlıydın. Benim için her zaman tatlı şeyler yapardın. Ara sıra çoğu kişinin hiç aklına gelmeyen küçük jestler. Buna itiraz etsen de hak ettiğimden fazlaydın.

Öldüğün günü defalarca gözden geçirdim, bir keresinde o günün her saniyesini kâğıda döktüm. Kuşkusuz büyük kısmı tahmindi. O sabah dişlerimi fırçalamak için gerçekten bir buçuk dakika harcadım mı bilmiyorum. Ya da işyerinde verdiğim molanın saniyesi saniyesine on beş dakika olup olmadığını. Ya da o gece gittiğimiz partide gerçekten elli yedi dakika geçirip geçirmediğimizi bilmiyorum.

Eminim hesaplamalarımda yer yer birkaç dakikalık sapmalar olmuştur ama çoğunlukla o gün olan her şeyi açıklayabilirim. Hatta unutmak istediklerimi bile.

Üniversiteye arkadaşlarından biri parti veriyordu ve birinci yılında onunla oda arkadaşıydın, bu yüzden gitmeye borçlu olduğunu söylemiştin. Partiye gitmek zorunda kaldığım için üzülmüştüm ama şimdi geriye dönüp baktığımda, o gece çoğu arkadaşını gördüğün için seviniyorum. Sen öldükten sonra bunun onlar için bir anlamı olduğunu biliyorum.

Oraya gitmene rağmen artık sana göre değildi, orada olmak istemediğini biliyordum. Partiler mazide kalmıştı, hayatın daha önemli kısımlarına odaklanmaya başlamıştın. Yüksek lisansa yeni başlamıştın ve boş zamanlarını ya çalışarak ya da benimle geçiriyordun.

Orada fazla kalmayacağımızı biliyordum, bu yüzden sen etrafta dolaşırken oturma odasının bir köşesinde bir koltuk bulup kıvrıldım. Bunun farkında mıydın bilmiyorum ama orada bulunduğumuz elli yedi dakika boyunca seni izledim. Çok çekiciydin. Sana bakanların gözleri parlıyordu. Etrafında kalabalıklar toplanıyor, henüz selamlaşmadığın birini fark ettiğinde büyük bir tepki vererek onu o partideki en önemli kişi gibi hissettiriyordun.

Tecrübe ettiğin bir şey miydi bilmiyorum ama bana böyle bir gücün olduğundan haberin yokmuş gibi geliyor. İnsanlara kendilerini değerli ve önemli hissettirme gücü.

Orada bulunduğumuz elli altıncı dakika civarında, beni köşede oturmuş sana gülümserken gördün. Etrafındaki herkesi görmezden gelerek bana doğru yürüdün ve birdenbire kendimi dikkatinin tek odak noktası olarak buldum.

Beni bakışlarınla hapsetmiştin, beğenildiğimi anlıyordum. Önemliydim. Koltukta yanıma oturup

boynumdan öptün, kulağıma fısıldadın. "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim."

Beni yalnız bırakmamıştın. Başından beri seninleydim.

"Artık gitmek istiyor musun?"diye sordun.

"Eğleniyorsan hayır."

"Sen eğleniyor musun?" diye sordun.

Omuz silktim. O partiden daha eğlenceli pek çok şey düşünebiliyordum. Yüzüne yayılan gülümsemeden senin de aynı şeyi hissettiğini anlamıştım. "Göle gitmek ister misin?"

Başımı salladım çünkü bunlar benim en sevdiğim üç şeydi. O göl. Araban. Sen.

On iki biralık bir kutu aşırdın, oradan sıvışarak beni göle götürdün.

Bazı geceler gittiğimiz favori bir yerimiz vardı. Kırsal bir arka yoldaydı, orayı eskiden arkadaşlarınla kamp yapmaya gittiğin için bildiğini söylemiştin. Oda arkadaşlarımla yaşadığım yerden pek uzak değildi, bu yüzden bazen gecenin bir yarısı evime gelirdin, oraya gider rıhtımda, suda ya da senin arabanda sevişirdik. Bazen orada kalır, güneşin doğuşunu seyrederdik.

O malum gecede partiden aldığın birayla bir hafta önce bir arkadaşından aldığın yemek artıklarını yiyip içtik. Müziğin sesini açmış suda öpüşüyorduk. O gece seks yapmadık. Bazen sadece öpüşüp koklaşıyorduk ve senin bu yönünü çok seviyordum çünkü ilişkilerde seks başladığında öpüşüp koklaşmanın sona ermesi en nefret ettiğim şeylerden biriydi.

Ama seninle, sevişmeler de her zaman seksin kendisi kadar özeldi.

Sudayken beni son kez öpüyormuşsun gibi öptün. Acaba bir tür korkun ya da önsezin vardı da o yüzden

mi beni öyle öptün diye merak ediyorum. Ya da belki son öpüşmemiz olduğu için çok iyi hatırlıyorum.

Sudan çıkıp rıhtımda ay ışığının altında çırılçıplak uzandık, dünya başımızın üzerinde dönüyordu.

"Canım köfte istiyor," dedin.

Sana güldüm çünkü çok rastgele bir şey söylemiştin. "Köfte mi?"

Sırıtarak, "Evet," dedin. "Kulağa güzel gelmiyor mu? Köfte ve patates püresi." Rıhtımda doğrulup oturdun, bana kuru bluzumu verdin. "Hadi restorana gidelim."

Benden fazla içmiştin, bu yüzden arabayı benim kullanmamı istedin. İçkili araba kullanmak bize göre değildi ama sanırım o ay ışığının altında kendimizi yenilmez hissediyorduk. Gençtik, âşıktık ve kesinlikle kimse en mutlu olduğu anda ölmezdi.

Ayrıca sarhoştuk, bu yüzden o gece kararlarımız da biraz daha zayıftı ama sebebi ne olursa olsun arabayı benim kullanmamı sen istedin. Her nedense sana kullanmamam gerektiğini söylemedim.

Kapıya uzanırken çakıllara takılıp tökezlediğimi bilerek o arabaya bindim. Direksiyona geçtim ama arabanın geri viteste değil de doğru yolda olduğundan emin olmak için gözlerimi iyice kırpıştırmam gerekti. Radyonun sesini nasıl kısacağımı hatırlamayacak kadar sarhoş olmama rağmen gölden uzaklaşmayı seçtim. Radyo o kadar bas bas bağırıyordu ki kulaklarım ağrıyordu.

Olay gerçekleştiğinde daha pek uzaklaşmamıştık. Yolları benden iyi biliyordun. Yol çakıllıydı, arabayı çok hızlı kullanıyordum ve virajın o kadar keskin olduğunu bilmiyordum.

"Yavaşla," dedin ama biraz yüksek sesle söylediğin için ürküp frene bastım, şimdi biliyorum ki ça-

kıllı bir yolda frene basmak, arabanın kontrolünü tamamen kaybetmeye neden olabiliyor, özellikle de sarhoşken. Direksiyonu sağa çeviriyordum ama araba sanki buzda kayıyormuş gibi sola gitmeye devam ediyordu.

Kazadan sonra detayları hatırlayamayacak kadar şanslı pek çok kişi var. Kazadan önce ve sonra olanları hatırlıyorlar ama ben zaman içinde o gecenin her bir saniyesi istesem de istemesem de hatırlıyordum.

Araban ters döndü, arabanın çukura çarpıp yana yatmaya başladığını hissettiğimde hatırladığım tek şey yüzlerimizi korumamız gerektiğiydi çünkü ön cam parçalarının bizi kesebileceğinden korkmuştum.

O anda en büyük korkum buydu. Birazcık cam. Hayatımın gözlerimin önünde kayıp gittiğini anlamadım. Hatta senin hayatının gözlerimin önünde kayıp gittiğini bile anlamadım. O anda tek derdim ön camın ne olacağıydı.

Çünkü kesinlikle kimse en mutlu olduğu anda ölmezdi.

Önce tüm dünyamın yan yattığını, sonra yanağımda çakılları hissettim.

Radyoda hâlâ bas bas Coldplay çalıyordu.

Motor hâlâ çalışıyordu.

Nefesim boğazımda tıkanmış, çığlık bile atamıyordum ama gerektiğini de düşünmüyordum. Sadece arabanı ve ne kadar kızmış olabileceğini düşünüyordum. Sanki en büyük kaygın çekici çağırmakmış gibi, "Çok üzgünüm," diye fısıldadığımı hatırlıyorum.

Her şey çok hızlı olmuştu ama o anda sakindim. Senin de öyle olduğunu sanıyordum. Bana iyi olup olmadığımı sormanı bekliyordum ama arabanın içinde baş aşağı duruyorduk, o gece içmek zorunda kal-

dığım her şey midemde altüst olmuştu, yerçekiminin ağırlığını hiç hissetmediğim kadar hissediyordum. Kusacakmışım gibi geliyordu, doğrulup düzelmem gerektiğini düşünerek emniyet kemerimi bulmaya uğraştım, sonunda çözdüğümde düştüğümü hatırlıyorum. Sadece beş, on santimdi ama beklenmedik bir şeydi ve çığlık attım.

Hâlâ iyi olup olmadığımı sormuyordun.

Hava karanlıktı, sıkışmış olabileceğimizi fark ettim, uzandım, seni takip ederek çıkmak için koluna dokundum. Bir çıkış yolu bulacağını biliyordum. Her şey için sana güveniyordum, hâlâ sakin olmamın tek sebebi senin varlığındı. Artık araban için bile endişelenmiyordum çünkü arabandan çok benim için endişeleneceğini biliyordum.

Ve çok fazla sürat yapmışım ya da arabayı dikkatsizce kullanmışım gibi gelmiyordu. Sadece biraz sarhoştum, kafam birazcık dumanlıydı ama birazcığın bile çok fazla olmadığına inanmak çok aptalcaydı.

Sadece derin bir çukura çarptığımız için takla atmıştık ve üstü açılan arabanın üst kısmı tepede olmadığı için kesinlikle minimum hasar olacağını düşünüyordum. Belki bir, iki hafta tamirde kalacak, sonra çok sevdiğim araba, evim gibi gelen araba düzelecekti. Senin gibi. Benim gibi.

"Scotty." Bu sefer adını söylerken kolunu sarstım. İyi olduğumu bilmeni istiyordum. Belki şoka girdin, bu yüzden sessizsin diye düşündüm.

Sen kıpırdamayınca ve kolunun bir şekilde tavanımız hâline gelen yola doğru sarktığını fark edince, ilk olarak bayılmış olabileceğini düşündüm. Ama doğrulup oturmanın bir yolunu bulmak için elimi geri çektiğimde, kan içindeydi.

Damarlarında akması gereken kanla.

Durumu kavrayamadım. Bir taşra yolunun kenarında bizi çukura düşüren aptal bir kazanın bize gerçekten zarar verebileceğini anlayamamıştım. Ama elimdeki senin kanındı.

Hemen sana sokuldum, baş aşağı durduğun ve emniyet kemerin hâlâ bağlı olduğu için seni kendime çekemedim. Denedim ama kımıldamadın. Yüzünü yüzüme çevirdim ama uyuyor gibiydin. Dudakların hafifçe aralanmıştı, gözlerin kapalıydı, geceyi seninle geçirdiğim, uyandığımda seni yanımda uyurken bulduğum her zamanki gibi görünüyordun.

Seni çekmeye çalıştım ama yine kıpırdamadın çünkü araba senin bir parçanın üzerindeydi. Omzun ve kolun sıkışmıştı, seni çekemiyor ya da emniyet kemerine ulaşamıyordum, hava karanlık olmasına rağmen ay ışığının okyanusa yansıdığı gibi kanlara yansıdığını fark ettim.

Her yerde senin kanın vardı. Arabanın baş aşağı olması her şeyi daha da karmaşık hâle getiriyordu. Ceplerin neredeydi? Telefonun neredeydi? Bir telefona ihtiyacım vardı, bu yüzden güçlükle hareket edip ellerimle etrafı yoklayarak sonsuzluk gibi gelen bir süre telefon aradım ama bulabildiğim tek şey taşlar ve camlardı.

Tüm bu sürede dişlerim takırdayarak adını mırıldanıyordum. "Scotty. Scotty, Scotty, Scotty." Bu bir duaydı ama nasıl dua edeceğimi bilmiyordum. Kimse bana öğretmemişti. Sadece annenle babanın evinde aile yemeğindeki duayı ve koruyucu annem Mona'nın ettiği duaları hatırlıyordum. Ama insanlardan tek duyduğum yemeği kutsamaktı, oysa ben sadece uyanmanı istiyordum, bu yüzden defalarca

adını söylüyor, dikkatini çekip çekmediğimden emin olmasam da Tanrı'nın beni duymasını umuyordum.

O gece kesinlikle kimse bize dikkat etmiyor gibiydi.

O sırada yaşadıklarım tarif edilemezdi. Korkunç bir durumda nasıl tepki vereceğinizi bildiğinizi sanırsınız ama öyle değildi. Korkunç bir durumdayken düşünemiyordunuz. Büyük ihtimalle dehşet anlarında kendi düşüncelerimizden bu kadar kopuk olmamızın bir nedeni vardı. Ama tam olarak böyle hissediyordum. Bağlantıları kopmuş. Bazı uzuvlarım beynim ne olduğunu anlamadan hareket ediyordu. Ellerim, aradığımı bile bilmeden bir şeyler arıyordu.

Histerikleşiyordum çünkü her geçen saniye hayatımın ne kadar farklı ilerleyeceğinin daha çok farkına varıyordum. O bir saniye, rotamızı değiştirmişti, hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktı ve o kazada kopan tüm parçalarım asla tam olarak yeniden birleşemeyecekti.

Yerle kapım arasındaki boşluktan sürünerek arabadan çıktım ve dışarı çıkıp başım yukarıda ayaklarım yerde durunca kustum.

Farlar bir sıra ağacı aydınlatıyordu ama o ışığın bize hiç faydası olmuyordu, seni kurtarmak için arabanın yolcu tarafına koştum ama yapamadım. Kolun arabanın altından dışarı çıkmıştı. Akan kanına ay ışığı vuruyordu. Elini tutup sıktım ama soğuktu. Hâlâ ismini mırıldanıp duruyordum. "Scotty, Scotty, Scotty, hayır, hayır, hayır." Ön cama gidip tekmeleyerek kırmaya çalıştım, ama zaten çatlamış olmasına rağmen içinden geçip içeri girecek ya da seni dışarı çekecek kadar kıramadım.

Diz çöküp yüzümü cama bastırdım ve sana ne yaptığımı o zaman gördüm. Birini ne kadar seversen

sev, ona yine de aşağılık şeyler yapabileceğinin kesin anlayışıydı.

Sanki hayal edilebilecek en yoğun acı dalgası üzerimi kaplamış gibiydi. Bedenim bu acıyla birlikte dalgalanıyordu. Başımda başlamış, ayak parmaklarıma kadar içime çöreklenmişti. İnledim, hıçkıra hıçkıra ağladım, arabanın etrafından dolanıp da tekrar eline dokunduğumda hiçbir şey yoktu. Bileğinde nabız atmıyordu. Avucunda yaşam yoktu. Parmak uçlarında sıcaklık yoktu.

Çığlık attım. O kadar çığlık atmıştım ki sesim çıkmaz olmuştu.

Sonra paniğe kapıldım. Bana olanların tek izahı bu.

İkimizin de telefonunu bulamayınca otobana doğru koşmaya başladım. Ne kadar uzaklaşırsam, kafam o kadar karışıyordu. Önceden veya o sırada olanların gerçek olduğunu hayal edemiyordum. Otoyolda tek ayakkabıyla koşuyordum. Kendimi görebiliyordum, sanki kendi önümdeymişim gibiydim, kendime doğru koşuyordum, sanki bir kâbusun içindeymişim, hiçbir ilerleme kaydetmiyormuşum gibiydi.

Aklıma gelmesi zaman alan kazanın anıları değildi. O süreydi. Gecenin adrenalin patlaması ve histeri tarafından bastırılan kısmı. Çıkarabileceğimi bilmediğim gürültülü sesler çıkarmaya başladım.

Nefes alamıyordum çünkü sen ölmüştün, sen havasızken ben nasıl nefes alabilirdim? Bu, o zamana dek yaşadığım en kötü farkındalıktı, dizlerimin üzerine çöküp karanlığa doğru haykırmaya başladım. Yolun kenarında ne kadar kaldım bilmiyorum. Yanımdan arabalar geçiyordu, ellerimde hâlâ senin kanın vardı, korkmuştum, kızmıştım ve gözümün önüne sürekli annenin yüzü geliyordu. Seni ben öldürmüştüm,

herkes seni çok özleyecekti, sen artık ortalıkta olup kimseyi değerli ya da önemli hissettirmeyecektin, bu benim hatamdı ve sadece ölmek istiyordum.

Başka hiçbir şey umurumda değildi.

Sadece ölmek istiyordum.

Gece tahminimce saat on birde yola çıktım, bir araba bana çarpmamak için direksiyon kırmak zorunda kaldı. Üç farklı arabayla üç kere denedim ama hiçbiri bana çarpmadı, karanlıkta yolda olduğum için hepsi sinirlendi. Bana korna çaldılar, küfür yedim ama kimse beni perişanlığımdan kurtarmadı, kimse yardım etmedi. Şimdiden bir milden fazla yol yürümüştüm ve evimden ne kadar uzakta olduğumu bilmiyordum ama oraya varabilirsem dördüncü kattaki dairemin balkonundan atlayabileceğimi biliyordum çünkü o anda yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu. Seninle olmak istiyordum ama aklımda artık o kazada arabanın altında sıkışıp kalmamıştım. Sen başka bir yerdeydin, karanlıkta süzülüp dolaşıyordun, sana katılmaya kararlıydım çünkü başka ne amaç vardı ki? Benim tüm amacım sendin.

Geçen her saniye büzülmeye başladım, ta ki kendimi görünmez hissedene kadar.

Ve bu hatırladığım son şeydi. Senin yanından ayrılmamla senden ayrıldığımı fark etmem arasında uzun bir boşluk var.

Saatler.

Ailene eve yürüdüğüm ve uyuyakaldığım söylenmiş ama tam olarak öyle olmadı. Şoktan bayıldığıma neredeyse eminim çünkü ertesi sabah polisler yatak odamın kapısını yumruklayıp gözlerimi açtığımda yerdeydim. Yerde başımın yanında küçük bir kan birikintisi fark ettim. Düşerken kafamı çarpmış ol-

malıydım ama kontrol edecek vaktim olmadı çünkü polisler yatak odamdaydı, içlerinden birinin eli kolumda, beni ayağa kaldırıyordu.

Bu yatak odamı son görüşüm oldu.

Oda arkadaşım Clarissa'nın dehşete düştüğünü hatırlıyorum. Benim için dehşete kapılmış değildi. Kendisi için dehşete kapılmıştı. Sanki bunca zamandır bir katille yaşıyormuş da hiç haberi yokmuş gibiydi. Erkek arkadaşı, adını hiç hatırlayamadığımız —Jason, Jackson veya Justin— sanki Clarissa'nın gününü mahvetmişim gibi onu teselli ediyordu.

Ondan az kalsın özür dileyecektim ama düşüncelerimi sesimle bağdaştıramadım. Sorularım vardı, kafam karışıktı, güçsüzdüm, acı çekiyordum. Ama o an içimi dolduran duyguların en güçlüsü yalnızlığımdı.

Bu duygunun sürekli hâle geleceği hiç aklıma gelmemişti. Kalıcı olacağını. Beni polis arabasının arka koltuğuna oturttuklarında seninle hayatımın doruğa ulaştığını ve senden sonra gelen hiçbir şeyin öneminin olmayacağını biliyordum.

Senden öncesi ve sen varken vardı. Nedense senden sonrası olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama vardı ve bunun içindeydim.

Sonsuza dek bunun içinde olacağım.

Okunacak daha çok şey vardı ama boğazım kurumuş, sinirlerim bozulmuştu, şu anda Ledger'ın hakkımda düşünüklerinden korkuyordum. Direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Su şişeme uzanıp uzun bir yudum aldım. Ledger arabasını garaj yoluna çevirdi, evine vardığımızda kamyonunu park edip dirseğini kapısına dayadı. Bana bakmıyordu.

"Okumaya devam et."

Şimdi ellerim titriyordu. Ağlamadan okumaya devam edebilir miydim bilmiyordum ama gözyaşlarım arasında okusam bile umursayacağını sanmıyordum. Biraz daha içtikten sonra bir sonraki bölümü okumaya başladım.

Sevgili Scotty,

Sorgu odasındaki durum şöyleydi.

Onlar: Ne kadar içtin?

Ben: Sessizlik

Onlar: Kazadan sonra seni eve kim götürdü?

Ben: Sessizlik

Onlar: Başka yasadışı maddeler kullanıyor musun?

Ben: Sessizlik

Onlar: Yardım çağırdın mı?

Ben: Sessizlik

Onlar: Olay yerinden kaçarken hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydun?

Ben: Sessizlik

Onlar: Bir buçuk saat önce onu bulduğumuzda hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydun?

Ben: Çığlıklar.

Çok fazla çığlık.

Beni tekrar bir hücreye kapatıp sakinleştiğimde geri geleceklerini söyleyene kadar çığlıklar.

Sakinleştiğim zaman.

Sakinleşmedim Scotty.

Sanırım

o

gün

biraz

aklımı
yitirmiştim.

Sonraki yirmi dört saat içinde beni iki kez daha sorgu odasına çektiler. Uyumamıştım, kalbim kırıktı, hiçbir şey yiyip içemiyordum.

Sadece. Ölmek. İstiyordum.

Sonra yardım çağırmış olsaydım hâlâ hayatta olacağını söylediklerinde, gerçekten öldüm. Sanırım pazartesi günüydü. Kazamızdan iki gün sonra. Ölmemiş gibi davranmama rağmen bazen kendime bir mezar taşı alıp üzerine o tarihi yazdırmak istiyorum.

Mezar taşımda şöyle yazacaktı: Kenna Nicole Rowan, sevgili Scotty'sinin vefatından iki gün sonra öldü.

Tüm bu süreçte annemi aramaya teşebbüs bile etmedim. Hiç kimseyi arayamayacak kadar yıkılmıştım. Hem eski arkadaşlarımı arayıp yaptıklarımı nasıl anlatabilirdim?

Utanıyordum, üzgündüm ve bunun sonucu olarak hayatımda seninle tanışmadan önceki hiç kimse ne yaptığımı bilmiyordu. Sen gittiğinden ve tüm ailen benden nefret ettiğinden bu yana hiç ziyaretçim olmadı.

Bana bir avukat atadılar ama kefaleti ödeyecek kimsem yoktu. Kefaletimi ödeyebilseydim bile gidecek yerim yoktu. O hapishane hücresinde olmaktan teselli buluyordum, bu yüzden umursamadım. Madem arabanda seninle birlikte olamıyordum, olmak istediğim tek yer yalnız kalabildiğim o hücreydi, verdikleri yemeği reddedebilirdim ve sonunda kalbim, o gece seninkinin yaptığı gibi atmayı bırakırdı.

Meğerse kalbin hâlâ atıyormuş. Ölen sadece kolunmuş. Kaza sırasında korkunç bir şekilde ezilip sakatlandığı için kan akışının tamamen kesilmesine, bu

yüzden sana dokununca öldüğünü düşünmeme, tüm bunlara rağmen hâlâ bir şekilde uyanıp arabadan çıkmana ve sana hiç getiremediğim yardıma ulaşmaya çalışmana dair daha korkunç ayrıntılara girebilirim.

Seninle daha uzun süre kalsaydım ya da daha çok çabalasaydım, bunu fark ederdim. Panikleyip koşmasaydım, adrenalinin içimde realite sınırları içinde hareket edemediğim bir noktaya kadar pompalanmasına izin vermeseydim fark ederdim.

Senin her zaman olduğun gibi sakin olabilseydim, hâlâ hayatta olurdun. Sahip olacağımızı bile bilmediğin kızımızı muhtemelen birlikte büyütüyor olurduk. Şimdiye kadar muhtemelen iki, hatta üç çocuğumuz olurdu, ben de büyük ihtimalle öğretmen, hemşire, yazar ya da olabileceğimi fark etmem için bana güç vereceğin bir şey olurdum.

Tanrı'm, seni özlüyorum.

Gözlerime kimseyi tatmin edecek kadar yansımasa da seni çok özlüyorum. Bazen ruhsal durumumun ceza almamda bir payı olup olmadığını merak ediyorum. İçim bomboştu ve eminim ki ne zaman biriyle yüzleşmek zorunda kalsam bu boşluk gözlerime yansıyordu.

Sen öldükten iki hafta sonraki ilk duruşma umurumda bile değildi. Avukat bana bununla savaşacağımızı –tek yapmam gerekenin suçu kabul etmemek olduğunu, kendisinin o gece aklımın başımda olmadığını, eylemlerimin kasıtlı olmadığını ve çok, çok, çok, çok, çok ama çok pişman olduğumu kanıtlayacağını– söylemişti.

Ama avukatın önerilerini umursamadım. Hapse girmek istiyordum. Tekrar arabaları ya da çakıllı yolları görmek, radyoda Coldplay duymak ya da sensiz yapmak zorunda kalacağım onca şeyi düşüneceğim bir dünyaya geri dönmek istemiyordum.

Şimdi geçmişe dönüp baktığımda, derin ve tehlikeli bir depresyonda olduğumu fark ediyorum ama kimsenin fark ettiğini sanmıyorum ya da belki sadece umursayan kimse yoktu. Herkes #scottytakımı'ydı, sanki hiç aynı takımda bile olmamışız gibi. Herkes adalet istiyordu ama ne yazık ki adalet ve empati, ikisi birden o mahkeme salonuna sığamıyordu.

Ama tuhaf olan şu ki ben de onların tarafındaydım. Onlar için adalet istiyordum. Onlarla empati kuruyordum. Annenle, babanla, o mahkeme salonuna hıncahınç doluşmuş hayatındaki tüm insanlarla.

Avukatımın dehşete düşmesine rağmen suçumu kabul ettim. Bunu yapmam gerekiyordu. O gece senin yanından kaçtıktan sonra yaşadıkların hakkında konuşmaya başladıklarında, mahkemede oturup detayları dinlemektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum. Her şey çok korkunçtu, sanki kendi hayatımı değil de bir korku hikâyesi yaşıyormuşum gibiydi.

Üzgünüm Scotty.

Aynı cümleyi defalarca tekrarlayarak tüm bunlarla ilişiğimi kesip duymazdan geliyordum. Üzgünüm Scotty. Üzgünüm Scotty. Üzgünüm Scotty.

Hüküm vermek için başka bir duruşma tarihi belirlediler ve bu iki duruşma tarihi arasında bir süredir regl olmadığımı fark ettim. Döngümün bozulduğunu düşündüm, bu yüzden bundan kimseye bahsetmedim. İçimde senin bir parçanın büyüdüğünü daha önce bilseydim, mahkemeye çıkıp kendim için savaşma iradesi bulacağımdan eminim. Kızım için savaşma iradesi.

Hüküm tarihi geldiğinde, annen mağduriyet beyanını okurken onu dinlememeye çalıştım ama söylediği her kelime hâlâ iliklerime kadar işlemiş duruyor.

O gece annenin evinde beni sırtında merdivenlerden yukarı taşırken söylediklerini –nasıl daha fazla çocuk istediklerini ama onların mucize bebeği olduğunu– düşünüp duruyordum.

O anda tek düşünebildiğim buydu. Onların mucize bebeklerini öldürmüştüm, şimdi kimseleri yoktu ve hepsi benim hatamdı.

Bir açıklama konuşması yapmayı planlamıştım ama ayağa kalkıp konuşma zamanım geldiğinde yapamadım, çok güçsüzdüm, çok kırılmıştım. Fiziksel, duygusal, zihinsel olarak. O sandalyede saplanıp kalmıştım ama ayağa kalkmaya çalıştım. Avukatım yığılmayayım diye kolumdan tuttu, sonra benim için yüksek sesle bir şeyler okumuş olabilir, bilemiyorum. O gün mahkeme salonunda neler olduğu konusunda hâlâ net değilim çünkü o gün o geceye çok benziyordu. Bir şekilde uzaktan izlediğim bir kâbustu.

Tünel gibi dar bir görüş alanım vardı. Etrafımda insanlar olduğunu biliyordum, yargıcın konuştuğunu biliyordum ama beynim o kadar yorulmuştu ki kimsenin söylediğini algılayamıyordum. Yargıç cezamı okuduğunda bile hiçbir tepki vermedim çünkü özümseyemedim. Yedi yıl hapis cezasına çarptırıldığımı ve bundan daha erken şartlı tahliye hakkım olduğunu daha sonra, ancak susuz kaldığım için serum verildikten sonra öğrendim.

"Yedi yıl," diye düşündüğümü hatırlıyorum. "Bu çok saçma. Neredeyse hiç uzun değil."

Seni orada bıraktıktan sonra o arabada neler yaşadığını düşünmemeye çalışıyorum. Benim için kim bilir neler düşündün? Arabadan fırladığımı mı düşündün? Beni arıyor muydun? Yoksa seni orada yapayalnız bıraktığımı biliyor muydun?

O gece yalnız geçirdiğin zamanın hepimizi rahatsız ettiğini biliyorum çünkü neler yaşadığını asla öğrenemeyeceğiz. Neler düşünüyordun. Kime sesleniyordun. Son dakikaların nasıldı.

Annenle babanın kalan ömürlerinde yaşamak zorunda kaldıkları bundan daha büyük bir acı düşüneminiyorum.

Bazen Diem'in bu yüzden mi burada olduğunu merak ediyorum. Belki de Diem, annenle babanın iyi olmasını sağlamanın bir yoluydu.

Ama aynı doğrultuda, Diem'in benim hayatımda olmaması, senin beni cezalandırma şeklin olduğu anlamına geliyordu. Sorun değil. Bunu hak ettim.

Savaşmayı planlıyorum ama bunu hak ettiğimi biliyorum.

Her sabah uyanınca sessizce özür diliyorum. Senden, annenle babandan, Diem'den. Gün boyunca, biz yapamadığımız için kızımızı yetiştirmeleri nedeniyle sessizce annenle babana teşekkür ediyorum. Her gece uykuya dalmadan önce tekrar özür diliyorum.

Üzgünüm. Teşekkür ederim. Üzgünüm.

Bu benim günüm, her gün, tekrar tekrar.

Üzgünüm. Teşekkür ederim. Üzgünüm.

Ölüm şeklini düşünürsek cezam adil değildi. Sonsuzluk hakkaniyet olmazdı. Ama umarım ailen o geceki davranışlarımın bencillikten kaynaklanmadığını biliyordur. O gece beni senden uzaklaştıran korku, şok, ıstırap, kafa karışıklığı ve dehşetti. Kesinlikle bencillik değildi.

Ben kötü bir insan değilim ve nerede olursan ol bunu bildiğini biliyorum. Ve beni affettiğini biliyorum. Sen böyle birisin. Bir gün kızımızın da beni bağışlayacağını umuyorum. Ve annenle babanın.

O zaman belki, bir mucize eseri, kendimi affetmeye başlayabilirim.

O zamana kadar seni seviyorum. Seni özlüyorum.

Üzgünüm.

Teşekkür ederim.

Üzgünüm.

Teşekkür ederim. Üzgünüm.

Tekrar.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

KENNA

Dosyayı kapattım. Artık okuyamıyordum. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ağlamadan bu kadarını yapabildiğime şaşıyordum ama sesli okurken kelimeleri özümsememeye çalışmıştım.

Telefonumu kenara koyup gözlerimi sildim.

Ledger yerinden kıpırdamamıştı. Aynı pozisyondaydı, sürücü kapısına yaslanmış, dümdüz ileriye bakıyordu. Artık kamyonetini sesim doldurmuyordu. Şimdi yoğun ve itici bir sessizlik vardı, öyle ki Ledger artık buna dayanamamış gibiydi. Kapısını açıp kamyonetinden indi. Kamyonetin arka tarafına gidip tek kelime etmeden masayı indirmeye başladı.

Dikiz aynasından onu izliyordum. Masayı yere indirince sandalyelerden birini aldı. Duraksadı, sonra sandalyeyi masanın üzerine fırlattı. Sandalyenin inerken çıkardığı büyük tangırtıyı içimde hissettim.

Sonra Ledger ikinci bir sandalye kapıp öfkeyle bahçeye fırlattı. Çok kızgındı. İzleyemiyordum.

Öne eğilip ellerimi yüzüme bastırdım, ona bunun tek kelimesini bile okuduğuma pişman olmuştum. Duruma mı yoksa bana mı kızgındı ya da beş yıllık duyguları yönlendirmek için mi sandalyeleri fırlatıyordu, hiç bilmiyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdı, son sandalyenin çarpma sesini duymadan hemen önce. Sesi, mülkünü çevreleyen yoğun ağaçlarda yankılandı.

Bagaj kapağının çarpmasıyla tüm kamyonet sallandı.

Sonra sadece sessizlik hâkim oldu. Durağanlık.

Tek duyabildiğim sığ ve hızlı hızlı aldığım nefeslerdi. Kamyonetten inmeye korkuyordum çünkü bu patlamalardan biri bana yönelmişse onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Keşke bilseydim.

Çakılları çatırdatan ayak seslerini duyunca boğazımda oluşan yumruyla yutkundum. Kapımda durarak açtı. Hâlâ yüzüm ellerimin arasında başım önde duruyordum ama sonunda ellerimi çekip tereddütle ona baktım.

Kamyonetin tepesine tutunarak kapıma yaslandı. Başını kaldırdığı koluna yasladı. Gözleri kızarmıştı ama ifadesi nefret dolu değildi. Hatta gözlerinde öfke bile yoktu. Aksine, özür diler gibi bakıyordu, sanki patlamalarının beni korkuttuğunu biliyor ve kendini kötü hissediyormuş gibiydi.

"Sana kızmadım." Dudaklarını birbirine bastırarak yere baktı. Başını hafifçe iki yana salladı. "Sadece düşünecek çok şey var."

Başımı salladım ama konuşamıyordum, kalbim güm güm atıyor, boğazım şişmiş gibi geliyordu ve hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

Hâlâ yere bakarak kamyonetin tavanını bıraktı. Kamyonete binerken benimle göz göze geldi, sağ elini sol uyluğuma, sol elini sağ dizimin altına koydu. Beni yüzüm ona bakacak şekilde yolcu koltuğunun kenarına çekti.

Ledger yüzümü ellerinin arasına alıp yan yatırınca ona baktım. Yavaşça derin bir nefes aldı, sanki söyleyeceklerini söylemekte zorlanıyormuş gibiydi. "Scotty'yi kaybettiğin için üzgünüm."

Bundan sonra gözyaşlarımı tutamadım. O gece Scotty'yi benim de kaybettiğimi ilk kez birisi kabul ediyordu. Sözleri benim için Ledger'ın anlayabileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Yüzüne acı yayılarak sözlerine devam etti. "Ya Scotty sana nasıl davrandığımızı görüyorsa?" Bir gözyaşı belirip yanağından aşağı süzüldü. Tek bir gözyaşıydı ve bu beni

çok üzdü. "Bunca yıldır seni yıkan her şeyin bir parçasıydım ve özür dilerim, Kenna. Çok üzgünüm."

Elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine koydum. "Önemi yok. Yazdıklarım hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yine de benim hatamdı."

"Önemi yok değil. Bunların hiçbiri önemsiz değil." Beni kollarının arasına alıp yanağını başımın üstüne yasladı. Sağ elini yatıştırıcı daireler çizerek sırtımda gezdirdi.

Beni uzun süre böyle tuttu. Bırakmasını istemiyordum.

O gecenin tüm ayrıntılarını paylaşabildiğim ilk kişiydi ve bunun işleri daha iyi mi, yoksa daha kötü mü yapacağından emin değildim. Ama daha iyi hissettiriyordu, belki de bunun bir anlamı vardı.

Üzerimden bir ağırlık kalkmış gibi geliyordu. Bu beni yüzeyin altında tutan çapanın ağırlığı değildi –bu ağırlık kızıma sarılana kadar kalkmayacaktı. Ama acımın küçük bir kısmı Ledger'ın anlayışına bağlanmıştı, sanki beni fiziksel olarak havaya kaldırıyor, birkaç dakika nefes almama imkân veriyor gibi geliyordu.

Sonunda beni değerlendirecek kadar geri çekildi. Yüzümde beni teselli etme isteği uyandıracak bir şey görmüş olmalıydı çünkü saçlarımı nazikçe geriye atarak alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Burnumun ucunu öptükten sonra hafifçe dudaklarımdan öptü.

Onu öpmemi beklediğini sanmıyordum ama şu anda ona karşı her zamankinden daha fazla duygu hissediyordum. Gömleğinden kavrayarak daha dolu dolu bir öpücük için sessizce ağzını aradım. Bana karşılık verdi.

Öpüşleri hem bağışlama hem de vaat gibi geliyordu. Sanırım benimki ondan özür dilemek gibiydi çünkü her ayrıldığımızda daha fazlası için geri dönüyordu.

Kendimi sırtüstü buldum, Ledger kamyonetin yarısına gelmiş, üzerimde duruyordu, dudaklarımız birbirine bastırılmıştı.

Tüm pencereler buğu yapacak kadar meşgulken boynumdan çekilerek bana kısa bir bakış attı. Çok hızlıydı; bir titreşim, bir ışıltıydı. Ama o hızlı bakışta daha fazlasını istediğini anlayabiliyordum, ben de istiyordum, başımı sallayınca geri çekilip torpido gözünü açtı. Bir prezervatif aldı, tek koluyla kendini destekleyerek dişleriyle açmaya başladı. Bu fırsattan yararlanarak külotumu çıkarıp uzun eteğimi belimin etrafına topladım.

Paketi açtı ama sonra durakladı.

Düşünceli düşünceli sessizce bana bakarken saniyeler uzamaya başladı.

Sonra prezervatifi bir kenara atıp tekrar üzerime indi. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Sıcak nefesi yanağıma gelirken, "Bir yatağı hak ediyorsun," dedi.

Saçlarının arasından elimi geçirdim. "Burada yatağın yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Şişme yatak bile yok mu?"

"Öncelikle iki kez şişme yataktaydık. Gerçek bir yatağı hak ediyorsun. Hayır, burada ikisinden de yok."

"Peki ya hamak?"

Buna gülümsedi ama yine başını iki yana salladı.

"Yoga matı? Seçici değilim."

Gülerek çenemden öptü. "Kes şunu, yoksa bu kamyonette sevişeceğiz"

Bacaklarımı beline doladım. "Bunun nesi kötü?"

Boynumda inleyince kalçamı kaldırdım ve pes etti.

Prezervatifi alıp açmayı bitirdi. O bunu yaparken kotunun fermuarını açtım.

Prezervatifi takıp beni koltuğun kenarına çekti. Kamyonetinin yüksekliği bunun için mükemmeldi. İkimiz de kendimizi ayarlamak veya pozisyon değiştirmek zorunda kalmadık. Kalçamı kavrayıp içime girdi, gerçek bir yatak olmasa da dün geceki kadar güzeldi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

LEDGER

İçeri girip döşemeleri halletmek için ondan uzaklaşacak gücü nasıl buldum bilmiyordum.

Arkasına yaslanıp beni izleyeceğini ya da defterine yazacağını düşünmüştüm ama ona bazı işleri bitirmem gerektiğini söyler söylemez nasıl yardımcı olabileceğini sormuştu.

Üç saat olmuştu. Çoğunlukla çalışmıştık, ara sıra susuzluğumuzu gidermek ve biraz daha öpüşmek için ara vermiştik ama oturma odası zemini olacak alanın büyük kısmını bitirmiştik.

O etekle o bluzu giymeseydi şimdiye kadar işimiz bitmiş olurdu. Yerde emekleyerek döşemeleri yerine sabitlememe yardım ediyor, ona her baktığımda bluzunun aşağısını görebiliyordum. O kadar dikkatim dağılmıştı ki kendimi yaralamadığıma şaşıyordum.

Kamyondan indiğimizden beri tek bir önemli konu konuşmamıştık. Sanki tüm önemli konuları kamyonetin içinde bırakmış, ağırlık veren hiçbir şeyi bu eve taşımamayı seçmiştik.

Zaten çok zor bir gün olmuştu; işleri hafif tutmak için elimden geleni yapıyordum. İkimiz de yapıyorduk. İçeri girdiğimizden beri mektup konusunu açmamıştım. Kenna yasaklama kararından bahsetmedi, ben bu çatı altında Anneler Günü'nden bahsetmedim, yeni fiziksel bağlantımızın ne anlama geldiğinden veya bunu nasıl yönlendireceğimizden bahsetmedik. Sanırım ikimiz de konuşmaların geleceğini biliyorduk ama şu anda aynı görüşteymişiz gibi geliyordu ve bugün tek istediğimiz birbirimizin zirvesine çıkmaktı.

Bence Kenna'yla bugüne ihtiyacımız vardı. Kenna'nın bugüne özellikle ihtiyacı vardı. Hep tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibi görünüyordu fakat bugün her şeyi oluruna bırakmış süzülüyor gibiydi. Yerçekimini kendine karşı etkisiz kılmış gibiydi.

Son birkaç saatte, tanıştığımız günden beri olduğundan daha fazla tebessüm etmiş ve gülmüştü. Bu durum taşıdığı ağırlığın büyük bir parçası olup olmadığımı merak etmeme neden oluyordu.

Kenna ahşap parçasının kendi tarafındaki ucunu yere sabitledikten sonra su şişesine uzandı. Beni göğsüne bakarken yakalayınca güldü. "Şu anda gözlerimin içine bakmakta zorlanıyorsun."

"Sanırım bluzunu takıntı yaptım." Genelde tişört giyiyordu ama bu özel bluz önü aşağıya doğru inen daracık bir malzemeden yapılmıştı ve üç saattir çalıştığı için artık terlediği yerler üzerine yapışmaya başlıyordu. "Bu bluz çok güzel."

Kenna güldü, onu yine öpmek istiyordum. Emekleyerek yanına gittim, dudaklarımı dudaklarına o kadar sert bastırdım ki sırtüstü yere düştü. Kahkahalarının arasında üstüne çıkana kadar onu öptüm.

Hiç mobilyamın olmamasından nefret ediyordum. Durmadan döşediğimiz ahşap zeminde son buluyorduk, bu çok güzeldi ama onu daha rahat bir yerde öpmek için her şeyi verirdim. Dudakları kadar yumuşacık bir yerde.

"Bu yer döşemelerini hiçbir zaman bitiremeyeceksin," diye fısıldadı Kenna.

"*Canı cehenneme* döşemelerin." Birkaç dakika öpüştük, gitgide daha iyi oluyorduk. Çok fazla çaba, itip çekme, tat alma vardı, sonunda kaotik bir hâl aldı ve o bayıldığım bluzu yerde yanımızda bir yerlerde son buldu.

Şimdi sutyenine bayılmıştım, üstünde kalan tenini öperken, "Korkuyorum," diye fısıldadı. Elleri saçlarımın ara-

sındaydı, ona bakabilecek kadar doğrulduğumda ellerini oradan çekmedi. "Ya sen daha onlara söyleme fırsatı bulamadan bizi öğrenirlerse? Pervasız davranıyoruz."

Bunu bugün düşünmesini istemiyordum çünkü bugün çok güzel bir gündü, ayrıca onlar şehir dışındaydı bu yüzden onlar dönene kadar bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Rahatlatmak için alnına bir öpücük kondurdum. "Endişelenmek durumu iyileştirmiyor," dedim. "Onlar şehir dışında. Şu anda sevişsek de sevişmesek de ne olacaksa olacak."

Sözlerime gülümsedi. "İyi tespit." Kollarını boynuma dolayarak beni tekrar ağzına çekti.

Üzerinde alçalarak fısıldamaya devam ettim. "Seni sonsuza dek saklamak zorunda kalırsam en kötü ne olabilir? Dolabımı gördün, Kenna. Çok büyük. Oraya bayılacaksın."

Dudaklarımdayken güldü.

"Senin için bir mini buzdolabı ve televizyon yerleştirebilirim. Ziyarete geldikleri zaman dolabına girer, tatile çıkmışsın gibi yapabilirsin."

"Bu konuda şaka yapman korkunç," dedi ama gülüyordu. Gülmemiz kesilene kadar onu öptüm, sonra üzerinden indim, yanına uzanarak üzerine eğildim.

Bakışlarımızı başka yöne çevirme gereği hissetmeden birbirimize ilk kez gerçekten bakıyorduk. Kenna inanılmaz kusursuzdu.

Ama bunu dile getirmedim çünkü onun diğer harika yanlarından hiçbirini yüzüyle ilgili yüzeysel bir iltifatla azaltmak istemiyordum. Onun bu kadar akıllı, şefkatli, dayanıklı ve güçlü olduğunu düşünmemden uzaklaştırıyordu.

Bakışlarımı kusursuz yüzünden ayırıp teninde ürpertiler dolaşana kadar göğüs dekoltesinin orta yerini izledim. "Yer döşemelerini bitirmem gerekiyor." Elimi göğsüne gö-

türüp hafifçe sıktım. "Bunlarla dikkatimi dağıtmayı bırak. Bluzunu tekrar giy."

Kenna gülerken aynı anda odanın öbür tarafında birisi boğazını temizledi.

Hemen doğrulup evimdeki her kimse Kenna'yı görmesini engellemeye çabaladım.

Başımı kaldırıp bakınca annemle babamı kapı eşiğinde durmuş tavana bakarken buldum. Kenna hemen benden uzaklaşıp bluzuna uzandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Kim bunlar?"

"Annemle babam," diye mırıldandım. Yemin ederim ki beni utandırmak en sevdikleri hobiydi. Beni duyabilsinler diye sesimi yükselttim. "Bana bugün geleceğinizi haber vermeniz ne güzel!" Kenna'nın ayağa kalkmasına yardım ettim, bluzunu tekrar giymesine yardım ederken annemler halâ bizden başka yerlere bakıyorlardı.

Babam, "İçeri girdiğimizde boğazımı temizledim. Sana daha ne kadar uyarı gerekiyor?" dedi.

Şu an gereği kadar mahcup olmamıştım. Belki de ikisinin maskaralıklarına karşı bağışıklığım artıyordu. Ama Kenna'nın bağışıklığı yoktu.

Şimdi Kenna giyinmiş, yarı yolda arkamda durduğu için babam yaptığımız işi işaret etti. "Görünüşe göre çok ilerleme kaydetmişsin... yer döşemelerinde."

"Birden fazla konuda," dedi annem eğlenerek. Kenna yüzünü koluma gömdü. "Arkadaşın kim Ledger?" Annem gülümsüyordu ama pek çok farklı gülümsemesi vardı ve her zaman tatlı bir şey ifade etmiyordu. Bu gülümseme eğlenmiş bir gülümsemeydi. Annemin *bu-çok-eğlenceli* tebessümüydü.

"Bu... hımmm." Kenna'yı onlara nasıl takdim edeceğimi hiç bilmiyordum. Hatta hangi ismini kullanacağımı bile bilmiyordum. Kenna dersem isminden kim olduğunu kesinlikle anlayacaklardı ama yüzünü tanımayacakların-

dan tam olarak emin değildim. Bu yüzden onlara yalan söylemek anlamsız olacaktı. "Bu... benim yeni elemanım." Kenna'ya buna nasıl karşılık vermemi istediğini sormam gerekiyordu. Kolumu omzuna dolayıp yatak odasına yönlendirdim. "Yalanlarımızı koordine ederken bize müsaade," dedim omzumun üzerinden.

Kenna'yla onların görüş alanından çıkıp yatak odasına girince gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Onlara kim olduğumu söyleyemezsin," diye fısıldadı.

"Onlara yalan söyleyemem. Annem daha iyi baktığında muhtemelen seni tanıyacaktır. Senin hüküm duruşmanda vardı ve bir yüzü asla unutmaz. Ayrıca şehre geri döndüğünü biliyor."

Kenna iki büklüm olacakmış gibi görünüyordu. Dünyanın ağırlığının yeniden omuzlarına çökmeye başladığını görebiliyordum. Gözlerinde korkuyla bana baktı. "Benden nefret mi ediyorlar?"

Bu soru yüreğime işledi, özellikle de gözleri dolmaya başladığı için. Ve Scotty'yi tanıyan herkesin kendisinden nefret ettiğini düşündüğünü ancak o zaman fark ettim. "Hayır. Elbette, senden nefret etmiyorlar."

Bu sözleri söylerken doğru olup olmadıklarını tam olarak bilmediğimi fark ettim. Scotty öldüğünde anneler çok üzülmüşlerdi. Ben Patrick'le Grace için ne kadar önemliysem Scotty de onlar için o kadar önemliydi. Ama ailemle özellikle Kenna'yla ilgili görüşleri hakkında bir konuşma yaptığımdan emin değildim. Beş yıldan fazla olmuştu. Olanlar hakkında neler konuşulduğunu veya düşüncelerinin ne olduğunu hatırlamıyordum. Ve bunu artık neredeyse hiç konuşmuyorduk.

Kenna düşündüğümü görüyordu ve biraz paniğe kapılmıştı. "Beni eve götüremez misin? Arkadan gizlice çıkıp seninle kamyonetinde buluşabilirim."

Ebeveynim Kenna'nın kim olduğunu anlasa da anlamasa da nasıl insanlar olduğunu bilmiyordu. Endişenecek bir şey olmadığından habersizdi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kenna. Onlar benim ailem. Seni tanısalar bile ne olursa olsun arkamda olurlar." Bu sözler onu biraz yatıştırdı. "Şimdilik seni Nicole diye tanıtacağım, sonra seni eve götürüp onlarla ve gerçekle daha sonra ilgileneceğim. Tamam mı? Onlar iyi insanlar. Sen de öylesin."

Başını salladı, onu çabucak öpüp elinden tutarak yatak odasından çıkardım. Şimdi mutfaktalardı, Roman'la buraya son geldiklerinden beri eklediklerimizi inceliyorlardı. Döndüğümüzü fark edince ikisi de gelişigüzel bir tavırla tezgahlara yaslanarak bu tanışmayı beklediler. Elimle Kenna'yı işaret ettim. "Bu Nicole."

Elimi annemlere doğru salladım. "Annem Robin. Babam Benji."

Kenna gülümseyerek ellerini sıktı ama sonra benden fazla uzaklaşmaktan korkuyormuş gibi yanıma sokuldu. Yan tarafında duran elini tutup arkasına götürerek biraz rahatlatmak için sıktım.

"Yalnız olmaman çok hoş bir sürpriz," dedi annem. "Bugün burada tek başına kara kara düşündüğünü sanıyorduk."

Sormaya korkuyordum. "Neden kara kara düşüneyim ki?"

Annem gülerek babama döndü. "Bana on dolar borçlusun Benji." Elini uzattı, babam cüzdanını çıkararak avucuna on dolarlık bir banknot koydu. Annem parayı kot pantolonunun cebine soktu. "Bugün balayına gideceğini hatırlayıp hatırlamadığın üzerine bahse girmiştik. "

Neden şaşırmamıştım acaba? "Hanginiz Anneler Günü'nü unutacağıma bahse girdi?"

Annem elini kaldırdı.

"Unutmadım. E-postanı kontrol et. Bu hafta nereye çiçek göndereceğimi bilmediğim için hediye kartı gönderdim."

Annem cebinden on dolarlık banknotu çıkarıp babama geri verdi. Yanıma gelip nihayet bana sarıldı. "Teşekkür ederim." Kenna'ya bakmıyordu çünkü kucaklamasının yarı yerinde dikkatini veranda kapısı çekmişti. "Vayy! Hayal ettiğimden bile iyi görünüyor!" Beni bırakıp yanımızdan geçerek akordeon stili kapıya gitti.

Babam hâlâ bana ve Kenna'ya odaklanmıştı. Kibar olmaya, Kenna'yı da konuşmaya dahil etmeye çalışacağını anlıyordum ama Kenna'nın şu anda görmezden gelinmeyi ne kadar istediğini biliyordum.

"Nicole'un işe gitmesi lazım," dedim pat diye. "Onu bırakmam gerek, sonra sizinle evde buluşabiliriz."

Annem arkamdan *hımm* diye bir ses çıkardı. "Buraya daha yeni geldik," dedi. "Yaptıklarını bir dolaşıp görmek istiyordum."

Babamın dikkati hâlâ Kenna'nın üzerindeydi. "Sen ne yapıyorsun, Nicole? Dışında..." Elini sallayarak beni işaret etti. "Ledger dışında."

Kenna sessizce içini çekti. "Ee. Tamam. Şey, ben... Ledger'la bir şey... *yapmıyorum.* "

Tekrar elini sıktım çünkü babamın kastettiği bu değildi. Ama eğer teknik olacaksak... "Sanırım benim için... çalışmaktan... başka ne yapıyorsun demek istiyor." Kenna bana boş boş baktı. "Çünkü daha önce benim yanımda çalıştığını söylemiştim ama sonra yalan atarak işe gitmen gerektiğini söyledim, ayrıca benim barın pazar günleri kapalı olduğunu biliyorlar, bu yüzden bardan başka bir işin olduğunu düşündü ve başka ne yapıyorsun dedi..." Şimdi saçmalıyordum ve bu işi daha da kötüleştiriyordu çünkü

annemle babam konuşmaları duyuyordu ve bundan çok keyif aldıklarını biliyordum.

Annem babamın yanına dönmüş keyifle sırıtıyordu.

"Lütfen beni eve götür," diye yalvardı Kenna.

Başımı salladım. "Evet. Bu bir işkence."

"Ama benim için büyük bir zevk," dedi annem. "Bence bu en sevdiğim Anneler Günü olabilir."

"Biz de evlenmediği için üzüleceğini düşünüyorduk," dedi babam. "Sence Babalar Günü için ne hazırlıyordur?"

"Hayal bile edemiyorum," dedi annem.

"Siz ikiniz beni utandırıyorsunuz. Neredeyse otuzumdayım. Bu ne zaman sona erecek?"

"Yirmi sekiz yaşındasın," dedi annem. "Bu neredeyse otuz olmuyor. Yirmi *dokuz* neredeyse otuzdur."

"Hadi gidelim," dedim Kenna'ya.

"Hayır, onu yemeğe getir," diye rica etti annem.

"Aç değil." Kenna'yı kapıdan çıkardım. "İkinizle evde buluşuruz!"

Neredeyse kamyonetime gelmiştik ki annemle babamı yalnız bırakmanın ne demek olduğu aklıma geldi. Durdum, "Hemen dönerim," dedim. Kenna bensiz devam edebileceğini anlasın diye kamyonu işaret ettim. Arkamı dönüp eve geri dönerek kapıya yaslandım. "Evimde seks yapmayın."

"A, hadi ama," dedi babam. "Asla yapmayız."

"Çok ciddiyim. Bu benim yeni evim ve ilk kez ikiniz kullanırsanız ne olayım."

"Yapmayız," dedi annem beni kışkışlayarak.

"Zaten bunun için çok yaşlanıyoruz," dedi babam. "Çok yaşlı. Oğlumuz neredeyse otuz yaşında."

Kapıdan çıkıp gitmelerini işaret ettim. "Çıkın dışarı. Gidin. İkinize de güvenmiyorum." Dışarıda bana katılmalarını bekledim, sonra da ön kapıyı kilitledim. Arabalarını işaret ettim. "Sizinle evde buluşuruz."

Gevezeliklerini duymazdan gelerek kamyonetime yürüdüm. Babamların geri geri giderek çıkmasını bekledim, sonra Kenna'yla ikimiz ayna anda içimizi çektik. "Bazen fazla olabiliyorlar," diye itiraf ettim.

"Vay canına. Bu..."

"Her zamanki hâlleri." Kenna'ya göz attım, gülümsüyordu.

"Utanç vericiydi ama onlardan hoşlandım," dedi. "Yine de onlarla akşam yemeği yemeyeceğim."

Onu suçlayamazdım. Kamyoneti geri vitese takıp koltuğun ortasını işaret ettim. Artık aramıza çizdiğimiz sınırı kaldırdığımıza göre bana olabildiğince yakın olmasını istiyordum. Koltukta kayarak tam yanıma geldi, elimi dizine koyarak evden uzaklaştım.

"Bunu çok yapıyorsun," dedi.

"Neyi yapıyorum?"

"Sürekli parmağınla işaret ediyorsun. Bu kabalık." Gücenmiş değil de eğleniyormuş gibi konuşuyordu.

"Sürekli *işaret* etmiyorum."

"Sen de biliyorsun. Barına ilk geldiğim gece fark ettim. Bu yüzden beni öpmene izin verdim çünkü çok seksi olduğunu düşündüm. Durmadan parmağınla bir şeyleri işaret etmen."

Sırıttım. "Demin kabalık olduğunu söylemiştin. Kabalığı seksi mi buluyorsun?"

"Hayır. Nezaketin seksi olduğunu düşünüyorum. Belki de kabalık yanlış terimdi." Başını omuzuma yasladı. "İşaret etmeni seksi buluyorum."

"Öyle mi?" Dizini bırakıp bir posta kutusunu işaret ettim. "Şu posta kutusunu görüyor musun?" Sonra bir ağacı işaret ettim. "Şu ağaca bak." Dur işaretine yaklaşınca frene basıp işaret levhasını işaret ettim. "Şuna bak, Kenna. Bu da ne? Lanet olası bir güvercin mi o?"

Başını yana yatırarak merakla bana baktı. Tabelada tamamen durduğumda, "Scotty de bazen bunu söylerdi. Ne anlama geliyor?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sadece alışkanlıkla söylediği bir şeydi." Bu cümlenin nereden kaynaklandığını bilen tek kişi Patrick'ti ve arkasında büyük bir sır ya da hikâye olmamasına rağmen saklamak istiyordum. Kenna bana baskı yapmadı. Sadece doğruldu, yola koyulmadan önce beni öptü. Gülümsüyordu, onu böyle gülümserken görmek çok güzeldi. Gözlerimi yeniden yola çevirerek elimi tekrar dizine koydum.

Başını omzuma yasladı, bir süre sustuktan sonra, "Keşke seni Scotty'yle birlikte görebilseydim," dedi. "Bahse girerim ikiniz birlikte eğlenceliydiniz."

Bunu sesli itiraf etmesine bayılmıştım. Bunu duymak iyi gelmişti çünkü bir noktada Scotty'nin bu şekilde ölmüş olmasını unutmamız gerekecekti. Sanırım onun anısına sadece güzel duyguların eşlik etmesini istediğim bir noktaya gelmiştim. Scotty hakkında insanlarla, özellikle de babasıyla ama Patrick'i ağlatmayacak şekilde konuşabilmek istiyordum.

Scotty'yi hepimiz tanısak da her birimiz farklı şekilde tanıyorduk. Hepimizin ona dair farklı anılarımız vardı. Bence Kenna'nın Scotty'yle ilgili hiçbirimizin bilmediği anılarını duymak Patrick'le ve Grace için iyi olurdu.

"Keşke ben de *seni* Scotty'yle görebilseydim," dedim.

Kenna omzumdan öpüp başını tekrar yasladı. Elimi kaldırıp bisikletli bir adamı işaret edene kadar ortalık sessizdi. "Şu bisiklete bak." Yaklaşan bir benzin istasyonunu işaret ettim. "Şu benzin pompalarına bak." Bir bulutu işaret ettim. "Şu buluta bak."

Kenna iniltiyle karışık bir kahkaha attı. "Dur. Seksiliğini mahvediyorsun."

Kenna'yı iki saat önce istemeye istemeye evine bırakmıştım. Onu öpmeyi bırakıp kamyonetime geri dönmem on beş dakikamı almış olabilirdi ama gitmek istemiyordum. Akşamın geri kalanını, hatta muhtemelen geceyi onunla geçirmek istiyordum ama annemle babam programlara inanmayan kalın kafalılardı ve her zaman en kötü zamanlarda ortaya çıkıyorlardı.

En azından bu sefer gün ortasında gelmişlerdi. Bir keresinde sabah üçte gelmişler, babamın arka bahçede bas bas çaldığı Nirvana grubu müziği ve ızgarada biftek pişirmesiyle uyanmıştım.

Babam bu akşam hamburger yapmıştı ve bir saat kadar önce yemeğimizi bitirmiştik. Tüm yemek boyunca bana Kenna'yı sormalarını beklemiştim. Ya da daha doğrusu Nicole'ü. Ama ikisi de konuyu açmamıştı. Bu gece tek konuştuğumuz, onların yoldaki son maceralarıyla benim Diem'le son maceralarım olmuştu.

Diem'le Landrylerin şehir dışında olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğramışlardı. Bir dahaki sefere uğramak istediklerinde önceden aramalarını önerdim. Bu hepimizin işini kolaylaştırırdı.

Annemle babam Scotty'nin ebeveyniyle her zaman iyi geçinmişti, ancak Landryler Scotty'ye daha geç sahip olmuşlardı, bu yüzden onlar benim ailemden biraz daha büyüklerdi. Annemle babamdan daha olgun olduklarını söyleyebilirdim ama annemleri tanımlamak için *olgunlaşmamış* doğru terim değildi. Sadece biraz daha tasasız ve sistemsizlerdi. Ama dördünü bilfiil yakın olarak sınıflandırmasam da Scotty'yle benim yüzümden aralarında bir bağ vardı.

Ve Diem kızım gibi olduğu için ailem için de torun gibiydi. Bu da Diem'in onlar için önemli olduğu, onun için en iyisini istedikleri anlamına geliyordu.

Muhtemelen bu yüzden, babam ızgarayı temizlemek için arka bahçeye gider gitmez annem bar taburesine çıkarak bana pek çok gülümsemesinden birini bahşetti. Bu onun, "*Bir sırrın var ve dökülsen iyi olur*," tebessümüydü.

Gülümsemesini ve onu görmezden gelerek kalan bulaşıkları yıkamaya devam ettim. Ama annem, "Buraya gel ve baban içeri geri dönmeden bana anlat," dedi.

Ellerimi kurulayıp barda karşısına oturdum. Bana sırlarımı çoktan biliyormuş gibi bakıyordu. Bu beni şaşırtmamıştı. Annem bir yüzü asla unutmaz derken düşünmeden söylememiştim. Bu süper güç gibi bir şeydi.

"Landryler biliyor mu?" diye sordu.

Aptal rolü yaptım. "Neyi biliyor mu?"

Başını yana yatırdı. "Onun kim olduğunu biliyorum, Ledger. Onu barına geldiği gün tanıdım."

Bir dakika. Ne? "Sarhoş olduğun gün mü?"

Başını salladı. Şimdi düşününce o gün barıma girdiğinde Kenna'ya nasıl baktığını hatırlamıştım. Neden bana bu konuda bir şey söylememişti ki? Hatta birkaç gün sonra onunla telefonda konuşup Kenn'nın şehre döndüğünü söylediğimde bile konuyu açmamıştı.

"Son konuşmamızda bana onun şehirden ayrılacağını söylemiştin," dedi.

"Öyle." Bunu söylerken kendimi suçlu hissettim çünkü içimdeki her şeyle bunun doğru olmamasını umuyordum. "Ya da öyleydi. Artık bilmiyorum."

"Patrick'le Grace biliyor mu ikinizin..."

"Hayır."

Annem hafif bir iç geçirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Bu işin sonu iyi değil. "

"Biliyorum."

"Onu seviyor musun?"

Yavaş yavaş, derin bir nefes aldım. "Artık ondan kesinlikle nefret etmiyorum."

Şarabından yudumlayarak bu konuşmayı sindirmek için zaman tanıdı. "Pekâlâ. Umarım doğru olanı yaparsın."

Kuşkuyla baktım. "Doğru olan ne ki?"

Annem omuz silkti. "Bilmiyorum. Umarım yaparsın."

Kısa bir kahkaha attım. "Tavsiye vermediğin için teşekkürler."

"Bunun için buradayım ben. Ebeveynlik dedikleri bu şeyin etrafında parmak uçlarına basarak sessizce dolaşmak için." Gülümsedi, barın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Şu an onunla olmayı tercih ettiğini biliyorum. Bu gece bizi bırakıp gitmenin bizim için sakıncası yok."

Bir an tereddüt ettim, Kenna'nın evine gitmek istemediğimden değildi ama annemin Kenna'nın kim olduğunu bilmesine rağmen sorun etmemesine şaşırmıştım.

"Kenna'yı suçluyor musun?" diye sordum kısa bir duraksamadan sonra.

Annem bana dürüstçe baktı. "Scotty benim çocuğum değildi, bu yüzden dahil olan herkes için üzüldüm. Hatta Kenna'ya bile. Ama Scotty'nin başına gelenler senin başına gelseydi, Patrick'le Grace'ten farklı bir seçim yapacağımı söyleyemem. Bence bu boyuttaki bir trajedide herkesin hem haklı *hem de* haksız olmasına yer var. Ama ben senin annenim," dedi. "Ve madem bu kızda özel bir şey gördün, o zaman onda mutlaka özel bir şey olacağını biliyorum."

Sözlerini düşünüp taşındım ama sonra anahtarlarımla cep telefonumu alarak yanağından öptüm. "Yarın burada mısın?"

"Evet, iki üç gün kalacağız. İyi geceler dilediğini babana söylerim."

BÖLÜM OTUZ ALTI

KENNA

Ön kapımın çalındığını duyduğumda duştaydım. Ürkmüştüm çünkü hiç aralıksız çalınıyor gibiydi. Leydi Diana kapıyı böyle çalmazdı ve Ledger dışında buraya gelmiş tek kişi oydu.

Saç kremimi yeni durulamıştım, bu yüzden banyonun kapısını açıp "Bekle!" diye bağırdım. Ön kapıma kadar su damlatmamak için havluyla vücudumu ve saçlarımı olabildiğince kurulamaya çalıştım.

Bir tişörtle külot giyip kot pantolonumu aldım, kapıya gidip gözetleme deliğinden baktım. Gelenin Ledger olduğunu görünce kapıyı açtım, o içeri girerken kot pantolonumu giymeye başladım.

Tam giyinik olmamamdan etkilenmiş görünüyordu. Orada durdu, kotumu ilikleyene kadar dikkatle bana baktı. Gülümsedim. "Annenleri ektin mi?"

Beni öpmek için kendine çekti, hazırlıksız yakalanmıştım çünkü bu öpücük bir öpüşmeden daha fazlasıydı. Dudaklarını dudaklarıma bastırışının ardında çok şey vardı, sanki beni haftalardır görmemiş gibiydi ama daha sadece üç saat kadar olmuştu.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi yüzünü ıslak saçlarıma bastırarak. Ellerini uyluklarıma götürdü, bacaklarımı beline dolayarak beni kaldırdı. Kanepeye gidip oraya indirdi.

"Bu yatak değil," diye takıldım.

Dişleriyle alt dudağımı kıstırdı. "Sorun değil, bugün daha önce olmaya çalıştığım kadar düşünceli değilim. Seninle şu anda hemen hemen her yerde seks yapabilirim."

"Madem öyle oluyor, beni şişme yatağa götürmek isteyebilirsin çünkü bu kanepe kuşkulu."

Hiç duraksamadı. Beni kaldırıp şiltenin üzerine bıraktı ama boynumu öperken Ivy miyavlamaya başladı. Yatağa atlayıp Ledger'ın elini yalamaya başladı. Ledger beni öpmeyi bırakıp kedime baktı.

"Bu çok tuhaf."

"Onu banyoya koyayım." Yavru kediyi götürüp maması ve suyuyla banyoya kapattım. Bu sefer ben Ledger'ın üzerine çıktım. Ata biner gibi oturdum, gözlerini üzerimde gezdirerek ellerini bir aşağı bir yukarı kalçalarımda gezdirmeye başladı.

"Bu konuda kendini hâlâ iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hangi konuda? Biz mi?"

Başını salladı.

"Bizim için *hiçbir zaman* iyi hissetmedim. Biz terimi berbat bir fikir."

Bluzumun ön tarafından tutup beni neredeyse dudaklarımız değecek kadar aşağı çekti. Diğer elini popomdan geçirdi. "Ben ciddiyim."

Gülümsedim çünkü kendisini bana bu şekilde bastırırken ciddi olmamı bekleyemezdi. "Ben senin üstündeyken mantıklı bir konuşma yapmaya mı çalışıyorsun?"

Bizi ters çevirdi, şimdi o benim üzerimdeydi. "Prezervatif getirdim. Giysilerini çıkarmak istiyorum. Seninle tekrar sevişmek istiyorum ama bu iş daha fazla ilerlemeden Landrylerle konuşmam gerektiğini düşünüyorum. "

"Bu sadece seks."

İçini çekerek, "Kenna," dedi. Adımı beni uyarırmış gibi söylemişti ama sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bu tatlı, yumuşak ve öncekilerin tümünden çok farklı bir öpüştü.

Ne dediğini anlıyordum ama sanırım bu tartışmanın etrafında dönüp durmaktan yorulmuştum, bir süre bu konuyu düşünmemek istiyordum. Ne zaman onunla olsam, düşündüğüm tek şey kendi durumum oluyordu. Zordu ve doğrusu korkutuyordu.

Elimi yanağına götürüp bir parça kanepe havını silkeledim. "Nasıl hissettiğimi gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. Bu yüzden soruyorum."

"İkimiz de bir ileri bir geri gidip geliyoruz. Sen endişeleniyorsun, sonra ben endişeleniyorum, sonra sen yine endişeleniyorsun ama endişelenmek bunu çözmeyecek. Bana bunun sonu iyi olmayacak gibi geliyor. Ya da belki olacak. Her iki durumda da birbirimizle birlikte olmayı seviyoruz, bu yüzden iyi veya korkunç bir şekilde bitene kadar, tahmin edemeyeceğimiz bir gelecek hakkında kısır döngüye girerek birlikte geçirdiğimiz zamanı boşa harcamak istemiyorum. Bu yüzden beni soy ve benimle seviş."

Ledger başını iki yana salladıysa da gülümsüyordu. "Sanki aklımı okuyorsun."

Belki, ama az önce dillendirdiklerim hiç de hissettiğim gibi değildi.

Hissettiğim şey korkuydu. Söyleyebileceği hiçbir şeyin Landrylerin benim hakkımdaki fikrini değiştiremeyeceğini çok iyi biliyordum. Hatta yanlış da yapmıyorlardı. Kendileri için verdikleri karar doğru karardı çünkü onlara en çok huzur verecek karardı.

Bu karara saygı gösterecektim.

Bu geceden sonra.

Ama şu anda bencil davranacak, bu dünyada beni herkesin görmesini dilediğim gibi gören tek kişiye odaklanacaktım. Eğer bu ona yalan söylemem, bu hikâyenin mutlu bir sonu olabilirmiş gibi davranmam anlamına geliyorsa o zaman öyle yapacaktım.

Ledger'ın gömleğini çıkardım, bunu benim bluzum, kot pantolonlarımız izledi, saniyeler içinde ikimiz de çıplak kalmıştık, Ledger prezervatif takıyordu. Neden acele ettiğimizi bilmiyordum ama her şeyi telaşla yapıyorduk. Sanki zamanımız tükeniyormuş gibi soluk soluğa öpüşüyor, dokunuyorduk.

Vücudumu başı bacaklarımın arasına inene kadar öptü. Her iki uyluğumdan öptükten sonra beni diliyle yavaşça ayırdı. Bu his o kadar güçlüydü ki topuklarımı şilteye geçirip yukarı kaydım, bu yüzden kalçamı kavrayıp vücudumu tekrar ağzına çekmek zorunda kaldı. Uzanıp tutunacak bir şey arandım ama battaniye bile yoktu, bu yüzden ellerimi saçlarının arasına sokarak başıyla aynı ritimle hareket etmeye başladım.

Bitirmem uzun sürmedi, duyumlar içimde dolaşıp bacaklarım gerilirken Ledger dilinin hareketini yoğunlaştırdı. Artık dayanamayacak hâle gelene kadar titreyerek inledim. Tekrar içime girmesine ihtiyaç duyuyordum. Vücudumda yukarı çıkana kadar saçlarını çekeledim, bu sefer tek bir hızlı hareketle içime girdi.

Tekrar tekrar o kadar sert itti ki her şey bittiğinde ter içinde ve nefes nefese şişme yatağın yanında yerdeydik.

Birlikte duşa girdik, sırtım göğsüne dayanmıştı. Üstümüzden sular akarken bana sessizce sarıldı.

Bir noktada onunla vedalaşma düşüncesi bende kıvrılıp ağlama isteği uyandırıyordu, bu yüzden kendimi Landryler konusunda yanıldığıma ikna etmeye çalışıyordum. Aramızda her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek kendime yalan söylemeye çalışıyordum. Belki yarın değildi, belki bu ay değildi ama Ledger'ın haklı olduğunu umuyordum. Belki bir gün fikirlerini değiştirebilirdi.

Belki onlara bir şeyler söyleyerek bir tohum eker, bu tohum bana empati duyana kadar büyüyüp gelişirdi.

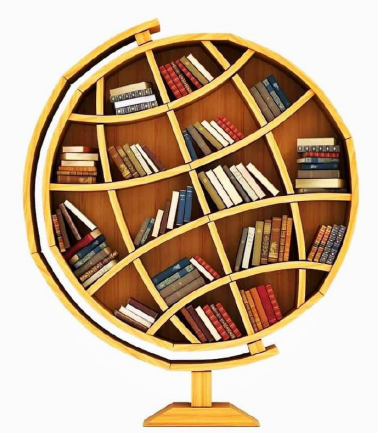
Ne olursa olsun, başkası affetse de etmese de beni affettiği için Ledger'a her zaman minnettar kalacaktım.

Arkamı dönüp ona baktım; elimi kaldırıp yanağına dokundum. "Diem'i sevmeseydin bile sana âşık olurdum."

Yüzündeki ifade değişti, avucumu öptü. "Ben sana yaptığın onca şey için âşık oldum."

Kahretsin Ledger.

Bunun için onu öptüm.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

LEDGER

Hayatın gidişatı ne tuhaftı. Şu anda okyanus kıyısında bir tatil beldesinde balayımızı kutlayarak yepyeni karımın yanında uyanmalıydım.

Bunun yerine, boş bir dairede, şişme bir yatakta yıllardır kızgın olduğum bir kadının yanında uyanıyordum. Geçen yıl biri bana bu anı kristal kürede gösterseydi, bir dizi berbat karar vermeme neden olacak şeyin ne olabileceğini merak ederdim.

Ama şu anda nihayet her şey açıklığa kavuştuğu için burada olduğumu fark ediyordum. Hayatımda aldığım kararlar hakkında hiç bugünkü kadar emin olmamıştım.

Kenna'nın henüz uyanmasını istemiyordum. Huzurlu görünüyordu ve bugünün planını hazırlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bununla çok geç olmadan yüzleşmek istiyordum.

Sonucun ne olacağından korkuyordum, bu yüzden bir yanımla birkaç hafta beklemek istiyordum, böylece Kenna'yla her şeyin onun lehine gideceği umuduyla gizli bir mutluluk içinde yaşayabilirdik.

Ama ne kadar uzun beklersek, o derece dikkatsiz davranacaktık. İstediğim son şey Patrick'le Grace'in daha düşüncelerimle sakin sakin karşı durmadan kendilerine yalan söylediğimi öğrenmeleriydi.

Kenna kolunu götürüp gözlerini kapattıktan sonra yan döndü. Bana sokularak inledi. "Burası çok aydınlık." Sesi boğuk ve seksiydi.

Elimi beline götürüp kalçasından geçirdim, uyluğundan tutarak bacağını üzerime çektim. Yanağından öptüm. "İyi uyudun mu?"

Boynumda güldü. "İyi uyumak mı? Üç kez seks yaptık, sonra da tam boy bir şişme yatağı paylaşmak zorunda kaldık. Sanırım en fazla bir saat uyudum."

"Saat dokuzu geçiyor. Bir saatten fazla uyudun."

Kenna doğrulup oturdu. "Ne? Güneş yeni doğdu sanıyordum." Örtüleri bir kenara attı. "Dokuzda işte olmam gerekiyordu."

"Lanet olsun. Seni bırakayım." Giysilerimi arandım. Gömleğimi buldum ama Kenna'nın kedisi gömleğimin içine kıvrılmış uyuyordu. Onu kaldırıp kanepeye koydum, kot pantolonumu giymeye başladım. Kenna banyoda dişlerini fırçalıyordu. Kapı açıktı ve tamamen çıplaktı, bu yüzden giyinmenin orta yerinde kalakaldım, mükemmel bir kalçası vardı.

Aynadan baktığımı görünce güldü, ayağıyla banyonun kapısını kapattı. "Git giyin!"

Giyinmeyi bitirdim ama biraz diş macunu almak istediğim için banyoda yanına gittim. Ağzını çalkalarken yana çekildi, parmağıma diş macunu sıkmaya başlayınca bir çekmece açıp içinde diş fırçası olan bir paket çıkardı.

"Çift paket aldım." Fazladan diş fırçasını bana verip banyodan çıktı.

Sonunda ön kapıda buluştuk. "İşten kaçta çıkıyorsun?" Onu kendime çektim. Taze nane kokuyordu.

"Beşte." Öpüştük. "Kovulmadıysam." Biraz daha öpüştük. "Ledger, gitmem gerek," diye mırıldandı dudaklarımda. Ama yeniden öpüştük.

Markete ona çeyrek kala vardık. Kırk beş dakika geç kalmıştı ama vedalaşmaya son verdiğimizde elli dakika geç kalmış oldu.

"Saat beşte burada olacağım," dedim kapısını kapatırken.

Gülümsedi. "Sırf şu anda seninle yatmış olmam bana şoförlük yapman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ben daha *önce* de sana şoförlük yapıyordum."

Kapıyı kapattıktan sonra kamyonetin etrafından dolaşarak benim tarafıma geldi. Camım zaten inikti, içeri eğilip beni son kez öptü. Geri çekildiğinde bir an durdu. Bir şey söylemek istiyor gibiydiyse de söylemedi. Dilinin ucunda bir şey varmış gibi birkaç saniye sessizce baktı, sonra geri çekilip koşarak mağazaya girdi.

Tüm yol boyunca yüzümde gülünç bir tebessüm olduğunu fark ettiğimde evimden bir mil uzaktayım. Yok etmeye çalışsam da Kenna'yı her düşündüğümde yeniden ortaya çıkan türden bir gülümsemeydi. Bu sabah tüm düşüncelerim onunla ilgiliydi.

Annemlerin karavanı tüm garaj yolunu kaplıyordu, bu yüzden evin önüne park ettim.

Grace'le Patrick çoktan dönmüşlerdi. Patrick ön tarafta bahçesini suluyor, Diem bir kova tebeşirle garaj yolunda oturuyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi zorla bastırdım. Basit bir gülümseme son yirmi dört saatte olan bitenleri ele verecek değildi ama Patrick beni o kadar iyi tanıyordu ki davranışlarımın bir kız yüzünden olduğunu düşünebilirdi. O zaman sorular soracaktı. O zaman da ona eskisinden daha fazla yalan söylemek zorunda kalacaktım.

Kamyonetimin kapısını kapattığımda Diem arkasına döndü. "Ledger!" iki yanına baktıktan sonra beni sokağın orta yerinde karşıladı. Onu kaldırıp kucakladım.

"Büyükanne NoNo'nun evinde eğlendin mi?"

"Evet, bir kaplumbağa bulduk ve NoNo bende kalmasına izin verdi. Odamda cam bir şeyin içinde."

"Görmek istiyorum." Onu yere geri indirdim, elimi tuttu ama daha çimlere varmadan Patrick'le göz göze geldik.

Anında kalbim sıkıştı.

Yüzü çok sertti. Merhaba diye bir şey yoktu. Hiç görmediğim kadar işi oluruna bırakmış bir ifadesi vardı.

Gözleri Diem'e çevrildi, "Ona kaplumbağanı az sonra gösterebilirsin. Ledger'la konuşmam gerekiyor," dedi.

Diem ondan yayılan gerilimi hissedemiyordu, bu yüzden ben Patrick'in düşünmeden suladığı çimlerin kenarında kalakalmış dururken hoplaya zıplaya eve girdi. Ön kapı kapandığında Patrick hiçbir şey söylemedi. Sanki hatamı kabul etmemi bekliyormuş gibi çimleri sulamaya devam ediyordu.

Birden fazla nedenle endişeleniyordum. Tavrı bir şeylerin ters gittiğini açıkça ortaya koyuyordu ama önce ben bir şey söylersem hata yapabilirdim. Her şey ters gidebilirdi. Belki annesi hastaydı ya da Diem'in duymasını istemediği kötü bir haber almıştı.

Davranış biçimi Kenna'yla tamamen ilgisiz olabilirdi, bu yüzden söylemesi çok zor görünen her neyse söylemesini bekliyordum.

Suyu kapatıp hortumu bıraktı. Bana yaklaşırken attığı her kararlı adımda kalbim çarpıyordu. Bir metre kadar ötemde yürümeyi bıraktı ama kalbim aynı hızla çarpmaya devam ediyordu. Aramızdaki sessizlik hoşuma gitmemişti. Benimle yüzleşmek üzere olduğunu anlıyordum ve Patrick çatışmacı biri değildi. Söylemek istediklerini dolandırmayacak olması beni fazlasıyla endişelendiriyordu.

Onu rahatsız eden bir şeyler vardı ve ciddi bir şeydi. Rastgele konuşarak gerginliği gidermeye çalıştım, "Ne zaman döndünüz?"

"Bu sabah," dedi. "Sen neredeydin?" Sanki babammış da gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıktığım için kızmış gibi soruyordu.

Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Bu ana en uygun yalanı bulmaya çalışıyordum ama hiç biri uygun görünmüyordu. Garajıma park ettiğimi söyleyemezdim çünkü annemlerin karavanı yolda duruyordu. Evdeydim diyemezdim çünkü kamyonetimin burada olmadığı açıkça belliydi.

Patrick başını iki yana salladı. Yüzü büyük bir hayal kırıklığıyla doluydu.

"O senin *en yakın arkadaşındı* Ledger."

İçimi çektiğimi saklamaya çalıştım. Ellerimi ceplerime sokup ayaklarıma baktım. Bunu neden söylüyordu ki? Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne bildiğini bilmiyordum. Nasıl öğrendiğini bilmiyordum.

"Bu sabah kamyonetini onun evinde gördük." Sesi alçaktı ve bana bakmıyordu. Karşısında duran kişiye katlanamıyormuş gibiydi. "Bunun tesadüf olduğundan emindim. Binada tıpkı seninkine benzer kamyoneti olan birinin yaşadığını düşündüm ama daha iyi görebilmek için yanına yanaştığımda Diem'in araba koltuğunu gördüm.

"Patrick..."

"Onunla yatıyor musun?" Sesi sinir bozucu bir şekilde monoton ve ifadesizdi.

Kolumu göğsümün üzerinden uzatıp omzumu sıktım. Göğsüm o kadar daralmıştı ki ciğerlerim mengeneye sıkışmış gibi geliyordu. "Bence üçümüz oturup bunu konuşmalıyız."

"Onunla *yatıyor musun?*" diye tekrarladı, bu sefer çok daha yüksek sesle.

Elimi yüzümden geçirdim, bu noktaya geldiği için hüsrana uğramıştım. Sadece birkaç saate ihtiyacım vardı, onlarla bu konuyu konuşacaktım. Öylesi çok daha iyi olurdu. "Onun hakkında hepimiz yanılmışız." İnandırıcı olmayan bir ifadeyle söylemiştim çünkü şu anda söyleyebileceğim hiçbir şeyi benimsemeyeceğini biliyordum. Bu kadar kızgınken olmazdı.

Gönülsüz bir kahkaha attı ama sonra kaşları çatılarak yüzü son derece kederli bir ifadeye büründü. "Öyle mi? Yanılmış mıyız?" Bana bir adım daha yaklaşarak sonunda gözlerimin içine baktı. İfadesi ihanetle doluydu. "Oğlumu ölüme terk etmedi mi? En yakın arkadaşın bu dünyadaki son saatlerini ıssız bir yolda, onun yüzünden zar zor nefes alarak geçirmedi mi?" Bir gözyaşı kaçınca öfkeyle sildi. O kadar kızgındı ki bana bağırmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldı.

"Bu bir kazaydı, Patrick." Neredeyse fısıldayarak söylemiştim. "Scotty'yi seviyordu. Paniğe kapıldı ve yanlış seçim yaptı ama bu seçiminin bedelini ödedi. Hangi noktada onu suçlamayı bırakabiliriz?"

Bu soruyu yumruğuyla cevaplamayı seçti. Ağzıma sert bir yumruk attı.

Hiçbir şey yapmadım çünkü bu şekilde öğrendikleri için kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki bana daha milyonlarca kez yumruk atsa izin verir ama kendimi savunmazdım.

"Hey!" Babam evimden çıkmış koşarak bize doğru geliyordu. Grace ön kapısından koşarak çıkarken Patrick bana bir kez daha vurdu. Patrick üçüncü bir yumruk daha atmadan babam aramıza girdi.

"Ne oluyor, Pat?" diye bağırdı babam.

Patrick ona bakmadı. En ufak bir pişmanlık duymadan bana bakıyordu. Ona yalvarmak için bir adım attım, hazır bu konu açılmışken burada bitmesini istemiyordum ama Diem koşarak dışarı çıktı. Patrick tekrar üzerime atılmaya çalışırken onu görmemişti.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı babam onu geriye iterek. "Kes şunu!"

Diem kargaşayı fark edince ağlamaya başladı. Grace yanına gidip Diem'i eve götürmeye çalıştıysa da Diem beni

istiyordu. Bana doğru davrandı, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Ledger'la gitmek istiyorum," diye yalvardı Diem.

Grace yarı dönüp bana baktı. Yüzündeki ihanete uğramış ifadeden onun şu anda Patrick'ten fazla incinmiş olabileceğini söyleyebilirdim.

"Grace, lütfen. Beni bir dinle."

Bana arkasını döndü, Diem'le birlikte evinin içinde gözden kayboldu. Kapı kapandıktan sonra bile Diem'in ağladığını duyabiliyordum, içim parçalanıyor gibi geliyordu.

"Tercihlerini bize dayatmaya kalkışma," dedi Patrick. "O kadını ya da Diem'i seçebilirsin ama sakın beş yıl önce uzlaştığımız bir seçimden dolayı kendimizi suçlu hissettirmeye *cüret etme*. Bunu kendine sen yaptın, Ledger." Patrick arkasını dönüp içeri girdi.

Babam kolumu bıraktı. Karşıma geçti, beni yatıştırmaya çalışacağından emindim, ama ona fırsat vermedim. Kamyonetime binerek oradan ayrıldım.

Bara gittim ama içeri girmek yerine Roman'ın merdiven boşluğu kapısını çaldım. Kapıyı açıncaya kadar sürekli çaldım. Roman şaşırmış görünüyordu ama şişmiş dudağımı görünce, "Ah, kahretsin," dedi. Yana çekildi, sonra peşimden dairesine giden merdivenlerden çıktı.

Mutfağa gidip biraz kâğıt havlu ıslatarak ağzımdaki kanları sildim.

"Ne oldu?"

"Geceyi Kenna'yla geçirdim. Landryler öğrendi."

"Bunu *Patrick* mi yaptı?"

Başımı salladım.

Roman'ın gözleri kısıldı. "Ona karşılık vermedin, değil mi? Altmış yaşlarında görünüyor."

"Elbette karşılık vermedim ama yaşı yüzünden değil. Benim kadar güçlü. Ona vurmadım çünkü bunu hak et-

tim." Kâğıt havluyu dudağımdan çekince kan içinde kaldığımı gördüm. Banyoya gidip yüzümü inceledim. Gözüm iyi gibiydi. Muhtemelen biraz moraracaktı ama dudağımın iç tarafı dilim dilim olmuştu. Sanırım bana o kadar sert vurunca dişim dudağımı kesmişti. "Galiba dikiş atılması gerekiyor."

Roman ağzıma bakınca yüzünü buruşturdu. "Kahretsin dostum." Bir bez alıp ıslatarak bana verdi, "Gel seni acile götüreyim," dedi.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

KENNA

Marketten çıkıp Ledger'ın kamyonetini park yerinde görünce biraz daha canlı adımlar atmaya başladım.

Dükkândan çıktığımı görünce beni almak için park yerinden çıktı. Kamyonete bindim, koltuktan uzanarak onu öptüm. Bana dönüp bakmayınca dudaklarım yanağına değdi.

Ortada oturacaktım, ama aradaki kolluk inikti, bardak tutucuda içeceği vardı, bu yüzden yolcu koltuğunda otururak emniyet kemerimi taktım.

Güneş gözlüğü takmıştı, kamyonete bindiğimden beri bana bakmıyordu. Endişelenmeye başlıyordum ama kolluğun üzerinden uzanıp elimi tutunca rahatladım. Bütün günü dün geceden pişmanlık duyarak geçirdiğinden endişelenmeye başlamıştım ama elimi sıkışından beni gördüğüne sevindiğini hissedebiliyordum. Paranoya sinir bozuyordu. "Bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Terfi aldım. Kasiyer. Saat başına iki dolar fazla ödeniyor."

"Bu harika bir şey, Kenna." Ama hâlâ bana bakmıyordu. Elimi bıraktı, dirseğini kapısına dayadı, direksiyonu sağ eliyle idare ederken başını sol eline yasladı. Bir süre ona baktım, neden farklı göründüğünü merak ediyordum. Daha suskundu.

Ağzım kurumaya başlamıştı, "İçeceğinden bir yudum alabilir miyim?" dedim.

Ledger bardağı tutucudan alıp bana verdi. "Tatlı çay. Birkaç saatlik."

İçerken sürekli ona bakıyordum. Bardağı tutucuya geri koydum. "Neyin var?"

Başını iki yana salladı. "Hiç."

"Onlarla mı konuştun? Bir şey mi oldu?"

"Önemli bir şey değil," dedi, yalandan sesi boğuklaşmıştı. Sanırım kulağa hiç inandırıcı gelmediğinin farkına varmıştı çünkü durakladıktan sonra ekledi. "Önce senin evine gidelim."

Bu sözler üzerine koltuğuma gömüldüm. İçime dalga gibi kaygı yayılmıştı.

Hemen söylemesi için zorlamadım çünkü onu neyin bu kadar kastığını öğrenmekten korkuyordum. İçimde bunun Ledger Ward'ın beni eve son bırakışı olacağına dair bir hisle evime kadar camdan dışarı baktım.

Park yerine girerek motoru kapattı. Emniyet kemerimi çözüp kamyonetten indim ama kapımı kapattıktan sonra Ledger'ın hâlâ oturduğunu fark ettim. Başparmağıyla hafif hafif direksiyona vuruyor, düşüncelere dalmış görünüyordu. Birkaç saniye sonra nihayet kapısını açıp kamyonetten indi.

Yanına gidip daha iyi anlamak için kamyonetin etrafından dolaştım ama yüz yüze gelir gelmez duraksadım.

"Aman Tanrım." Dudağı şişmişti. Tam yanına gittiğim sırada güneş gözlüğünü tepesine kaldırdı. Morarmış gözünü o zaman gördüm. Sormaya korkuyordum, ürkek bir sesle, "Ne oldu?" dedim.

Aramızdaki boşluğu kapatıp kolunu omzuma doladı, beni kendine çekip çenesini başımın üstüne dayadı. Bir an için sarılıp başımın yan tarafına sade bir öpücük kondurdu. "Hadi içeri girelim." Elini elime geçirip beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

İçeri girince kapıyı kapatır kapatmaz sordum. "Ne oldu, Ledger?"

Tezgâha yaslanarak elimi tuttu. Beni kendine çekti, saçlarımı geriye iterek bana baktı. "Bu sabah kamyonetimi burada görmüşler."

Bu sabah kalan her umut kırıntısı anında yitip gitmişti. "Sana *vurdu* mu?"

Ledger başını salladı, midem bulanınca geri çekilip kendimi toparlamak zorunda kaldım. Ağlamak istiyordum, Patrick birine vuracak kadar nasıl da kızmış olmalıydı? Scotty'yle Ledger'ın hakkında anlattıklarına göre, kolay kolay kontrolünü kaybedecek birine benzemiyordu. Bunun anlamı... benden nefret ediyorlardı. Benden o kadar nefret ediyorlardı ki Ledger'la birlikte olmamız, genel olarak nazik, sakin bir adamın aklını kaybetmesine neden olmuştu.

Haklıydım. Ledger'a seçim yaptırıyorlardı.

Panik göğsümden vücudumun diğer tüm bölgelerine yayılmaya başlamıştı. Bir yudum su içtim, ayağımın dibinde miyavlayan Ivy'yi kucağıma aldım. Onu okşuyordum. Onun varlığından teselli bulmaya çalışıyordum. Şu anda hayatımdaki tek sürekli olan şey Ivy'ydi çünkü bu hikâye tam tahmin ettiğim gibi sonlanacaktı. Hiçbir sürpriz son olmayacaktı.

Buraya tek bir amaçla gelmiştim, amacım Landrylerle ve kızımla bir ilişki kurmaya çalışmaktı. Ama bunu istemediklerini açıkça ortaya koymuşlardı. Belki de sadece duygusal olarak üstesinden gelebilecekleri bir şey değildi.

Ivy'yi tekrar yere bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ledger'a soru sorarken bakamadım bile. "Benimle görüşmeyi bırakmanı mı istediler?"

Derin bir nefes aldı, bu iç çekiş öğrenmek istediğim her şeyi anlatıyordu. Soğukkanlı davranmaya çalıştıysam da sadece onun gitmesini istiyordum. Veya belki de *benim* gitmem gerekiyordu.

Bu evden, bu şehirden, bu eyaletten. Kızımdan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum çünkü onu göremeden ne kadar yaklaşırsam, o kadar evlerine gidip onu almak istiyordum. Burada daha uzun kalırsam aptalca bir şey yapabilecek kadar çaresizdim.

"Benim paraya ihtiyacım var."

Ledger bana sözlerimi ya da neden paraya gerek duyduğumu anlamamış gibi bakıyordu.

"Taşınmam gerekiyor, Ledger. Sana geri ödeyebilirim ama gitmem gerekiyor ve yeni bir yere gidecek kadar param yok. Burada kalamam."

"Dur bir dakika," dedi bana yaklaşarak. "Gidiyor musun? Pes mi ediyorsun?"

Kelime seçimi beni kızdırmıştı. "Bence çok uğraştım. Bana yasaklama emri çıkardılar –ben buna pes etmek demezdim."

"Ya biz ne olacağız? Öylece çekip gidecek misin?"

"Aptal olma. Bu benim için senden çok daha zor. En azından sonunda senin için hâlâ Diem var."

Omuzlarımdan tuttu, bakışlarımı ondan kaçırınca ellerini başımın iki yanına götürdü. Yüzümü yana eğerek tekrar kendisine baktırdı. "Kenna, yapma. *Lütfen.* Birkaç hafta bekle. Bakalım neler oluyor."

"Neler olduğunu biliyoruz. Gizli gizli görüşmeye ve birbirimize âşık olmaya devam edeceğiz, fikirlerini değiştirmeyecekler ve ben *yine de* gitmek zorunda kalacağım ama birkaç hafta sonra şu anda gitmemden çok daha fazla acı verecek." Dolaba gidip bavulumu aldım. Bavulu açıp şişme yatağın üzerine fırlattım ve eşyalarımı doldurmaya başladım. Otobüsle bir sonraki şehre gidip nereye gideceğime karar verene kadar bir otelde kalabilirdim. "Paraya ihtiyacım var," dedim tekrar. "Sana her kuruşunu geri ödeyeceğim, Ledger. Söz veriyorum."

Ledger yanıma gelip bavulumu kapattı. "Kes şunu." Beni kendine çekti, kollarının arasına alarak yüzümü kendisine döndürdü. "Dur. *Lütfen.*"

Çok geç kalmıştık. Şimdiden çok acı veriyordu.

Ellerimi gömleğine bastırıp yumruklarımın arasına aldım. Ağlamaya başladım. Onun yanında olmamak, gülüşünü görmemek, desteğini hissetmemek düşüncesine dayanamıyordum. Şu an kollarının arasında duruyor olmama rağmen onu şimdiden özlüyordum. Ama ondan ayrılma fikri ne kadar canımı yaksa da sanırım gözyaşlarım kızım içindi. Her zaman onun içindi.

"Ledger." Adını usulca söyleyip başımı göğsünden kaldırarak ona baktım. "Bu noktada yapabileceğin tek şey oraya gidip onlardan özür dilemek. Diem'in sana ihtiyacı var. Ne kadar acı verirse versin, onlara yaptıklarımı unutamıyorlarsa içlerindeki kırgınlıkları onarmak ya da düzeltmek senin işin değil. Senin işin onlara destek olmak ve hayatında ben varken bunu yapamazsın."

Çenesi kasıldı. Ağlamamaya çalışıyor gibiydi. Ama haklı olduğumu da biliyor gibi görünüyordu. Benden bir adım uzaklaşarak cüzdanını açtı. "Kredi kartımı ister misin?" diye sordu çekip çıkararak. Ayrıca birkaç yirmi dolarlık banknot da çıkardı. Cüzdanındakileri öfkeyle çıkarırken çok üzgün, kızgın ve mağlup görünüyordu. Kredi kartıyla parayı tezgâhın üzerine attı, bana yaklaşıp alnımdan öptü ve çıkıp gitti.

Giderken kapıyı çarparak kapatmıştı.

Eğilip dirseklerimi tezgâha dayadım, başımı ellerimin arasına alarak daha şiddetle ağladım çünkü kendime umutlanma izni verdiğim için kızgındım. Olanların üzerinden beş yıldan fazla zaman geçmişti. Beni affedecek olsalardı, şimdiye kadar çoktan yaparlardı. Sadece bağışlayıcı kişiler değillerdi.

Affetmekle huzur bulanlar vardı, bir de affetmeyi ihanet olarak görenler vardı. Onlar için beni affetmek, kendi oğullarına ihanet etmek gibi gelecekti. Sadece günün birinde fikir değiştireceklerini umabilirdim ama o zamana kadar benim hayatım buydu. Beni getirdiği yer burasıydı.

İşte burada yeniden başlıyordum. *Tekrar.* Bunu Ledger, onun cesaret vermesi, bana olan inancı olmadan yapmak zorunda kalacaktım. Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ama ön kapının hızla açılıp kapanma sesini duyabilmiştim.

Kapıyı çarparak kapatıp uzun adımlarla odayı geçerken başımı kaldırdım. Beni kaldırıp tezgâhın üzerine bırakırken göz göze geldik, sonra sanki bu beni son öpmesiymiş gibi hüzünlü bir çaresizlikle öptü.

Öpüşmemizi kestikten sonra kararlılıkla bana bakarak, "Kızın için olabileceğim en iyi insan olacağım," dedi. "Söz veriyorum. Ona en iyi hayatı vereceğim ve annesini sorduğunda, ona senin ne kadar harika bir insan olduğunu anlatacağım. Onu ne kadar sevdiğini bilerek büyümesini sağlayacağım."

Şimdi berbat hâldeydim çünkü onu çok ama çok özleyecektim.

Şişmiş dudaklarını dudaklarıma bastırınca canını acıtmak istemediğim için onu hafifçe öptüm. Alınlarımız birbirine değdi. Soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor gibiydi. "Üzgünüm, senin için daha fazlasını yapamadım." Benden ayrılarak geri çekilmeye başladı, gitmesini izlemek öylesine acı veriyordu ki yere baktım.

Ayaklarımın altında bir şey vardı. Kartvizite benziyordu, tezgâhtan inerek aldım. Ledger'ın delinmiş kar konisi kartıydı. Cüzdanındakileri çıkarırken düşmüş olmalıydı.

"Ledger, bekle." Onunla kapıda buluşup kartını uzattım. "Buna ihtiyacın olur," dedim gözyaşlarımı engelleyerek. "Bedava bir kar konisine çok yakınsın."

Üzüntüsü içinde gülerek kartı benden aldı. Ama sonra yüzünü buruşturarak alnını alnıma dayadı. "Onlara çok kızgınım, Kenna. Bu hiç adil değil."

Değildi. Ama bu bizim elimizde değildi. Onu son bir kez öptükten sonra elini sıkarak yalvarırcasına baktım. "Onlardan nefret etme. Olur mu? Küçük kızıma güzel bir yaşam sağlıyorlar. Lütfen onlardan nefret etme. "

Güçlükle başını salladı ama bu bir onaydı. Elimi bırakınca gittiğini görmemek için banyoya giderek kapıyı kapattım.

Birkaç saniye sonra daire kapımın kapandığını duydum.

Kendimi yere bırakırken kalbimin paramparça olduğunu hissediyordum.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

LEDGER

Eve döndüğümde içeriye bile girmedim. Doğruca Patrick'le Grace'in evine yürüyüp kapıyı çaldım.

Bu hiçbir şekilde bir seçim değildi. Diem her zaman hayatımdaki en önemli kız olacaktı; ne, kim ve ne zaman olursa olsun. Ama bu şu an mahvolmadığım anlamına gelmiyordu.

Kapıyı Patrick açtı ama Grace hemen yanına geldi. Sanırım bir başka kavga çıkmasından korkuyordu. İkisi de yaralarımın durumunu görünce biraz şaşırmış görünüyorlardı ama Patrick özür dilemedi. Bunu yapmasını beklemiyordum.

İkisinin de gözlerinin içine baktım. "Diem bana kaplumbağasını göstermek istemişti."

Cümle çok basitti ama çok şey anlatıyordum. Bu cümle, "*Diem'i seçtim. Her şeyi eski hâline döndürelim,*" anlamına geliyordu.

Patrick bir an beni süzdü ama o sırada Grace yana çekilerek, "Diem odasında," dedi.

Bu bağışlama ve kabullenmeydi, oysa onlardan asıl istediğim bir bağışlama değildi. Ama kabul ettim.

Kapısının önüne geldiğimde Diem yerdeydi. Kaplumbağa ondan bir adım uzaktaydı ve yeşil bir LEGO'yla kaplumbağayı kendisine doğru çekmeye çalışıyordu.

"Demek senin kaplumbağa bu ha?"

Diem doğrulup oturarak ışıl ışıl gülümsedi. "Evet." Kaplumbağayı aldı, yatağında buluştuk. Oturup yatak başlığına dayandım. Yatağın ortasına sürünerek kaplum-

bağayı bana verdikten sonra yanıma kıvrıldı. Kaplumbağayı bacağıma koyunca dizime doğru ilerlemeye başladı.

"NoNo sana neden vurdu?" Bunu sorarken dudağıma bakıyordu.

"Yetişkinler bazen kötü kararlar alırlar, D. Duygularını inciten bir şey söyledim ve kızdı. Bu onun suçu değil. Benim hatamdı."

"Ona kızgın mısın?"

"Hayır."

"NoNo hâlâ kızgın mı?"

Büyük ihtimalle. "Hayır." Konuyu değiştirmek istiyordum. "Kaplumbağanın adı ne?"

Diem kaplumbağayı alıp kucağına koydu. "Ledger."

Güldüm. "Kaplumbağaya benim adımı mı veriyorsun?"

"Evet. Çünkü seni seviyorum." Bunu o kadar tatlı bir sesle söylemişti ki kalbim sıkışıyordu. Keşke Diem bu sözleri Kenna'ya söylemiş olsaydı diye düşündüm.

Başından öptüm. "Ben de seni seviyorum D."

Kaplumbağayı akvaryuma koyup yatağına geri döndüm ve Diem uyuyana kadar yanında kaldım. Daha sonra uyuduğundan emin oluncaya kadar biraz daha orada kaldım.

Patrick'le Grace'in onu sevdiğini biliyordum, beni de seviyorlardı, bu yüzden yapacakları son şey ikimizi ayırmak olurdu. Kızgın olabilirlerdi ama aynı zamanda Diem'in beni ne kadar sevdiğini de biliyorlardı, bu yüzden üçümüz aramızdaki sorunları halledemesek bile her zaman Diem'in hayatının çok büyük bir parçası olacağımı biliyordum. Ve Diem'in hayatının bir parçası olduğum sürece, onun için en iyisi adına savaşacaktım.

Bunu en başından beri yapmalıydım.

Ve Diem için en iyisi annesinin hayatında olmasıydı.

Bu yüzden Kenna'nın evinden ayrılmadan önce yaptığım şeyi yaptım.

Kenna banyo kapısını kapatır kapatmaz ben de evinin kapısını kapatıp gitmiş gibi yapmıştım. Bunun yerine, Kenna'nın telefonunu almıştım. Şifresini tahmin etmek kolaydı –Diem'in doğum günü. Kenna'nın Google belgelerini açıp Scotty'ye yazdığı tüm mektupların bulunduğu dosyayı bulmuş, evden çıkmadan önce dosyayı e-posta adresime yollamıştım.

Diem'in yatak odasında kalarak telefonumda Patrick'le Grace'in yazıcı ağını açtım. E-postamı açıp Kenna'nın Scotty'ye yazdığı diğer tüm mektupları atlayarak bana okuduğu mektubu buldum. Telefonunu kullanıp bunları kendime ileterek zaten mahremiyetini yeterince ihlal etmiştim. Bir gün okuyabileceğimi söylemedikçe diğerlerini okumayı düşünmüyordum.

Bu gece mektuplardan sadece birine ihtiyacım vardı.

Yazdır'a bastım, gözlerimi kapatarak Patrick'in koridorun karşısındaki ofisinde devreye giren yazıcının sesini dinledim.

Baskı bitene kadar bekledikten sonra Diem'in yatağından usulca çıktım, uyanmadığından emin olmak için odasında biraz bekledim. Derin derin uyuyordu, odasından çıkıp Patrick'in ofisine girdim. Mektubu yazıcıdan alıp tamamının basılıp basılmadığını kontrol ettim.

"Bana şans dile, Scotty," diye fısıldadım.

Koridordan çıktığımda ikisi de mutfaktaydı. Grace telefonuna bakıyor, Patrick bulaşık makinesini boşaltıyordu. Aynı anda başlarını kaldırıp baktılar.

"Söylemem gereken bir şey var ve gerçekten bağırmak istemiyorum ama mecbur kalırsam bağırırım, bu yüzden sanırım dışarı çıkmalıyız çünkü Diem'i uyandırmak istemiyorum."

Patrick bulaşık makinesini kapattı. "Söyleyeceklerini gerçekten duymak istemiyoruz, Ledger." Kapıyı işaret etti. "Gitmelisin."

Onlara fazlasıyla empati besliyordum ama korkarım sınırımı aşmıştım. Boynumdan yukarı bir sıcaklık dalgası yükseldi, öfkemi bastırmaya çalışıyordum fakat onlara bu kadar çok şey vermişken bu çok zordu. Kenna'nın yanından ayrılmadan hemen önce söylediği sözleri hatırladım. *Lütfen onlardan nefret etme.*

"Ben bu küçük kıza hayatımı verdim," dedim. "Bunu bana borçlusunuz. Bunu konuşuncaya kadar mülkünüzden ayrılmayacağım." Ön kapıdan çıkıp bahçelerinde beklemeye başladım. Bir dakika geçti. Belki iki dakika. Ön verandalarında oturuyordum. Ya polisi arayacaklar ya dışarı çıkacaklar ya da beni görmezden gelip yatacaklardı. Bu üçünden biri olana kadar burada bekleyecektim.

Arkamda kapının açıldığını duymam birkaç dakika sürdü. Ayağa kalkıp arkama döndüm. Patrick evden Grace'e kapı aralığında yer verecek kadar çıkmıştı. İkisi de söyleyeceklerime açık görünmüyordu ama söylemek zorundaydım. Bu konuşma için hiçbir zaman iyi zaman değildi. Hayatlarını mahveden kızın tarafını tutmak için hiçbir zaman iyi zaman olmayacaktı.

Söyleyeceğim sözler benden çıkacak en önemli sözler gibi geliyordu. Daha hazırlıklı olmayı dilerdim. Kenna, kendisiyle Diem için kalan tek umudun ben ve savunmam olmasından daha iyisini hak ediyordu.

Titrek bir nefes aldım. "Her kararımı Diem'e göre alıyorum. Sevdiğim bir kadınla nişanımı o küçük kız için yeterince iyi olacağından emin olmadığım için bozdum. Bu size, kendi mutluluğumu asla Diem'inkinin önüne koymayacağımı anlatıyor olmalı. İkinizin de bunu bildiğini, kendinizi Kenna'nın yaptıklarının neden olduğu acıdan korumaya çalıştığınızı biliyorum. Ama Kenna'nın hayatının en kötü anlarını alıp bunu onun kimliği hâline getiriyorsunuz. Bu hiç adil değil. Kenna'ya haksızlık. Diem'e haksızlık.

Hatta bunun Scotty için bile adil olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

Elimdeki sayfaları yukarı kaldırdım.

"Ona mektuplar yazıyor. Scotty'ye. Bunu beş yıldır yapıyor. Okuduğum tek mektup bu, ama onun hakkındaki tüm fikrimi değiştirmeye yetti." Duraksadım, sonra sözlerimden döndüm. "Aslında bu doğru değil. Kenna'yı daha mektubun içeriğini öğrenmeden affetmiştim. Ama bunu bana sesli okuduğu anda hepimiz kadar onun da acı çektiğini fark ettim. Ve biz acısını uzatmaya devam ederek onu yavaş yavaş öldürüyoruz. "Kaşlarımı çattım, söyleyeceklerime daha fazla vurgu yaparak devam ettim. "Bir *anneyi çocuğundan* uzak tutuyoruz. Bu doğru değil. Scotty olsa bize çok kızardı."

Konuşmayı bitirdiğimde sessizlik oldu. Fazla sessizdi. Sanki nefes bile almıyorlardı. Mektubu Grace'e verdim. "Okumak zor olacaktır. Ama okumanızı Kenna'ya âşık olduğum için istemiyorum. Ona oğlunuz âşık olduğu için okumanızı istiyorum."

Grace ağlamaya başladı. Patrick hâlâ gözlerime bakmıyordu ama karısına uzanıp kendine çekti.

"Hayatımın son beş yılını size adadım. Karşılığında sadece yirmi dakika istiyorum. Muhtemelen mektubu okumanız o kadar bile sürmeyecektir. Okuyup üzerinde düşünmek için zaman ayırdıktan sonra konuşuruz. İkiniz ne karar verirseniz saygı duyacağım. Yemin ederim yapacağım. Ama lütfen, *lütfen* önümüzdeki yirmi dakikayı bana verin. Diem'e hayatında onu Scotty'nin seveceği kadar sevecek başka birine sahip olma fırsatını borçlusunuz."

Onlara tartışacak veya mektubu bana geri verecek fırsatı vermedim. Hemen dönüp evime giderek içeri girdim. İçeri girip girmediklerini veya mektubu okuyup okumadıklarını görmek için pencereden dışarı bile bakmadım.

O kadar gergindim ki titriyordum.

Annemlere bakınınca onları arka bahçede buldum. Babam karavandan çimlere eşyalar yaymış, hortumu kullanarak onları temizliyordu. Annem verandada iki kişilik kanepeye oturmuş kitap okuyordu.

Annemin yanına oturdum. Kitaptan başını kaldırıp gülümsedi ama yüzümdeki ifadeyi görünce kitabı kapattı.

Başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım. Kendimi tutamıyordum. Sevdiğim herkesin hayatı bu ana bağlıymış gibi geliyordu ve bu çok zordu.

"Ledger," dedi annem. "Ah, canım." Kollarını bana dolayarak kucakladı.

BÖLÜM KIRK

KENNA

Dün gece çok ağladığım için migrenle uyandım.

Ledger'ın bana mesaj atmasını ya da aramasını beklemiştim ama hiç aramamıştı. Yapmasını istediğimden değildi. Defteri kapatmak karmaşadan daha iyiydi.

Yıllar önce bir gece yaptığım seçimlerin, bunca yıl sonra bir şekilde başka bir zayiat yaratmasından nefret ediyordum. O gecenin artçı sarsıntıları daha ne kadar devam edecekti? Etkilerini sonsuza kadar hissedecek miydim?

Bazen hepimizin eşit ölçüde iyi ve kötüyle doğup doğmadığımızı merak ediyordum. Ya hiç kimse bir diğerinden daha az ya da fazla kötü değilse ve hepimiz kötülüğümüzü farklı zamanlarda, farklı şekillerde sergiliyorsak?

Belki bazılarımız kötü davranışlarımızı çocukken sarf ederken bazılarımız ergenlik yıllarında tam bir felaket oluyordu. Ve belki de yetişkinliğe kadar çok az kötülük sarf edenler vardı ve o zaman bile sadece yavaş yavaş sarf ediyorlardı. Ölene kadar her gün azar azar.

Ama öte yandan benim gibiler de var demekti. Kötülüklerini bir defada sarf edenler –tek bir korkunç gecede.

Tüm kötülük bir anda sarf edildiğinde, etkisi yavaş yavaş sarf edilene göre çok daha fazla oluyordu. Arkanızda bıraktığınız yıkım, çok daha geniş bir çemberi kaplıyor ve insanların hafızalarında çok daha geniş bir yer tutuyordu.

İyi insanlar ve kötü insanlar, bir de arada kalanlar olduğuna inanmak istemiyordum. Sanki içimde her boşaldığında dolmaya devam eden bir kova dolusu kötülük varmış gibi herkesten daha kötü olduğuma inanmak istemiyor-

dum. Geçmişte sergilediğim davranışları tekrarlayabileceğime inanmak istemiyordum ama bunca yıldan sonra bile insanlar benim yüzümden hâlâ acı çekiyordu.

Arkamda bıraktığım yıkıma rağmen kötü biri değildim. *Ben kötü bir insan değildim.*

Bunu anlamam için beş yıl haftalık terapi seansları gerekmişti. Bunu sesli söylemeyi daha yeni öğrenmiştim. "Ben kötü biri değilim."

Bütün sabah Ledger'ın bana hazırladığı şarkı listesini dinledim. Gerçekten de hüzünlü hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir dizi şarkıydı. Bu kadar şarkıyı nasıl buldu bilmiyordum.

Mary Anne'in kulaklıklarını kulağıma taktım, listeyi karışık çalma moduna alıp evimi temizlemeye başladım. Nereye taşınacağıma karar verince depozitimi geri almak istiyordum, bu yüzden Ruth'un bana geri ödememesi için bir neden olmaması gerekiyordu. Evi bulduğumdan on kat daha temiz bırakacaktım.

Şarkıya ait olmayan bir ritim duymaya başladığımda yaklaşık on dakikadır temizlik yapıyordum. Ritmin aslında şarkıda olmadığını anlamam uzun zaman aldı.

Kapı çalıyordu.

Kulaklığımı çıkardım, bu sefer daha yüksek sesle duyuyordum. Birisi kesinlikle kapımı çalıyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı çünkü Ledger olmasını istemiyordum ama Ledger olmasına ihtiyacım vardı. Bir öpüşme daha beni kırmazdı. Belki.

Parmak ucuna basarak kapıya gidip gözetleme deliğinden baktım.

Ledger'dı.

Alnımı kapıya yaslayıp doğru kararı vermeye çalıştım. Ledger zayıf bir anındaydı ama bunu yapmamalıydım. Bu talebe karşılık verirsem, onun zayıf anları benim çöküşüm olacaktı. İkimiz de tamamen kırılıncaya kadar bir ileri bir geri gidip gelecektik.

Telefonumu açıp ona mesaj attım, Kapıyı açmıyorum.

Gözetleme deliğinden okumasını izledim ama ifadesinde tereddüt yoktu. Gözetleme deliğinden bakarak kapı kolunu işaret etti.

Kahretsin. Neden işaret ediyordu ki? Kilit sürgüsünü açıp kapıyı sadece iki santim araladım. "Beni öpme, dokunma ya da tatlı bir şey söyleme."

Ledger gülümsedi. "Elimden geleni yaparım."

Kapıyı ihtiyatla açtım fakat kapıyı açmışken içeri girmeye bile çalışmadı. Öylece durarak, "Biraz zamanın var mı?" dedi.

Başımı salladım. "Evet. İçeri gel."

Başını iki yana salladı. "Benim için değil." Dikkatini benden çevirip evimin içini işaret etti ama sonra kapıdan uzaklaştı.

Görüş alanıma Grace girdi.

Birden elimle ağzımı kapattım, onu hiç beklemiyordum, Scotty'nin ölümünden önce karşılaştığımdan beri onunla yüz yüze gelmemiştim ve bunun nefesimi keseceğini düşünmemiştim.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kendime bunun bir anlam ifade ettiğini düşünme izni vermeyecektim ama içimde onun yanında gömülü duran çok fazla umut vardı.

Eve geri girdim fakat gözlerimden yaşlar akıyordu. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Pek çok özür. Verilecek pek çok söz.

Grace evime girdi, Ledger dışarıda kaldı ama bize mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattı. Kâğıt havlu alıp gözlerimi sildim. Bu anlamsızdı. Diem'i doğurup onu benden almalarını izlediğimden beri hiç bu kadar ağlamamıştım.

"Buraya seni üzmek için gelmedim," dedi Grace. Sesi yumuşaktı. İfadesi de öyleydi.

Başımı iki yana salladım. "Öyle değil... Özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım var... konuşabilmek için."

Grace kanepeyi işaret etti. "Oturabilir miyiz?"

Başımı salladım ve ikimiz de kanepeye oturduk. Grace bir an beni izledi, muhtemelen gözyaşlarımı değerlendiriyor, gerçek mi yoksa zorlama mı diye merak ediyordu.

Elini cebine atıp bir şey çıkardı. İlk başta mendil olduğunu düşündüm ama daha yakından bakınca küçük siyah kadife bir kese olduğunu anladım. Grace keseyi bana uzattı ama nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kadife kesenin iplerini çekip ağzını gevşeterek içindekini avucuma boşalttım.

Nefesim kesildi. "Ne? *Nasıl?*" Elimde yıllar önce Scotty beni antikacıya götürdüğünde âşık olduğum yüzük vardı. Parasının yetmediği pembe taşlı dört bin dolarlık altın yüzük. Bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmamıştım, bu yüzden yüzüğün Grace'te olması kafamı karıştırmıştı. "Bu nasıl sizde olabilir?"

"Yüzüğü gördüğünüz gün Scotty beni aradı. Sana evlenme teklif etmeye hazır olmadığını ama zamanı geldiğinde hangi yüzükle evlenme teklif edeceğini bildiğini söyledi. Almaya parası yetmemişti ama kendisi fırsat bulamadan başkasının satın almasından korkuyordu. Ona borç verdik. Yüzüğü bana verdi ve borcunu ödeyene kadar güvenli bir yerde saklayacağıma söz verdirdi."

Ellerim titreyerek yüzüğü parmağıma taktım. *Scotty'nin bunu yaptığına inanamıyordum.*

Grace çabucak derin bir nefes aldı. "Dürüst olacağım, Kenna. Scotty öldükten sonra bu yüzüğü istemedim. Sana da vermek istemedim çünkü sana çok kızgındım. Ama Diem'in bir kız olacağını öğrenince saklamaya karar verdim. Belki bir gün ona vermek isterim diye. Ama biraz düşününce... aslında bu benim vereceğim bir karar değil. Senin almanı istiyorum. Scotty bunu senin için satın almıştı."

İçimden bunu kavrayamayacak kadar çok şey geçiyordu, bu yüzden kendime gelmem zaman aldı. Başımı iki yana salladım. Ona inanamayacak kadar korkuyordum. Kendime sözcükleri benimseme izni bile vermiyordum. "Teşekkür ederim."

Grace uzanıp elimi sıkarak kendisine baktırdı. "Ledger'a bunu sana söylemeyeceğime söz verdim ama... Bize Scotty'ye yazdığın mektuplardan birini verdi."

Konuşmasını bitirmemiş olmasına rağmen başımı iki yana salladım. *Ledger bu mektuplardan birini nasıl ele geçirmişti? Onlara hangisini vermişti?*

"Bana dün gece okuttu." Yüzü asıldı. "Olayları senin açından okuyunca okumadan öncekinden daha da perişan ve kızgındım. Çok zordu... tüm detayları öğrenmek. Bütün gece ağladım. Ama bu sabah uyandığımda içimi büyük bir huzur duygusu kaplamıştı. Bugün sana kızgın uyanmadığım ilk sabahtı." Yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Bunca yıl mahkeme salonundaki sessizliğinin kayıtsızlık olduğunu düşündüm. Onu arabada sadece kendini önemsediğin ve yasal olarak başını belaya sokmak istemediğin için bıraktığını düşünüyordum. Belki de tüm bunları böylesine korkunç ve anlamsız bir kayıp için suçlayacak birinin olması daha kolay olduğu için düşündüm. Senin acının bana huzur getirmemesi gerektiğini biliyorum, Kenna. Ama şimdi seni anlamak, hiç üzülmediğini sandığım zamandan çok daha kolay." Grace uzandı, gevşeyerek atkuyruğumdan sarkan bir tutam saçı nazikçe kulağımın arkasına attı. Bu bir annenin yapacağı bir şeydi ve bunu anlamıyordum. Bu kadar kısa sürede benden nefret etmekten affetmeye nasıl geçebilmişti bilmiyordum, bu yüzden temkinli davranmaya devam ettim. Ama gözlerindeki yaşlar gerçek gibi geliyordu. "Çok üzgünüm, Kenna." Bunu büyük bir içtenlikle söylemişti. "Seni beş yıldır kızından

uzak tutmaktan ben sorumluyum ve bunun hiçbir mazereti olamaz. Yapabileceğim tek şey onu tanımadan bir gün daha geçirmemeni sağlamak."

Titreyen elimi göğsüme götürdüm. "Ben... onunla tanışacak mıyım?"

Grace başını sallayarak bana sarılınca altüst oldum. Sakinleştirmek için elini başımın arkasında gezdirerek olup bitenleri sindirmem için birkaç dakika zaman tanıdı.

Bu, şimdiye kadar istediğim her şeydi ve hepsi bir anda gerçekleşiyordu. Hem fiziksel hem de duygusal olarak çok yoğundu. Daha önce de buna benzer rüyalar görmüştüm. Grace'in gelip beni affettiği, Diem'le tanışmama izin verdiği ama sonra yalnız uyandığım ve bunun acımasız bir kâbus olduğunu anladığım rüyalar. *Lütfen bu gerçek olsun.*

"Ledger herhalde burada olup bitenleri öğrenmek için ölüyordur." Ayağa kalkarak gidip ona kapıyı açtı.

Ledger'ın gözleri çılgınca etrafta dolaştıktan sonra benim üzerimde durdu. Ona gülümseyince sanki şu anda önemli olan tek şey benim gülümsememmiş gibi hemen rahatladı.

Önce Grace'i çekip kucakladı. Kulağına, "Teşekkür ederim," diye fısıldadığını duydum.

Grace evimden çıkmadan önce bana baktı. "Bu gece lazanya yapıyorum. Akşam yemeğe gelmeni istiyorum."

Başımı sallayarak kabul ettim. Grace çıktı ama Ledger o daha kapıyı kapatmadan beni kollarının arasına almıştı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Tekrar tekrar söyledim, o olmasaydı bunun asla olmayacağını biliyordum. "Teşekkür ederim." Onu öptüm. "Teşekkür ederim." Sonunda ona teşekkür etmeyi ve öpmeyi bırakarak geri çekildim, gözlerinin içine baktığımda onun da ağladığını gördüm. Bu içimi hiç tanımadığım bir minnet duygusuyla doldurdu.

Onun için çok minnettardım. *Ona* minnattardım.

Bu, Ledger Ward'a tam olarak âşık olduğum an olabilirdi.

"Kusmak üzereyim."

"Kenara çekmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Daha hızlı sür."

Ledger güven verircesine dizimi sıktı.

Patrick'le Grace'in evine gitmek için bu akşamüstüne kadar beklemek işkence gibi gelmişti. Beni Diem'e götürmesini Grace evimden çıkar çıkmaz istemiştim ama her şeyin onların şartlarına göre olmasını istiyordum. Gerektiği kadar sabırlı olacaktım.

Onların kurallarına saygı gösterecektim. Zaman çizelgelerine, seçimlerine ve isteklerine saygılı olacaktım. Onlara, kızıma gösterdiklerini bildiğim kadar saygı gösterecektim.

İyi insanlar olduklarını biliyordum. Scotty onları seviyordu. Sadece onlar da *acı çeken* insanlardı, bu karara varmak için zamana ihtiyaç hissetmelerine saygı duyuyordum.

Yanlış bir şey yapacağım diye çok gergindim. Yanlış bir şey söylemekten korkuyordum. Evlerine gittiğim diğer tek seferde bir dizi yanlış adım olmuştu ve bu sefer farklı olması gerekiyordu çünkü tehlikede olan çok şey vardı.

Ledger'ın garaj yoluna girdik ama kamyonetten hemen inmedik. Bana bir moral konuşması yaparak belki on kez öptü ama hiç olmadığım kadar gerilmiş ve heyecanlanmıştım, tüm duyguları bir arada hissediyordum. Eğer hemen üstesinden gelemezsem patlayacaktım.

Elimi sımsıkı tuttu, sokağın karşısına yürüdük, Diem'in oynadığı çimlerden geçerek Diem'in yaşadığı evin kapısını çaldık.

Ağlama. Ağlama. Ağlama.

Şiddetli bir doğum kasılmasının ortasındaymışım gibi Ledger'ın elini sıktım.

Sonunda kapı açıldı, Patrick tam karşımda duruyordu. Gergin görünse de bir şekilde gülümsedi. Beni çekip kucakladı, sadece karşısında durduğum ya da karısı bana sarılmasını söylediği için zoraki bir kucaklama değildi.

Bu kucaklamada pek çok şey vardı. Patrick geri çekildiğinde gözlerini silmesine yetecek kadar fazla şey vardı. "Diem kaplumbağasıyla dışarıda," dedi koridoru işaret ederek.

Ne sert sözleri ne negatif enerjisi vardı. Şimdi özür dilemek için doğru zaman olup olmadığını bilmiyordum ama Patrick bizi Diem'in bulunduğu yere yönlendirdiği için üçümüzün arasındakileri daha sonraya bırakmak istiyorlarmış gibi gelmişti. Eve girerken Ledger elimden tutuyordu. Eve daha önce gelmiş, daha önce arka bahçede bulunmuştum, bu yüzden rahatlatan bir aşinalık duygusu vardı. Ama başka her şey korkutuyordu. *Ya Diem benden hoşlanmazsa? Ya bana kızgınsa?*

Arka bahçeye giderken Grace mutfaktan çıkınca duraksadım. "Ona ne söylediniz? Benim yokluğumla alakalı? Sadece emin olmak istiyorum..."

Grace başını iki yana salladı. "Aslında ona senden hiç bahsetmedik. Bir keresinde neden annesiyle yaşamadığını sormuştu, ben de ona arabanın yeterince büyük olmadığını söyledim."

Sinirden güldüm. "Ne?"

Grace omuz silkti. "Panikledim. Ne diyeceğimi bilemedim."

Arabam yeterince büyük mü değil? Bununla idare edebilirdim. İçten içe onu bana karşı zehirlediklerinden korkmuştum. Aslını bilmeliydim.

"Gerisini sana bırakmayı düşündük," dedi Patrick. "Ne kadarını bilmesini istediğinden emin olamadık."

Başımı sallayarak gülümsedim, ağlamamaya çalışıyordum. Ledger'a baktım, yanımda bir çapa gibiydi, beni dengede tutuyordu. "Benimle gelecek misin?"

Arka kapıya yürüdük. Diem'in çimlerde oturduğunu görebiliyordum. Telli kapıdan birkaç dakika onu izledim, daha sonra ne olursa olsun, onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum. Bundan sonra olacaklardan korkuyordum. Aslında dehşet içindeydim. Bu neredeyse onu doğurduğum zamankiyle aynı duyguydu. Bilinmeyen bir alanda dehşet içindeydim ama aynı zamanda hiç hissetmediğim kadar umut, heyecan ve sevgiyle doluydum.

Ledger sonunda beni dürterek teşvik edince kapıyı açtım. Diem başını kaldırdı, Ledger'la verandada durduğumuzu gördü. Bana çabucak şöyle bir baktı ama Ledger'ı görünce yüzü aydınlandı. Koşarak yanına gelince Ledger onu kollarının arasına aldı.

Çilekli şampuan kokusu alıyordum.

Çilek kokan bir kızım vardı.

Ledger, Diem'le birlikte arka verandadaki salıncağa oturdu, yanındaki boş yeri işaret edince yanlarına oturdum. Diem Ledger'ın kucağına çıkıp ona sokularak bana baktı.

"Diem, bu arkadaşım, Kenna."

Diem bana gülümseyince az kalsın yere düşecektim. "Kaplumbağamı görmek ister misin?" diye sordu canlanarak.

"Çok isterim."

Minicik eliyle iki parmağımdan tutarak Ledger'ın kucağından inip beni çekti. Ayağa kalkarken Ledger'a baktım, bir baş işareti yaparak beni cesaretlendirdi. Diem beni çimlere götürerek kaplumbağasının yanına çöktü.

Kaplumbağasının diğer tarafına uzanarak yüzümü Diem'e döndüm. "Adı ne?"

"Ledger." Kıkırdayarak kaplumbağayı yukarı kaldırdı. "Tıpkı ona benziyor."

Güldüm, Diem kaplumbağayı kabuğundan çıkarmaya çalışırken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Onu videoda

görmek bir deneyimdi ama yanında olmak ve enerjisini hissetmek yeniden doğmak gibiydi.

"Tırmanma merdivenimi görmek ister misin? Doğum günüm için yaptılar, gelecek hafta beş oluyorum." Diem tırmanma merdivenine koşunca peşinden gittim. Arkaya Ledger'a göz attım, hâlâ veranda salıncağında oturmuş bizi izliyordu.

Diem tırmanma oyuncağından başını uzatıp, "Ledger, kaybolmaması için Ledger'ı tankına koyabilir misin?" diye sordu.

"Elbette koyarım," dedi Ledger ayağa kalkarak.

Diem elimi tutup beni orta yerinde oturduğu tırmanma merdiveninin içine çekti. Burada kendimi daha rahat hissediyordum. Kimse bizi göremiyordu, şu anda onunla nasıl etkileşim kurduğumun yargılanmadığını bilmek beni biraz daha rahatlatmıştı.

"Bu eskiden babamınmış," dedi Diem. "NoNo'yla Ledger benim için tekrar kurdu."

"Babanı tanıyordum."

"Onun arkadaşı mıydın?"

Gülümsedim. "Onun kız arkadaşıydım. Onu çok seviyordum."

Diem kıkırdadı. "Babamın bir *kız arkadaşı* olduğunu bilmiyordum."

Şu anda onda Scotty'den çok şey görüyordum. Gülüşünde. Gözyaşlarım akmaya başladığı için yüzümü başka tarafa çevirdim.

Ama Diem gözyaşlarımı fark etmişti. "Neden üzgünsün? Onu özlüyor musun?"

Başımı sallayarak gözyaşlarımı sildim. "Onu özlüyorum ama ağlamamın nedeni bu değil. Ağlıyorum çünkü sonunda seninle tanıştığım için çok mutluyum."

Diem başını yana yatırarak sordu. "Neden?"

Benden bir metre uzaktaydı, sadece ona sarılıp kucaklamak istiyordum. Hemen önümdeki yere elimle vurdum. "Yaklaş. Sana bir şey söylemek istiyorum."

Diem bana doğru sürünüp bağdaş kurarak oturdu.

"Daha önce hiç karşılaşmadığımızı biliyorum ama..." Bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum, bu yüzden en basit şekilde söyledim. "Ben senin annenim."

Diem'in gözleri bir şeyle dolmuştu ama ifadesinin ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum. Şaşkınlık mı, yoksa merak mıydı bilmiyordum. "Gerçekten mi?"

Ona gülümsedim. "Gerçekten. Sen benim karnımda büyüdün. Sonra sen doğduğunda sana benim yerime Nana'yla NoNo baktı çünkü ben yapamıyordum."

"Daha büyük bir araba aldın mı?"

Bir kahkaha attım. Bana bu bilgiyi verdikleri için seviniyordum, yoksa neden bahsettiğini hiç anlamayacaktım. "Aslında artık arabam yok. Ama yakında olacak. Seni görmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden beni Ledger getirdi. Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum."

Diem pek tepki vermedi. Sadece gülümsedi. Sonra çimlerin üzerinde sürünerek tırmanma merdiveni duvarının bir parçasını oluşturan tic-tac-toe üç kare oyununun karelerini çevirmeye başladı. "Benim T-ball maçıma gelmelisin. Bu sonuncu maçım." Duvardaki harflerden birini çevirdi.

"Gelip seni T-ball oynarken izlemeyi çok isterim."

"Ama bir gün bunu kılıçlarla yapacağım," dedi Diem. "Hey, bu oyunun nasıl oynandığını biliyor musun?"

Başımı sallayarak tic-tac-toe oynamayı göstermek için yanına yaklaştım.

Bu anın Diem için bana olduğu kadar paha biçilemez olmadığının farkındaydım. Bunun nasıl olacağına dair kafamdan milyonlarca senaryo geçmişti ve her senaryoda Diem, hayatının bir parçası olmam bu kadar uzun sürdüğü için ya üzgündü ya da kızmıştı.

Ama gerçekte hayatında benim eksik olduğumu bile bilmiyordu.

Bunun için çok müteşekkirdim. Bunca yıllık endişe ve yıkım tek taraflıydı, bu da Diem'in bütün, mutlu ve memnun olduğu anlamına geliyordu.

Bundan daha iyi bir sonuç isteyemezdim. Sanki hiç dalgalanma olmadan hayatına girmiş gibiydim.

Diem elimi tutarak, "Bunu oynamak istemiyorum, hadi salıncaklara gidelim," dedi. Oyunu bıraktı, tırmanma merdiveninin merkezinden sürünerek çıktık. Bir salıncağa oturup, "Adını unuttum," dedi.

"Kenna." Gülümseyerek söylemiştim çünkü bir daha kimseye adım hakkında yalan söylemek zorunda kalmayacağımı biliyordum.

"Beni iter misin?"

Onu salıncakta sallarken bana Ledger'ın yakınlarda onu izlemeye götürdüğü bir filmden bahsetmeye başladı.

Ledger verandaya çıktı ve bizi konuşurken gördü. Yanımıza geldi, arkamda durarak bana sarıldı. Tam başımın yan tarafından öperken Diem dönüp bize baktı. "İğrenç!"

Ledger başımı yan tarafından tekrar öperek, "Buna alış, D.," dedi.

Ledger, Diem'in salıncağını itmeyi devralınca yandaki salıncağa oturup onları izledim. Diem başını geriye atıp Ledger'a baktı. "Annemle evlenecek misin?"

Muhtemelen sorunun evlilik kısmına bir tepki vermem gerekirdi ama beynim sadece *annem* demesine odaklanmıştı.

"Bilmiyorum. Hâlâ birbirimizi daha iyi tanımamız gerekiyor." Ledger bana bakarak gülümsedi. "Belki günün birinde onunla evlenmeye layık olurum."

"*Layık* ne demek?" diye sordu Diem.

"Yeterince iyi demek."

"Sen yeterince iyisin," dedi Diem. "Kaplumbağama bu yüzden Ledger adını verdim." Başını yine geriye yatırarak ona baktı. "Susadım, bana meyve suyu getirir misin?"

"Git kendin al," dedi Ledger.

Salıncaktan kalktım. "Meyve suyunu ben getiririm."

Oradan uzaklaşırken Ledger'ın, "Çok şımarıksın," diye mırıldandığını duydum.

Diem güldü. "Değilim!"

İçeri girdiğimde arka kapıdan bir an onlara baktım. Birlikte çok sevimliydiler. Diem çok tatlıydı. Uyanıp bunlardan hiçbirinin gerçek olmadığını anlamaktan korkuyordum ama gerçekten olduğunu biliyordum. Eninde sonunda bunu hak ettiğimi kabulleneceğimi biliyordum. Belki de sonunda Landrylerle gerçek bir konuşma yaptıktan sonra.

Mutfağa gittiğimde Grace'i yemek yaparken buldum. "Diem meyve suyu istiyor," dedim içeri girerken.

Grace'in elleri doğranmış domateslerle doluydu, salataya ekliyordu. "Buzdolabında."

Bir meyve suyu alıp Grace'in akşam yemeğini hazırlamasını izledim. Scotty beni bu eve ilk getirdiğinde olduğumdan daha yardımsever ve etkileşimli olmak istiyordum. "Nasıl yardım edebilirim?"

Grace bana gülümsedi. "Gerek yok. Git kızınla vakit geçir."

Mutfaktan çıkmaya yönelsem de ayaklarım çok ağır geliyordu. Grace'e söylemek isteyip de bugün evimde söylemeye fırsat bulamadığım çok şey vardı. Arkama döndüm, *üzgünüm* dilimin ucundaydı ama sanki ağzımı açarsam ağlayacakmışım gibi geliyordu.

Grace'le göz göze geldim, ifademdeki ıstırabı görebiliyordu.

"Grace..." Sesim fısıltıyla çıkmıştı.

Hemen yanıma gelerek beni çekip sarıldı.

İnanılmaz bir kucaklamaydı. Affeden bir kucaklama. "Hey," dedi yatıştıran bir ifadeyle. "Hey, beni dinle." Geri çekildi, aşağı yukarı aynı boydaydık, bu yüzden meyve suyunu benden alıp bir kenara koyarken göz göze geldik. İki elimi alıp güven verircesine sıktı. "Her şeye rağmen devam ediyoruz," dedi. "Hepsi bu. Bu kadar basit. Ben seni, sen de beni affet, birlikte devam edelim ve bu küçük kıza verebileceğimiz en iyi hayatı verelim. Tamam mı?"

Başımı salladım çünkü bunu yapabilirdim. Onları affediyordum. Onları hep affetmiştim.

Kendime haksızlık ediyordum. Ama sanırım sonunda kendimi affetmeyi kabulleneceğim bir noktaya gelmiştim.

Bu yüzden öyle yaptım.

Affedildin, Kenna.

BÖLÜM KIRK BİR

LEDGER

Kenna uyum sağlamıştı. Doğrusu bu gerçeküstü, biraz fazla etkileyiciydi. Yemeği yeni bitirmiştik ama hâlâ masada oturuyorduk. Diem kucağıma kıvrılmıştı ve Kenna'nın yanında oturuyordum.

Yemeğe ilk oturduğumuzda gergin görünse de artık çok rahatlamıştı. Özellikle de Patrick hikâyelerine başlayıp Kenna'ya Diem'in hayatından önemli bir olayı anlattıktan sonra. Diem'in altı ay önce kolunu kırmasını anlatıyordu.

"İlk iki haftayı alçıyı sonsuza kadar takması gerektiğini düşünerek geçirdi. Hiçbirimiz ona kırıkların iyileştiğini söylemeyi düşünmemiştik ve Diem kemik kırıldığında sonsuza dek kırık kalacağını sanıyordu."

"Ah, olamaz," dedi Kenna gülerek. Diem'e baktı, yatıştırmak için elini başında gezdirdi. "Vah zavallım."

Diem elini uzatınca Kenna tuttu. Diem hiç zahmetsiz benim kucağımdan Kenna'nın kucağına geçti. Çok çabuk ve sessizce olmuştu. Diem Kenna'ya sokuldu, Kenna da sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kollarını ona doladı.

Hepimiz onlara bakıyorduk ama Kenna yanağını Diem'in başının tepesine yasladığı için fark etmedi. Yemin ederim tam burada, masada soğukkanlılığımı yitirmek üzereydim. Boğazımı temizleyip sandalyemi geriye ittim.

İzin bile istemedim çünkü konuşmaya çalışırsam sesim çatlayacak gibi geliyordu, bu yüzden sessizce masadan kalkıp dışarı çıktım.

Dördüne mahremiyet sağlamak istemiştim. Bugün hepsi için bir nevi tampon görevi görmüştüm ama ben olmadan

etkileşime girmelerini istiyordum. Kenna'nın onlarla rahat olmasını, bu rahatlık için bana yaslanmamasını istiyordum, onlarla benim dışımda bir ilişkisi olması önemliydi.

Patrick'le Grace'in, Kenna hepimizin beklediğinden bu kadar farklı olduğu için memnun bir şaşkınlık yaşadıklarını söyleyebilirdim.

Zaman, mesafe ve yıkımın, insanlara tanımadıkları kişilerden kötü insanlar yaratmak için yeterli fırsat sağladığı belliydi. Ama Kenna hiçbir zaman kötü biri olmamıştı. Kenna kurbandı. Hepimiz öyleydik.

Güneş henüz batmamış olsa da saat sekize geliyordu, Diem'in uyku vaktiydi. Kenna'nın oradan ayrılmaya pek hazır olmadığından emindim ama bugünün sonrasını dört gözle bekliyordum. Onun yalnız kalmasını, hayatının en güzel günü olduğunu düşündüğüm günü gözden geçirirken yanında olmayı istiyordum.

Arka kapı açıldı, Patrick verandaya çıktı. Bir koltuğa oturmadı. Sütunlardan birine yaslanarak arka bahçeye baktı.

Dün gece Grace'le ikisini mektupla baş başa bıraktığımda, hemen bir tepki beklemiştim. Ne olacağını bilsem de bir şey geleceğini düşünmüştüm. Bir mesaj, telefon, kapımın çalınması.

Hiçbir şey olmamıştı.

Onlardan ayrıldıktan iki saat sonra nihayet cesaretimi toplayıp penceremden evlerine baktığımda bütün ışıkları sönmüştü.

Hiç o anda hissettiğim kadar umutsuzluk hissetmemiştim. Tüm çabalarımın boşa gittiğini düşünmüştüm ama bütün geceyi uykusuz geçirdikten sonra bu sabah kapımın çalındığını duymuştum.

Açtığımda kapıda Grace duruyordu, yanında Diem ya da Patrick yoktu. Ağlamış gibi gözleri şişmişti. "Kenna'yla görüşmek istiyorum." Tüm söylediği bu kadardı.

Kamyonetime binmiştik, ne bekleyeceğimi, Kenna'yı kabul mü ret mi edeceğini bilmeden onu Kenna'nın evine götürmüştüm. Kenna'nın evine vardığımızda Grace kamyonetten inmeden önce bana dönüp, "Ona âşık mısın?" diye sormuştu.

Kesinlikle hiç tereddüt etmeden başımı sallamıştım.

"Neden?"

Bu sorudan sonra da hiç tereddüt etmemiştim. "Göreceksin. Onu sevmek nefret etmekten çok daha kolay oluyor."

Grace bir süre konuşmadan oturduktan sonra kamyonetimden inmişti. O da benim kadar gergin görünüyordu. Yukarı birlikte çıkmıştık ve bana Kenna'yla biraz yalnız kalmak istediğini söylemişti. Evde aralarında neler konuşulduğunu bilmemek ne kadar zor olsa da Patrick'in tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü bilmemek kadar zor değildi.

Bunları konuşma fırsatımız hiç olmamıştı. Tahminimce bu yüzden dışarı çıkmıştı.

Grace'le aynı fikirde olduklarını umuyordum ama olmayabilirlerdi. Kenna'yı sadece Grace istediği için kabul etmiş olabilirdi

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Patrick çenesini kaşıyarak sorumu düşündü. Doğrudan bana bakmadan cevap verdi. "Bana bu soruyu Kenna'yla birkaç saat önce geldiğinizde sormuş olsaydın, sana hâlâ kızgın olduğumu söylerdim. Ve sana vurduğum için üzgün olmadığımı." Durakladı ve verandanın en üst basamağına oturdu. Ellerini dizlerinin arasında birleştirip bana baktı. "Ama seni onunla gördüğümde her şey değişti. Ona nasıl baktığını gördüğümde. Yemek masasında Diem onun kucağına oturunca gözlerinin dolduğunu görünce." Patrick başını iki yana salladı. "Seni Diem'in yaşından beri tanıyorum, Ledger. Seni tanıdığım onca yılda bana senden şüphe

etmem için tek bir sebep bile vermedin. Madem Kenna'nın Diem'e layık olduğunu söylüyorsun, sana inanıyorum. Yapabileceğim *en az* şey sana inanmak."

Kahretsin.

Bakışlarımı başka tarafa çevirerek gözlerimi sildim. Tüm bu yoğun duygularla ne yapacağımı hâlâ bilemiyordum. Kenna döndüğünden beri çok fazla duygu yaşamıştım.

Arkama yaslandım, ona ne cevap vereceğimi hiç bilmiyordum. Belki de cevaplamazdım. Belki Patrick'in sözleri bu konuşma için yeterliydi.

Bir iki dakika konuşmadan oturduk. Onunla daha önce yaşadığım sessizlik süreçlerinden farklı geliyordu. Bu sefer sessizlik rahat ve huzurluydu, hiç hüzünlü değildi.

"Vay be," dedi Patrick.

Ona baktım ama arka bahçedeki bir şeye odaklanmıştı. Bakış açısını izledim, ta ki... olamaz. Yok artık.

"Yok daha neler," dedim usulca. "Bu... lanet olası bir *güvercin mi?*"

Öyleydi. Gerçek bir güvercindi. Sanki bir kuşun kuşlar tarihinde yaşadığı en mucizevi zamanlama değilmiş gibi arka bahçede gerçek bir beyaz-gri güvercin öylece dolanıyordu.

Patrick güldü. Gülüşü şaşkınlıkla doluydu.

O kadar güldü ki beni de güldürdü.

Ama ağlamıyordu. İlk defa Scotty'i hatırlamak onu ağlatmamıştı ve bu bana çok önemli geliyordu. Sadece bu güvercinin milyarda bir ihtimalle bu arka bahçeye konması değil, ama Patrick'le Scotty'yle alakalı ciddi bir konuşma yapıp da yalnız kalarak ağlasın diye benim yavaşça sıvışmamla sonuçlanmadığı için de çok önemliydi.

Ama Patrick gülüyordu, tek yaptığı bu olmuştu ve Scotty öldüğünden beri ilk kez onun için bir umut duyuyordum. Hepimiz için.

Kenna'nın evime girdiği diğer tek zaman, bu sokağa habersiz geldikten hemen sonraydı. Bu ikimiz için de iyi bir deneyim olmamıştı, bu yüzden ön kapımı açıp onu içeri aldığımda memnuniyet hissetmesini istiyordum.

Bu gece Kenna'nın gerçek bir yatakta tamamen bana ait olmasını istiyordum. Birlikte olduğumuz birkaç kez mükemmele yakındı ama her zaman onun şişme bir yataktan, benim kamyonetimden ya da ahşap zeminden daha iyisini hak ettiğini düşünmüştüm.

Ona etrafı göstermek istiyordum ama onu öpme isteğim daha güçlüydü. Ön kapıyı kapatır kapatmaz onu kendime çektim. Onu bütün gece öpmek istediğim gibi öptüm. Biraz hüzün ya da korku olmayan ilk öpüşmeydi.

Şimdiye kadarki en sevdiğim öpüşme olmuştu. O kadar uzun sürdü ki evi gezdirmeyi unutarak onu kucağıma alıp doğruca yatağıma götürdüm. Yatağa koyunca uzanarak içini çekti.

"Tanrım, Ledger. Çok yumuşak."

Yatağımın yanındaki uzaktan kumandayı aldım, masaj modunu açınca yatak titremeye başladı. İnledi ama ben üstüne çıkarken beni ayağıyla yana ittirdi. "Yatağının tam olarak tadına varmak için bir dakikaya ihtiyacım var," dedi gözlerini kapatarak.

Yanına yanaşarak yüzündeki tebessüme baktım. Elimi götürüp sadece hafifçe dokunarak dudaklarında gezdirdim. Sonra parmaklarımı çenesinden geçirerek boynuna indirdim.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedim usulca.

Gözlerini açıp hafifçe gülümsedi, konuşmamı bekliyordu.

Elimi tekrar yüzüne götürüp kusursuz dudaklarına dokundum. "Son birkaç yılımı Diem'e iyi bir rol model olma-

ya çalışarak geçirdim, bu yüzden feminizm üzerine birkaç kitap okudum. Bir kızın görünüşüne çok fazla odaklanmanın zarar verici olabileceğini öğrendim, bu yüzden Diem'e ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü söylemek yerine ne kadar akıllı, ne kadar güçlü olduğu gibi önemli şeylere odaklandım. Sana da aynı şekilde davranmaya çalıştım. Bu yüzden daha önce görünüşüne iltifat etmedim ya da sana ne kadar güzel olduğunu söylemedim ama daha önce sana söylemediğime memnunum çünkü hiçbir zaman şu anki kadar güzel olmamıştın." Burnunun ucundan öptüm. "Mutluluk sana yakışıyor, Kenna."

Yanağıma dokunarak bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Başımı iki yana salladım. "Bu gecenin sorumlusu ben değilim. Her kuruşunu biriktirip bu şehre taşınan ve her gün işe yürüyerek gidip gelen ben değilim ve..."

"Seni seviyorum, Ledger." Sanki şimdiye kadar söylediği en kolay şeymiş gibi hiç çaba sarf etmeden söylemişti. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Sadece bilmeni istiyorum seni ne kadar..."

"Ben de seni seviyorum."

Sırıtarak dudaklarını sımsıkı dudaklarıma bastırdı. Öperek karşılık vermeye çalıştım ama dudaklarıma karşı hâlâ gülümsüyordu. Elbiselerini çıkarıp tenine defalarca seni seviyorum diye fısıldamak istesem de ona bir süre sarılarak ikimize de bugün olanları sindirmek için zaman vermeyi tercih ediyordum.

Bugün çok şey olup bitmişti ve hâlâ geriye çok şey kalmıştı. "Taşınmayacağım," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu evi satmayacağım. Yenisini satacağım. Burada kalmak istiyorum."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Şu anda. Benim insanlarım burada. Burası benim yuvam."

O evi inşa etmek için harcadığım saatleri düşününce belki de deliydim ama Roman da o saatleri harcamıştı. Belki de evi malzeme maliyetine Roman'a satardım. Yapabileceğim en az şey buydu. Ne de olsa Roman, bugünün böyle sonuçlanmasında katalizör olabilirdi. O gece beni geri dönüp Kenna'yı kontrol etmeye zorlamasaydı, hiçbirimizin bu noktaya gelebileceğini sanmıyordum.

Görünüşe göre Kenna konuşmayı bitirmişti. Beni öptü, bir saat sonra bitkin, terli, doygun birbirimizin kollarında uzanıncaya kadar durmadı. Uyuyana kadar Kenna'ya baktıktan sonra gözlerimi tavana diktim çünkü *uyuyamıyordum.*

O lanet güvercini düşünmeden edemiyordum.

Scotty'nin bununla bir bağlantısı olmama ihtimali neydi? Olma ihtimali neydi?

Sadece bir tesadüf olabilirdi ama bir işaret de olabilirdi. Her neredeyse oradan bir mesaj. Belki de tesadüf ya da işaret olmasının bir önemi yoktu. Belki de sevdiğimiz insanların kaybıyla baş etmenin en iyi yolu, onları olabildiğince çok şeyde ve yerde bulmaktı. Kaybettiğimiz insanlar bir ihtimal bizi hâlâ duyabiliyorlarsa belki de onlarla konuşmayı hiç bırakmamalıydık.

"Senin kızlara çok iyi davranacağım, Scotty. Söz veriyorum."

BÖLÜM KIRK İKİ

KENNA

Diem'in araba koltuğunu çözüp Ledger'ın kamyonetinden inmesine yardım ettim. Haç çoktan elimdeydi, yerden çekici aldım.

"Yardım etmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu Ledger.

Onu rahatlatmak için gülümseyerek başımı iki yana salladım. Bunu Diem'le yapmak istiyordum.

Diem'i haçı ilk bulduğum yol kenarına götürdüm ve spor ayakkabımın burnuyla haçın çıktığı deliği bulana kadar çimenleri ve toprağı eşeledim. Haçı Diem'e verdim. "Şu deliği görüyor musun?"

Eğilip yeri inceledi.

"Tam oraya sok."

Diem haçı deliğe soktu. "Bunu neden buraya koyuyoruz?"

Haçı aşağı bastırıp sabitledim. "Çünkü buralardan geçerse burada olduğunu bilmek büyükanneni mutlu edecek."

"Babam da mutlu olur mu?"

Diem'in yanına diz çöktüm. Hayatının büyük kısmını kaçırmıştım, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz her anın özgün olmasını istiyordum. Ona karşı her zaman olabildiğince dürüst davranıyordum.

"Hayır. Muhtemelen olmaz. Baban anma törenlerinin saçma olduğunu düşünürdü. Ama büyükannen öyle düşünmüyor ve bazen kendimiz için yapmayı tercih etmesek de sevdiğimiz insanlar için bir şeyler yaparız."

Diem çekice uzandı. "Ben yapabilir miyim?"

Çekici ona verdim, haça birkaç kez vurdu. Pek işe yaramamıştı, bu yüzden çekici bana geri verdiğinde, yere sabitlenene kadar üç kez vurdum.

Kollarımı Diem'e doladım, birlikte haça baktık. "Babana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Diem biraz düşündükten sonra, "Ne diyeyim? Bir dilek tutayım mı?" dedi.

Güldüm. "Deneyebilirsin ama baban bir cin ya da Noel Baba değil."

"Bir kız ya da erkek kardeş istiyorum."

Sakın dileğini henüz yerine getirmeye kalkışma, Scotty. Ledger'ı topu topu beş aydır tanıyorum.

Diem'i alıp kamyonete geri götürdüm. "Kardeş yapmak için bir dilekten fazlası gerekir."

"Biliyorum. Walmart'tan bir yumurta almalıyız. Bebekler öyle büyüyor."

Onu araba koltuğuna oturttum. "Tam olarak öyle değil. Bebekler annelerinin karnında büyür. Sana karnımda büyüdüğünü söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"A, evet. O zaman bir bebek daha büyütebilir misin?"

Diem'e baktım, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Bir kedi daha almaya ne dersin? Ivy'nin bir arkadaşa ihtiyacı var."

Diem heyecanla havada ellerini savurdu. "Evet! Bir yavru kedi daha!"

Başından öperek kapıyı kapattım.

Yolcu kapısını açarken Ledger yan yan bana baktı. Koltuğun ortasını işaret etti, ben de sonuna kadar kayarak kemerimi bağladım. Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi. Diem'e bir kardeş verme fikrine heyecanlanmış gibi gibi bana gözlerinde bir pırıltıyla bakıyordu.

Ledger beni öptükten sonra arabayı sürmeye başladı.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez radyo dinlemek istiyordum. Her türlü şarkıyı, hüzünlü olanları bile dinlemek istiyordum. Eğilip radyoyu açtım. Bu kamyonette ilk kez Ledger'ın bana hazırladığı güvenli listenin dışında bir şey dinliyorduk.

Ledger ne yaptığımı fark edince bana baktı. Ona sadece gülümseyerek omzuna yaslandım.

Müzik bana hâlâ Scotty'yi düşündürüyordu ama Scotty'yi düşünmek artık beni üzmüyordu. Artık kendimi affettiğim için onu hatırlatan şeyler beni sadece gülümsetiyordu.

SON

SONSÖZ

Sevgili Scotty,

Sana artık pek yazmadığım için üzgünüm. Eskiden yazıyordum çünkü yalnızdım, bu yüzden artık mektupların seyrek olması iyi bir şey sanırım.

Seni hâlâ özlüyorum. Hep özleyeceğim. Ama geride bıraktığın eksikliklerin sadece bizler tarafından hissedilen eksiklikler olduğuna inanıyorum. Her neredeysen, sen eksiksizsin. Önemli olan da bu.

Diem çok hızlı büyüyor. Yedi yaşına geldi. Hayatının ilk beş yılında burada olmadığımı düşünmek zor çünkü sanki hep buradaymışım gibi geliyor. Eminim bunun Ledger ve ailenle çok ilgisi var. Bana Diem'in büyümesiyle ilgili hikâyeler anlatıyorlar ve videolar gösteriyorlar, bu yüzden bazen hiçbir şey kaçırmamışım gibi geliyor.

Hatta Diem'in bensiz bir hayatı hatırladığından bile emin değilim. Ona göre ben hep buradaydım. Bunu biliyorum çünkü seninle ben burada olamadığımız zamanlarda seni seven herkes ona ihtiyaç duyduğu her şeyi vermişler.

Hâlâ annen ve babanla yaşasa da onu her gün görüyorum. Haftada en az iki gece Ledger ve benimle kalıyor. Her iki evde de kendi yatak odası var.

Benimle tam gün yaşamasını çok isterdim ama aynı zamanda doğumundan beri yaşadığı rutini sürdürmesinin onun için önemli olduğunu da biliyorum. Patrick'le Grace, onun hayatındaki en önemli

kişiler olmayı hak ediyorlar. Bunu onlardan almayı kesinlikle istemem.

Beni Diem'in hayatına kabul ettikleri günden beri istenmediğimi hiç hissetmedim. Tek bir gün hatta tek bir saniye bile hissetmedim. Beni koşullarla kabul etmediler. Beni, seni seven tüm insanlarla birlikte buraya aitmişim gibi kabul ettiler.

Etrafın iyi insanlarla çevriliymiş, Scotty. Annenle babandan en iyi arkadaşına, en iyi arkadaşının annesiyle babasına kadar hiç bu kadar sevgi dolu bir aile görmemiştim.

Hayatındaki insanlar artık benim hayatımdaki insanlar oldu ve onlara senin verdiğin kadar sevgi ve saygı göstermeye devam etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. İlişkilerimin her birine, isim verme sürecine verdiğim aynı önem ve saygıyla davranacağım.

İsim vermeyi ne kadar ciddiye aldığımı bilirsin. Doğduğunda Diem'e ne isim vereceğimi çok uzun düşünmüştüm, hatta Ivy'ye isim koymak bile üç günümü aldı.

İki hafta önce verdiğim son isim şimdiye kadar en önemli olanlardan biriydi, ama bulması en kolay isim oldu.

Yeni doğan oğlumuzu göğsüme yerleştirdiklerinde ona yaşlı gözlerle bakarak, "Merhaba Scotty," dedim.

Sevgiler,
Kenna

KENNA ROWAN'IN
ŞARKI LİSTESİ

1) "Raise Your Glass" – P!nk

2) "Dynamite " – BTS

3) "Happy" – Pharrell Williams Happy"

4) "Particle Man" – They Might Be Giants

5) "I'm Good" – The Mowgli's

6) "Yellow Submarine"– The Beatles

7) "I'm Too Sexy" – Right Said Fred

8) "Can't Stop The Feeling!" – Justin Timberlake

9) "Thunder" – Imagine Dragons

10) "Run The Worlds (Girls)" – Beyoncé

11) "U Can't Touch This" – MC Hammer

12) "Forget About Dre" – Dr. Dre featuring Eminem

13) "Vacation" – Dirty Heads

14) "The Load Out" – Jackson Browne

15) "Stay" – Jackson Browne

16) "The King of Bedside Manor" – Barenaked Ladies

17) "Empare State of Mind" – JAY-Z

18) "Party in the U.S.A." – Miley Cyrus

19) "Fucking Best Song Everrr" – Wallpaper.

20) "Shake It Off" – Taylor Swift

21) "Bang!" – AJR

TEŞEKKÜR

Bu hikâyenin gerçekte geçtiği yer için herhangi bir isim belirtilmediğini fark etmişsinizdir. Bu sorunu –karakterler için bir konumu pekiştirmek– hiçbir kitapta yaşamadım. Hikâyeyi yazarken Kenna'yı farklı şehirlere yerleştirip durdum ama hiçbiri uygun gelmiyordu çünkü hepsi uygundu.

Kenna gibiler her yerde, her şehirde var. Dünyanın neresinde bulunurlarsa bulunsunlar, kendini yalnız hisseden insanlar. Kitabı bitirdiğimde ortamı tam olarak belirleyemediğimi fark ettim ama Kenna'nın hikâyesinin yaşandığı yerin belirsizliği bir şekilde doğru geldi. Bu yüzden dünyanın her neresindeyseniz, bu hikâyenin geçtiği yeri hayal etme izniniz var. Komşularımız dışarıdan ne kadar bütün görünürlerse görünsünler, içlerinde ne kadar kırık parça olduğunu bilemeyiz.

Okumak bir hobidir, ancak bazılarımız için karşılaştığımız zorluklardan bir kaçıştır. Kitaplara kaçan hepinize, bu kitaba kaçtığınız için teşekkür etmek istiyorum. Ama aynı zamanda ne kadar denersem deneyeyim hiç romantik komedi yazamadığım için de özür dilemek istiyorum. Buna bir romantik komedi olacağını düşünerek başladım ama belli ki karakterler buna hazır değildi. Belki gelecek sefere.

Ayrıca bu kitabı önceden okuyarak bana çok faydalı geri bildirimlerde bulunanlara da teşekkür etmek istiyorum: Pam, Laurie, Maria, Chelle, Brooke, Steph, Erica, Lindsey, Dana, Susan, Stephanie, Melinda'ya ve eminim bu teşekkürler sunulduktan sonra kitabı okuyup bana geri bildirimde bulunacak daha çok kişi vardır, bu nedenle bu aynı zamanda son dakikada bana yardım eden ama kamu takdirini alamayanlara da bir teşekkürdür.

İki kız kardeşe, Kenna ve Rowan'a çok teşekkür ederim. İsimlerinizi okuyucu grubumda gördüm ve bu kitap için çaldım çünkü harika bir karakter ismi olacaklarını düşündüm, umarım isimlerinizin hakkını vermişimdir!

Temsilcim Jane Dystel'e ve yabancı haklar temsilcim Lauren Abramo'ya teşekkür etmek istiyorum. Siz hanımlar ve iş arkadaşlarınızdan oluşan ekibiniz çok özenli, harika ve *sabırlısınız.*

Montlake Publishing, Anh Schluep, Lindsey Faber, Cheryl Weisman, Kristin Dwyer, Ashley Vanicek ve bu kitabın oluşturulması ve dağıtılmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederim. Sizlerle çalışmak bir rüyaydı ve tüm Montlake ekibine çok minnettarım.

Tanıtım ekibim Stephanie ve Erica'ya teşekkür ederim.

Bana inandığın için teşekkür ederim Lauren Levine. Her zaman.

Bookworm Box ve Book Bonanza için çok sıkı çalışan herkese çok teşekkür ederim. Hayır kurumu sizler olmasaydınız olmazdı.

Kız kardeşlerim Lynn Reynolds ve Murphy Fennell'e teşekkür ederim. İkiniz de en sevdiğim kardeşlerimsiniz.

İlk sorularımı yanıtladıkları için Murphy Rae ve Jeremy Meerkreebs'e teşekkür ederim. Tavsiyeniz bu roman fikriyle sonuçlandı, bu yüzden ikinize de teşekkür ederim!

Heath, Levi, Cale ve Beckham'a. Bana bir kraliçe gibi davrandığınız için teşekkür ederim. Dünyadaki en iyi dört erkekle ödüllendirildim. Bana @ yapmayın.

Anneme. Yazdığım her kitabın ilk ve en hevesli okuyucusu olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın çoğu kitabımın biteceğinden emin değilim.

Ayrıca TikTok! Bu da ne? BU DA NEYİN NESİ? Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu uygulamanın BookTok tarafında olanlar, sadece benim kitaplarımın değil pek çok

yazarın kitabının da yeni okuyuculara ulaşmasına yardımcı oldu. Okuma sevginiz yeni okuyucular edindi ve tüm yayıncılık endüstrisine çok büyük yardımlarda bulundu. Tanık olmak çok güzel.

Ve son olarak... Facebook'ta Colleen Hoover's Cohorts üyelerine teşekkür ederim. Sizler her gün günümü aydınlatıyorsunuz.

Teşekkürler dünya ve üzerinde yaşayan herkes!

